

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Πρότυπο

ΦΑΝΕΡΩΣΑΤΕ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Αφαιρέσατε τα έωκαδίσματα από τους οδόντας

Θέλετε να έχετε λευκότερους, ωραιότερους οδόντας; Ίδου μία νέα μέθοδος όπως το επιτύχετε.

Εάν ζητήτε νέαν ωμορφιά και νέα θέληση, δοκιμάσατε τον νέον τούτον τρόπον.

Ψάψατε τους οδόντας σας δια της γλώσσης, και θα αισθανθήτε την παρουσίαν επικαθίσματος· εν είδος ολίγηρου επιστρώματος.

Εφ' όσον τα επικαθίσματα διατηρούνται επί των οδόντων, το μειδιάμα σας είνε έστερημέ-

νον πάσης χάριτος.

Σήμερον εφευρέθη ή Πέφοντεντ νέον είδος οδοντόπαστας. Αποσυνθέτει τα επικαθίσματα διατηρεί τους οδόντας στιλπνοτάτους. Δοκιμάσατε την Πέφοντεντ. Ίδετε πόσον καθαροί φαίνονται οι οδόντες σας κατόπιν χρήσεως. Όλιγων ήμερών χρήσεως της οδοντόπαστας ταύτης θα σάς καταπείση καθ' ολοκληρίαν περί της αποτελεσματικότητός της.

Αγοράσατε σήμερον την οδοντόπασταν ταύτην.

Pepsodent ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ
ΣΗΜΑ

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ή νέα Αμερικανική οδοντόπαστα
Γεν. Αντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Όμονοίας 3-Αθήναι

EAU AMERICAINE

DR P. DELACOUR

Ο θρίαμβος της χημείας δια την τελείαν εξάλειψιν των πανάδων. Όλίγαι επαλείψεις αρκούν δις να αφαιρέσουν έριστικώς τις πανάδες του προσώπου.

Πωλείται εις όλα τα καλά Φαρμακεία και Μυρωπωλεία.

Γεν. Αντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ

Στοά Πεσματζόγλου - Αθήναι

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΛΟΝΗ
(Σήμα κατατεθέν)

Είνε άφρδς πικραμυγδαλου ή μόνη κρέμα που θα σάς αφαιρέση τας ρυτίδας και θα σάς προφυλάξη το πρόσωπον από τον καύσωνα του καλοκαιριού.

Ζητήσατέ την παντού

Κεντρική Αποθήκη Φαρμακείων ΚΑΤΣΑΡΗ & ΠΕΡΑ
Γονία Πατησίων 17 και Βερατέρων

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

reve d'or L.T. PIVER PARIS

GRACA

ΚΥΡΙΑ !!!

ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ, ΚΗΛΙΔΕΣ και ΠΛΗΓΑΙ

του προσώπου εξαφανίζονται ριζικώς ΜΟΝΟΝ

διὰ των ΓΝΗΣΙΩΝ ΕΠΙΔΕΣΜΩΝ εκ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ RADIO-ACTIF

ΤΟΥ DOCTEUR MONTEIL PARIS

του Πανεπιστημίου των Παρισίων.

Ο ΚΟΡΣΕΣ όλόκληρος εκ Θεραπευτικού καουτσούκ RADIO-ACTIF καταργεί την παχυσάρκίαν και τας παραμορφώσεις του σώματος.

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ, εκ του ίδιου καουτσούκ τόνώνει και επάγει τη χείαν σμίκρυνσιν των μαστών.

Η ΛΟΣΙΟΝ ΤΟΝΙΔΕΡΜΑ, αναζωογονεί τους πτίοντας μαστούς.

ΤΑ ROBUSTENE PILLS, δια την ανάπτυξιν του στήθους.

Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν. Εις τας επαρχίας αποστέλλεται εικονογραφημένος κατάλογος εντός κλειστού φακέλλου έναντι Δρ. 5

Κα ΑΝΝΗ ΣΚΑΛΙΑΡΗ, Άγ. Κωνσταντίνου 12-ΑΘΗΝΑΙ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Επιμελητής Δημοτικού Μαιευτηρίου Αθηνών

Σπουδάζας ειδικώς εν Παρισίοις

Όδός Ασκληπιδίου 4

9-10 π.μ. 3-6 μ.μ.

Ι. ΔΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός οδοντοίατρος ΠΑΡΗΣΙΩΝ. Επί τετραετίαν εις Παρισίους σπουδάζας. Ολοήμερος και ανώδυνος θεραπεία παθήσεων στοματός και οδόντων. Οδοντοπύκνωση και Ρυτίδες ταύτης. Χαλκεκονδύλη 44.

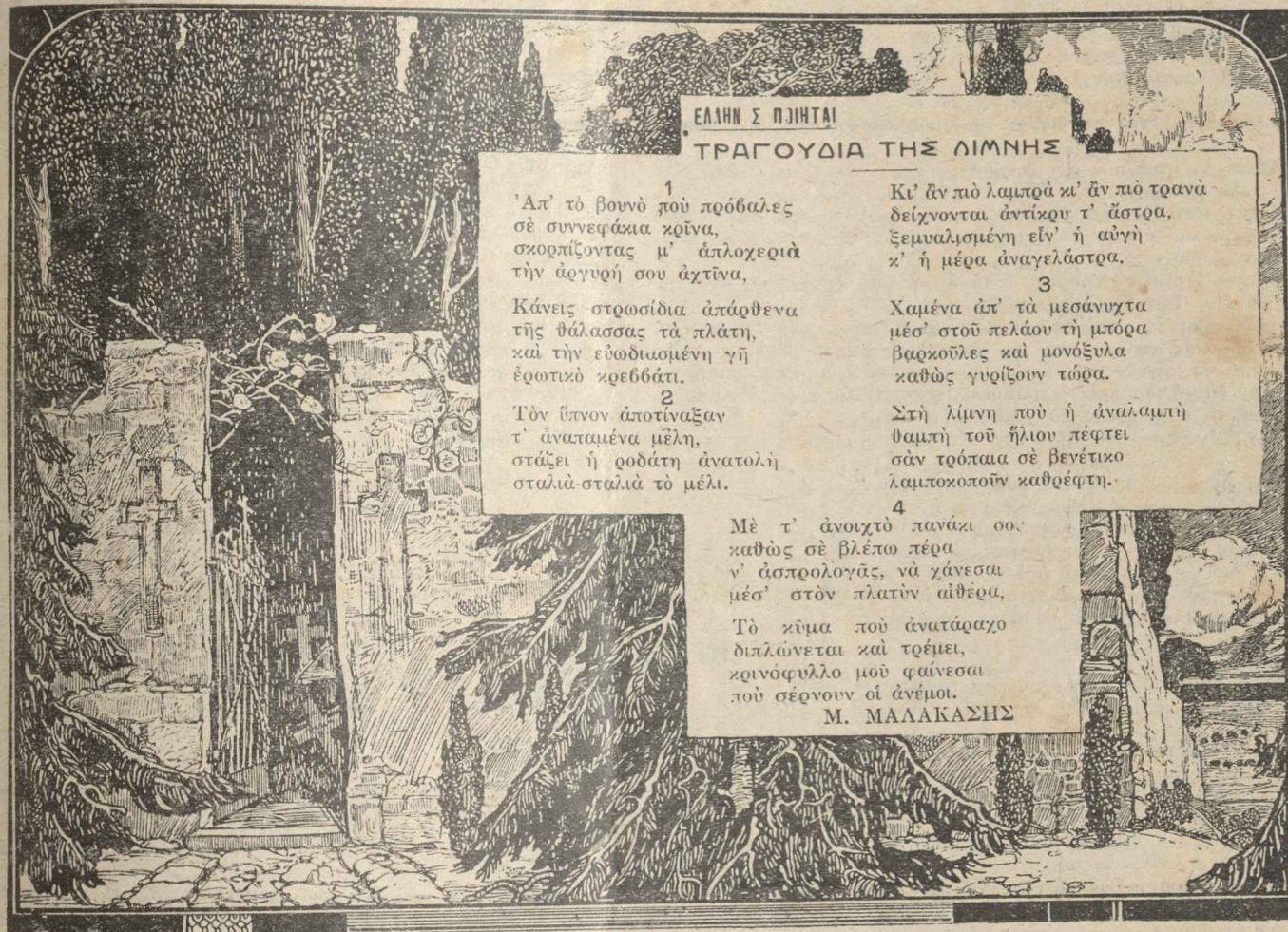
Τα προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμώνται επί 3 δραχμάς έκαστον.

13 Ιουνίου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΦΑΡΑΝ

ΕΛΛΗΝ Σ ΠΙΝΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

1
Απ' το βουνό που πρόβαλες
σε συννεφάκια χρώνα,
σκορπίζοντας μ' άλοχεριά
την άφγυρή σου άχτίνα.

2
Κάνεις στρωσίδια άπάρθενά
της θάλασσας τά πλάτη,
και την ευωδιασμένη γή
έρωτικό κρεβάτι.

3
Τόν βίτον άποτινάξαν
τ' αναπαμένα μέλι,
στάζει ή ροδάτη άνατολή
σταλιά-σταλιά το μέλι.

4
Κι' αν πού λαμπρά κι' αν πού τρανά
δείχνονται αντίκρυ τ' άστρα,
ξεμυαλισμένη είν' ή αύγη
κι' ή μέρα άναγέλαστρα.

5
Χαμένα άπ' τα μεσάνυχτα
μέσ' στού πελάου τη μάδρα
βαρκούλες και μονόξυλα
καθώς γυρίζουν τώρα.

6
Στη λίμνη που ή άναλαμπή
θαμνή του ήλιου πέφτει
σαν τρότανα σε βενέτικο
λαμποκοπούν καθρέπτη.

7
Με τ' άνοιχτό πανάκι σου
καθώς σε βλέπω πέρα
ν' άσπρολογάς, να χάνεσαι
μέσ' στον πλατύν αϊθέρα.

8
Το κίμα που άνατάραχο
διπλώνεται και τρέμει,
κρινόφυλλο μού φαίνεται
που σέρνουν οι άνεμοι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Όταν είδα την Λαύρα για πρώτη φορά, ήμουν ένα παιδάκι όχτώ χρόνων, κι' εκείνη ήταν μόλις έφτα. Θυμώμια καλά την πρώτη μας αϊτή συνάντησι. Η Λαύρα ήταν τότε ένα μικρό κοριτσάκι, ντυμένο στα δόμνια, που είχε μαζεψή φοδισμένα κοντά στον πατέρα της, έναν ήπλιό κυρίο με θλιβερό έξωτεριζό και με κάπως γροσθή τη ράχη του. Φανόταν ένα πλάσμα πολύ λεπτό και μέσ' στο καχεκτικό πρόσωπό της δεν ξεχώριζες παρά μόνο τα μάτια της, δυο μεγάλα υπέροχα μάτια, γλυκά και έξυπνα που σου μιλούσαν κατ' ευθείαν μέσ' στην ψυχή.

Θυμώμια ακόμα, ότι μετά την άναχώρησι της Λαύρας και του πατέρα της, πώθησα τους δικούς μου, γιατί φορούσε ένα φόρεμα τόσο πενήμια. Μου άπάντησαν ότι είχε πεθάνει ή μητέρα της και, κατόπιν οι γονείς μου, μιλούστας μεταξύ τους, έπρόσθεσαν:

—Τή ατοχή τη μικρούλα που δεν έχει άλλο προστάτη, εκτός από το θεότρολλο αυτό Παύλο! Ό Θεός να τον φυλάη να μην καταστραφεί όλότελα...

Κατάλαβα άμέσως ότι ό «θεότρολλος» αυτός Παύλος ήταν ό πατέρας της Λαύρας. Αργότερα όμως έμαθα ότι αυτός ό άνθρωπος, του οποίου ή θλίψις μου είχε κάνει εντύπωση, ήταν ένας σοφός, ό οποίος ζούσε μόνο για την έπιστημη του, λησμονώντας την πραγματικότητα και τη ζωή. Πλανιόταν μέσα στο έπιστημονικό του όνειρο, είχε χαθή μέσα σ' έναν κόσμο άπραγματοποιητών χιμαρών και δεν τον ένοιαζε αν με τα πειράματά του και τις άναζητήσεις του, καταστρέφτο αγά-αγά οικονομικώς.

Την πρώτη αϊτή έπίσκεψι της Λαύρας και του πατέρα της, τη διαδέχτηκαν κι' άλλες. Έτσι εγώ κι' ή Λαύρα γνωριστήκαμε πολύ γρήγορα και, καθώς εκείνη άνεχόταν όλες μου τις ιδιοτροπίες και με υπάκουε σ' ό,τι κι' αν έλεγα, πολωνότι πολλές φορές ή μου άληθινός τίραννος, γίννηκα άμέσως φίλοι.

Ήμουν περήφανος για την έποταγή της αϊτή, ήμουν ακόμα περήφανος γιατί ένοιωθα τον εαυτό μου άνωτερό της, επειδή ήμουν άγόρι και μεγαλειτερός της στην ηλικία και μόνο ή σκέψις του πατέρα της λιγότερευε κάπως το θράμβό μου...

Η Λαύρα τον υπεραγαπούσε, έτρεφε προς αυτόν μία αληθινή θρησκειική λατρεία. Κάθε λέξις του ήταν γι' αυτήν μία διαταγή και δεν έπαυε να τον απτάξη όλη την ώρα τραγουδά με τα μεγάλα μάτια της για να μαντέψη και την παραμικρή του έπιθυμία.

Έτρεφε προς αυτόν ένα μεγάλο και τυφλό σεβασμό και κατάλαβα να με κάποιο πείσμα, ότι πλά στον άνθρωπο αυτό, εγώ δεν ήμουν για τη μικρή μου γίλη παρά ένα άσημάντο πρόσωπο.

Σιγά-σιγά τα χρόνια πέρασαν και, από την ηλικίαν των παγκυρίων, φτάσαμε σε μία ηλικία (16 και 17 έτών), κατά την οποία τα παιδιά δεν παίζουν πια.

Δεκάξη χρόνων! Η Λαύρα ήταν δεκάξη χρόνων κι' εγώ όσοσο έξακολοφούσα να τη βλέπω πάντοτε σαν ένα μικρό δειλό κοριτσάκι και δεν είχα προσέξει ούτε αϊτά τα φορέματά της, που έντομμεταβό τα είχε μακρύνει άσχετα. Έξ άλλου το άνάστημά της την έδειχνε μικρότερη από την ηλικία της, ή γλυκύτης της ήνν ήταν πάντοτε χαρκετική και όλα έπαιναν της διετηρούσαν παιδικά, εκτός από τα μεγάλα σκευεινά μάτια της, τα οποία ήσαν σοβαρά, καρτερικά και λιτμήνα.

Έντομμεταβό ό πατέρας της τι έκανε; Έξακολοφούσε να ζή μέσα στα τολλά του όνειρου; Έξακολοφούσε τον άτελειωμένο όρόμο του προς τη δάδα; Έξακολοφούσε να βαδίζει προς τη πτώχεια και την άδυστήτητα;

Κανέννας δεν το ήξερε αυτό, γιατί ό

Πλησίασε στο κρεβάτι μου και μου είπε.

πατέρας κ' η κόρη κρατούσαν για τα προσωπικά τους ζητήματα, για την οικογενειακή του ζωή, μία επίμονη κ' απόλυτη σιωπή, από την οποία δεν ήταν εύκολο ν' αποσπάσει κανείς ούτε λέξη. Δεν τους άκουγες ποτέ να παραπονούνται, παρ' όλη την ανέχεια τους που δεν κατώρθωναν να την κρύβουν ολόκληρα και τους έβλεπες πάντοτε αξιοπρεπείς και περήφανους.

Κάποτε όμως, όταν η Λαύρα βρισκόταν μονάχη μαζί μου, άφηνε να της ξεφύγει ένας στεναγμός και μου όμολογούσε με κάποια πίκρα :

— Ω, τί φορτός που είναι ο κόσμος... Στ' αλήθεια η ζωή είναι σκληρή, πολύ σκληρή...

Έβλεπες τότε ν' απλώνεται στο παιδικό πρόσωπό της μία έκφραση συντριβής, και στα μεγάλα μαύρα μάτια της, τα γυναικεία μάτια, διάβλεπες την δόνηση.

Εμάντενα από τα λόγια της αυτά ότι η ζωή της ήταν πολύ δύσκολη, ότι είχε ένα σωρό φροντίδες.

Κ' εγώ, προς τον οποίο η ζωή δεν είχε ως τότε παρά χαμόγελα, ο οποίος δεν είχε νοιώσει ποτέ την παραμικρή θλίψη, μπρος σ' αυτή την αγωνία, το μέγεθος της οποίας δεν μπορούσα να υπολογίσω, έννοιον τον έαυτό μου πολύ μικρό και ταπεινό. Όσο που της απαντούσα πάντοτε με τα στερεότυπα και ήλιθια αυτά λόγια :

— Αχ! αγαπητή μου, αυτά δεν είναι τίποτε... Δεν ξέρεις τί είναι η ζωή.

Εκείνη δεν μου απαντούσε τίποτε και δεν κατορθώνα ποτέ μου να ξεκαρδίσω αν ή σιωπή της εκείνη ήταν περιφρόνησις προς την αγνοιά μου για την ανθρώπινη δυστυχία ή μήπως η Λαύρα έδινε πίστι σ' αυτά που της έλεγα κ' έσκιζε το κεφάλι της, παραδεχόμενη ότι ίσχυαν κ' άλλες δυστυχίες μεγαλύτερες από τις δικές της...

Εκείνη την ημέρα, η Λαύρα είχε έρθει με τον πατέρα της να περάσουν τη βραδιά τους μαζί μας.

Αμέσως, μόλις εκείνη μπήκε στο σαλόνι, ξεφάνισαν βλέποντάς την να φοράει αντί του απλού καθημερινού της φορέματος την ζωοεικότατη τουαλέττα της. Τα μαλλιά της, που συνήθως τάρτανε να πέφτουν παιδιάστικα σε μεγάλες πλεξίδες στους ώμους της, τα είχε ανασηκώσει με φροντίδα και τα είχε δεμένα στην κορυφή του κεφαλιού της. Είχε βάψει γύρω της το πιο κομψό δαντελένιο της μαντηλιά.

Θέε μου—της είπα όταν τραβήχτηκε για λίγες στιγμές μόνο μακριά από τους μεγάλους—τί σημαίνουν όλ' αυτά τα λούσα; Φοράς σήμερα τα όμορφα πράγματά σου...

Εκείνη ταραχτηκε, κοκκίνησε και φάνηκε για μία στιγμή τόσο πειραγμένη, ώστε άμειβεσκέφτηκα ότι δεν είχε μιλήσει με τόση υπενθυμίζοντάς της με την παρατήρησή μου ότι τα φορέματά της ήταν λίγα. Γι' αυτό έσπευσα άμέσως να προσέσω με ύψος άφελος και παιδικό :

— Τί ιδιοτροπία είναι αυτή;

— Να, πράγματι πρόκειται περί ιδιοτροπίας, μου απάντησε άργυρά, χαμογελώντας περίεργα.

Επειτα άπομακρύνθηκε από μένα και άρχισε να μιλάει με τη μητέρα μου γι' άσημαντα πράγματα.

Ποτέ η Λαύρα δεν μου είχε φανεί πιο ξενόιαστη, πιο κεφάτη από εκείνο το βράδυ. Μία ελαφριά φλόγα χρωμάτιζε το χλωμό πρόσωπό της και τα μεγάλα της μάτια είχαν μία λάμψη άσυνήθιστη. Με το νέο αυλιστά ψηλό χτένισμά της, μου φαινόταν πως είχε μεγαλώσει άξαφνα, πως είχε μεταμορφωθεί, πως είχε γίνει γυναίκα.

Εκείνο το βράδυ ύπληξε σ' όλο της το είναι κάτι που μου ήταν άγνωστο ως τότε, κάτι που δεν μπορούσα να εξηγήσω και για πρώτη φορά έννοιον τονά της μία συγκίνησις περίεργη, μία ταραχή ελαφριά.

Εξαφνα η Λαύρα στράφηκε προς μένα και μου είπε :

— Θέλεις να βγούμε λίγο στην ταράτσα;

Ακούγοντάς την, την έναιτταξα κατάπληκτος, γιατί ή άνοιξις δεν είχε προχωρήσει άδυνα και έξω έκανε άρκετή ψύχρα.

Όσο που δέχτηκα και βγήκαμε στον έξωστη.

Επί μερικά λεπτά περιπατούσαμε, ανταλλάσσοντας λόγια κοινά και συνηθισμένα, όταν εξαφνα, χωρίς τίποτε να με κινή να το προσεβήναι αυτό, έννοιον να μ' άγκαλιάζουν σιχατά δυο χέρια. Το κεφάλι της Λαύρας είχε γείρει επάνω, στο δικό μου και τα χείλη της είχαν άγγίξει το μάγουλό μου σ' ένα βαθύ, σ' ένα άγαπο φίλημα...

Στην άρχή μου ήθελε ή ιδέα να της ανταποδώσω αυτό το άγνό, αυτό το άδελφικό φίλημα, μα ή έπαυή του λυγρού σώματός της με είχε κάνει να κρυφθώ από μία γοητευτική ταραχή.

Γι' αυτό δεν είπα ούτε μία λέξη, δεν έκανα ούτε μία κίνηση, δείχνοντας έτσι με την σιωπή μου μίαν άδαφρορία, ή οποία όμως δεν ήταν πραγματική.

Αμέσως η Λαύρα άφησε να πέσουν τα χέρια της, που τα είχε τυλίξει γύρω στο λαιμό μου, τρα-

βήχτηκα λίγο και, έπειτα από μερικάς στιγμές, μου είπε μ' ένα τόσο έξαιρετικά γαλήνιο :

— Άρχισε να κινή ψύχρα... Άς μπούμε μέσα...

Μόλις έφυγαν ή Λαύρα κ' ο πατέρας της, έπεσα στο κρεβάτι μου, μα δεν κατώρθωσα να κοιμηθώ ούτε μία στιγμή.

Αυτό το φίλι με είχε μεθύσει. Μετανοούσα τώρα γιατί δεν της είχα ανταποδώσει και δεν έβλεπα την ώρα να την ξαναδώ, για να περάσω κ' εγώ με την σειρά μου τα χέρια μου γύρω από το λαιμό της και ν' άκουμώσω τα χείλη μου στο χλωμό μάγουλό της.

Δεν ήξερα άκριβώς τί ήθελε, δεν ήξερα αν αυτό που έννοιονα ήταν απλή φιλία ή ή αλήγη του έρωτος, δεν ήξερα τίποτε... Από την στιγμή που με είχε φιλήσει ή Λαύρα, τα είχα χαμένα... Το μόνο που ήξερα, ήταν πως άκόμα είμαστε νέοι, πως το μέλλον άνοιγεται μπροστά μας, πως ή ζωή ήταν γλυκιά, πως ή ζωή ήταν άφρα, πως ή ζωή ήταν καλή...

Άρχισα πολύ να σηκώνω την άλλη μέρα. Με ξύπνησε ξαφνικά ή άδελφή μου, ή οποία πλησίασε στο κρεβάτι μου και μου είπε :

— Έλα κάτω, σέ θέλει ο πατέρας... Είναι άνιγκη...

Τράβηξα, άφου ντύθηκα βιαστικά, στο γραφείο του πατέρα μου για να τον ρωτήσω τί συμβαίνει, μα έντομμεταξύ αυτός είχε βγεί έξω. Ένας ύπηρετής μου είπε πως είχαν έρθει και τών είχαν πάρει επανότως. Τότε τράβηξα στη μητέρα μου. Την βρήκα να κλαίει με λυγμούς στο δωμάτιό της, κροχομένη από μία μεγάλη ταραχή.

Τί είναι; ρώτησα άνησυχο.

Έκείνη μου απάντησε με μερικάς άσυνήθεις φράσεις :

— Ω! Θεέ μου... Πώς να φαντασθώ ένα τέτοιο πράγμα χδές το βράδυ... Φαντασθήτω τόσο γαλήνιο... Ά, ή φτωχία θα τους άφαιρέσει να κάνουν ένα τέτοιο πράγμα... Φτωχή Λαύρα! Άκούγοντάς το όνομα αυτό, λίγο έλειψε να πέσω κάτω.

Κατώρθωσα με δυσκολίες ν' άποσπάσω και μερικάς άλλες εξηγήσεις από τη μητέρα μου, μα δεν χρειαζόντουσαν και περισσότερα για να μαντέψω την τραγωδία που είχε διαδραματισθεί την νύχτα στο σπίτι της φίλης μου...

Αυτός σ' θεότρελλος Παύλος, ο πατέρας της Λαύρας, είχε καταστραφεί πια έντελως, με τα έξοδα που έκανε για τα πεφωμάτα του, κρονηγώντας τις έπιστημονικές του χίμαρες. Είχε φτάσει έτσι στην έσχάτη άδυστοχία κ' έπαυθ δεν μπορούσε ούτε να την ύποψη, ούτε να την πλεμμήση, άποφάσισε να δώσει ένα τέλος στη ζωή του και στη δυστυχία του. Η Λαύρα, ποτή μετρητέλους στην τυφλή της στοργή προς άπτον, άποφάσισε να πεθάνη κ' αυτή μαζί του.

Όταν ο πατέρας και ή κόρη έφυγαν από το σπίτι μας την προηγουμένη ημέρα, με μία τέτοια φανεμένη γαλήνη, είχαν καταστραφεί πια το σχέδιο της άυτοκτονίας τους και ήσαν ότι την άλλη μέρα δεν θα ύπνοδοναν ζωντανό.

Μόλις έφτασαν στο σπίτι τους άρχισαν να παραμυσιάζουν το σχέδιο, άνοιξαν το γράδι και... πέθαναν!

Άλλοίμονο, πέθαναν... Τους βρήκαν σκαμμένους την άλλη μέρα το πρωί.

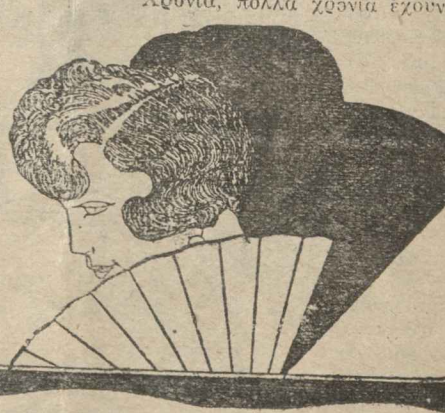
Τρεις φορές είχα διαβάσει στις έφημερίδες παρόμοιες τραγικές άποκτονίες. Μα δεν θα το έπιστευα ποτέ αν μου έλεγαν ότι ένα τέτοιο άνατομολογικό τέλος περίμενε ένα άπ' τα πιο άσημαντα μου πλάσματα, την Λαύρα! Την είχα δη τόσο χαρούμενη και γεμάτη ζωή, τη προηγούμενο βράδυ, ώστε δεν θα φανταζόμουν ποτέ πως την ίδια νύχτα έμελλε να κλείσει για πάντα τα μεγάλα της μάτια, τα μάτια της τα πονεμένα και τα βαθεία.

Η φτωχή μου φίλη, πόσα μαρτύρια είχε ύποφέρει τάχα; Πόσες θλίψεις, πόσες δόνησις είχε περάσει;...

Είχε έλθει κοντά μου, την έβλεπα σκεδόν κάθε μέρα και δεν είχα μαντέψει τίποτε, δεν είχα μάθει τίποτε...

Χρόνια, πολλά χρόνια έχουν περάσει πια από εκείνο το τρομερό πρωί.

Ίσως με τον καιρό ή θωπιτάτη φρικία που άποβάνηκα τότε, έχει γαλήνευσει κάπως και ή γνώσις της τραγικότητας της ζωής, την οποία άποκάλυψε ένα μεταξύ, να έκανε τη θλίψη μου να χάσει την πρώτη της ένταση, μα δεν έπεράσει, ούτε μία μετρη από τότε, που να μη σκεφθώ ή μικρή μου φίλη, που να μην άναρωτηθώ μ' άγωνία τί της συνέβαινε το τελευταίο εκείνο βράδυ, όταν ήθελε στο σπίτι μας το κομψό της φόρεμα και με το κρονούργιο της χτένισμα που την έ-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Α.

Τίπος έμμορφιάς «Γκρέ», γελαστή, χαρούμενη φροσγονομία, μία γαλαζοφρόνια, στα οποία διακρίνει κανείς την άγγελική ψυχή της. Στην όμυλία της διακρίνει κανείς ότι είναι άφελής, χαροποιμένη, σπασθητική, διηγείται μ' έκφραση και το γέλιο της εινε κουστάλλη. Η μόρφωσις της ξεχωριστή, κλειδοκρηβάτιστρια σπανίου τάλανου και μουσικότητας έξαιρετικής. Άγαπιά πολύ τον κόσμο και παραφύσσεται συχνά εις έκλεκτάς συγκεντρώσεις, που πάντων όμως εινε δύσκολον να της βάλει κανείς άπουσίαν εις συναίλιαν, όπου δεν παύει να παραυρίσκει εις όλας άνεξαιρέτους.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις πλέον ώραιες κοσμικές συγκεντρώσεις την παρελθούσαν Πέμπτη εις τών κήπων του «Πι-Παλά» παρά τψ κ. Τερλ και τψ κ. Ντεράς, ήτις άμύλλατο σέ ώραότητα και κομψότητα από τις πλέον θαυμασθείσας εκ τών παρευρεθείσων.

Μία εύχάριστη όρχήστρα έπαιζε τα πλέον άρεστά φψ και βάλς. Μερικά ζεύγη προσελκύνοντα και χορεύονιν ρυθμικά σ' ένα περιπτερόν του ώρου κήπου.

Τί καλή έντίπαισι που άποδίδουν ή έαρινές έμτρομέ τουαλέτες, ή όποιες άληθινά εινε ύπέρ ποτε «άν βόγκ».

Μερικά φορέματα μονόχρωμα ή λευκά και άλλα κίτρινα χρησιμοποιουν γι' αντίδοσις τών μονοχρόμων φορεμάτων, που με τόση εύνοια ύποστηρίζει ή φτεινί μόδα.

Από τις πλέον καλλιτεχνικές εμφανίσεις ή κ. Δ. Λοβέρδου με τουαλέττα έξαίσιαν και μπουσιόν ιδιότυπο από κορδέλλα μαύρη, ή κ. Γ. Πανά με έμτρομέ μπλε-μαριν και μπές καπέλλο, ή κ. Τάλλω με πλε-λαβάν κρεμ-Τερζα και μαντώ πολύ σίκ, από βελούδο Λέντα, κροτόνιο καπέλλο στον ίδιο τόνο, ή Δις Άλίκη Διαλαράκου με πύσσινον φιντεκό σύνολον, ή Δις Δώρα Βουρλούνη με κίτρινον, ή Δις Δ. Χρηστομάνου με έμτρομέ μαύρο και λουλούδια σ' έντονα χρώματα, ή Δις Ιρίν Ν. Μακκά με άσπρο και κόκκινο έμτρομέ.

— Ένα καλλιτεχνικόν άπόγευμα σέ καλλιτεχνικό σπίτι, παρά τψ κ. και τψ κ. Χόνδρου.

Σέ μαγευτική τοποθεσία του Ψυχικού, άνάμεσα από πεύκα ξεπροβάλλει ή όραία έπανις. Η κυρία άκουσα μεγαλοπρεπές σέ Άρωτικό ρυθμό, στην άρχή μία όραία λότζια που φιλοξενεί όσους άπολαμβάνουν σέ όμυλία και κάπνισμα.

— Ένα καλλιτεχνικό γραφείο χρησιμοποιεί επίσης για ράονι.

Σέ λίγο ένα κοιδόνιν ειδοποιεί ότι θα διακοπή ή εύχάριστη σονομυλία θα άεπακοιυθήση ή τεχνική τραγωδία της κ. Νίνας Φωκά και της θυγατρός της κ. Μ. Καλφοπούλου.

Μία ματιά στην μαγευτική βεράντα και στις εύχάριστες άιθουσας και διακρίνομεν Ύπορχόνδρ Ναυτικόν και κ. Άργυροπούλου, την κ. Φραντζή κομψοτάτη με μαύρα, κ. και κ. Δ. Φωκά, έμμορφη

με μεταμορφώσεις... Θέλησε τάχα, από μία ύπερτάτη κομμεταρία, να μου φανή πιο όμορφη εκείνο το βράδυ για να διατηρήσω την άμνησί της υπό βαθεία ή μήπως θέλησε, από ένα παιδιάστικο κακός τω, να δη μόνη της τί θα ήταν, τί θα γινόταν αν δεν ερχόταν ο θάνατος να την λάη μέσα από τη ζωή μία πρώτη και μία στενή ετήχια, πριν πεθάνη;

Όσο που από εκείνη τη στιγμή ποτέ μου δεν έδέχτηκα φίλι από γυναίκα, χωρίς να σκεφθώ με φρικία, με άγωνία το φίλημα εκείνο της Λαύρας, το όποιο, άλλοίμονο! δεν της είχα ανταποδώσει...

Και σήμερα άκόμα βασανίζομαι για να μάθω, αν τη στιγμή που ή Λαύρα έμελλε ν' άποχωρισθή για πάντα από μένα, το σύντροφόν των παιδικών της χρόνων, με είχε άγκαλιάσει και μ' είχε φιλήσει με ένα στοργικό και άδωδο έξεσπασμα της άγνης αγάπης της προς μέ-

ΘΥΜΗΘΗΤΕ

Να πάρετε μαζί σας στην έξοχί που θα πάτε, στο βουνό, στο δάσος, στην άκρογιάλι, στη λουτρούλα

ΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

τόν μοναδικόν αυτόν σύντροφον κάθε ηλικίας, το περιοδικό-τέρας, το περιοδικό-άπόλαυσις, το περιοδικό-θαύμα, που μόνον ή δυο πολύτιμες εις εκίνους της «Παναθηναϊκής» του, που δημοσιεύονται τακτικά και βδομάδα και που μπορούν και να χρησιμοποιούν για το σπίτι ή το γραφείο, στοιχίζουν 25 δραχ. έκαστη.

LOUIS FARAN

εμφανίσις με μαύρα, κ. και κ. Αιγινητή, την κ. Ζαλοκώστα, κ. και κ. Ελκήν—το γένος Καμπάνη—άσυνήθιστος τύπος γοητευτικής όμορφιάς με άσπρο φόρεμα και μαντώ από λευκό «Μαντιανέ» σέ εκούνη ύψη και καλλιτεχνικό κροτόνιο καπέλλο άσπρο και περιδέραιον από «Ίζονάντ» βισονιά.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Α. Άγγελοπούλου, κ. και κ. Κ. Λοσίδου, κ. και Δις Ν. Τριανταφυλλάκου, ή κ. Γ. Ποσία με κομψή τουαλέττα μαύρη και άσπρη, ή Δις Ν. Ποσία με ροζάτο τουαλέττα, ή κ. και Δις Χρηστομάνου—εύχάριστη εμφανίσις—με έμτρομέ μαύρο και κόκκινο, κ. και κ. Άραπιδή, κ. και κ. Οίζονομίδη, κ. και κ. Κάτσα, κομψοτάτη σιλουέττα με μαύρο και άσπρο έμτρομέ, κ. και κ. Κιοιέρη με μαύρο και κίτρινο χαριτωμένο φόρεμα, με ρενάρ γκολ-άρζαν και ψάθινο καπέλλο μαύρο.

Έντός όλίγου άναγγέλεται άλλη εύχάριστη έκκληξις. Θα διαβάξωται δίστιχα εις τούς κεκλημένους πολύ διασκεδαστικά, τα όποια όφειλονται εις το χούμορ της κ. Άννας Φοτίου.

— Το «Κρόν-πρις» συνετέλεσε σέ μία εκ τών πλέον ώραιων συναθροίσεων. Πιζζάς, πιάς, έξέδρα, όλα κατάμεστα κόσμο, έδιδαν έντύπωσην άνθρώπων κήπου.

— Διακρίνομεν Πρεσβευτήν Άγγλίας και Λαίδη Δόραν με χροιτωμένο κοστούμι σπόρ, Πρεσβευτήν Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιών, Πρεσβευτήν Ίταλίας και κ. Αρλόττα, κ. και κ. Γ. Καφαντάρη, κ. και κ. Ι. Κυριακού με τουαλέττα πολύ έπιτυχημένη σέ τόνους μπές και κίτρινη, κ. και κ. Α. Λαδοπούλου—διακοσμητική εμφανίσις με ιδιότυπον έμτρομέ, κ. και κ. Π. Χέλην, χαριτωμένη σιλουέττα με γκολ και ρενάρ γκολ, κ. και κ. Κ. Βενιζέλου με άσπρο και κίτρινο φόρεμα, κ. και κ. Άλ. Ροστόβιτς, μία άριστογυμναστική σιμφονια γκολ-άρζαν, κ. και κ. Ρώς, πολύ κινάτικη φροσγονομία και σύνολον κομψόν μπλε, κ. και Δις Ν. Φορέστη, ώραοστάτη με άσπρη, μπλε και κόκκινη έσάρτα και καπέλλο άσπρο γαυρισμένο με κορδέλλες στους ίδιους τόνους, κ. και Δις Μικέττ Ζαφειροπούλου, από τις πλέον θαυμασθείσας εμφανίσεις με κοστούμι από μαροκιν βερ-άμάντ, γαυρισμένο με πιεττες βεστα όμοιόχρωμη και σούτερ από λιπτέλλια λευκή, κ. και κ. Χωρεμή με κόκκινο και άσπρο φόρεμα σπόρ κλπ.

— Την Παρασκευήν πρόγμεια παρά τψ Πρεσβευτή της Γαλλίας και τψ κ. Κλεμάν Σιών.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν από τις ώραώτερες σάλλες του Έθνικού Θεάτρου επί τη εικάρις της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπιλέττ.

— Το πρόγραμμα λίαν ένδιαφέρον, άπεδόθη με πολλήν έπιμέλειαν από έκλεκτους έρασιτέχνας και έρασιτέχνιδας.

— Παρευρέθησαν ή κ. Στ. Ράλλη, με θαυμασία σορτί γκολ και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπέτη πολύ όμορφη με λευκή, ή Δις Έλένη Εύκλειδή, κομψοτάτη με «καπνισν» μονοσέλινα, ή Δις Τερζα Εύκλειδή με μπλε λαβάν, ό κ. και κ. Καλλιγιά, κ. και Δις Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Πετροδή με δαντέλλα γκρέξ, ή κ. Έντου, κ. και κ. Τιμ. Μομφερράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιάδη, ή Δις Μανούση, ή Δις Μπαλάνου νοστιμωτάτη με κόκκινα, ή Δις Ι. Σακοφάρου πολύ χαριτωμένη με ζορζέτ κόκκινη, κ. και κ. Στ. Πανετλίδη κλπ. κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

— Την παρελθούσαν Κυριακήν από τις ώραώτερες σάλλες του Έθνικού Θεάτρου επί τη εικάρις της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπιλέττ.

— Το πρόγραμμα λίαν ένδιαφέρον, άπεδόθη με πολλήν έπιμέλειαν από έκλεκτους έρασιτέχνας και έρασιτέχνιδας.

— Παρευρέθησαν ή κ. Στ. Ράλλη, με θαυμασία σορτί γκολ και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπέτη πολύ όμορφη με λευκή, ή Δις Έλένη Εύκλειδή, κομψοτάτη με «καπνισν» μονοσέλινα, ή Δις Τερζα Εύκλειδή με μπλε λαβάν, ό κ. και κ. Καλλιγιά, κ. και Δις Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Πετροδή με δαντέλλα γκρέξ, ή κ. Έντου, κ. και κ. Τιμ. Μομφερράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιάδη, ή Δις Μανούση, ή Δις Μπαλάνου νοστιμωτάτη με κόκκινα, ή Δις Ι. Σακοφάρου πολύ χαριτωμένη με ζορζέτ κόκκινη, κ. και κ. Στ. Πανετλίδη κλπ. κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

— Την παρελθούσαν Κυριακήν από τις ώραώτερες σάλλες του Έθνικού Θεάτρου επί τη εικάρις της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπιλέττ.

— Το πρόγραμμα λίαν ένδιαφέρον, άπεδόθη με πολλήν έπιμέλειαν από έκλεκτους έρασιτέχνας και έρασιτέχνιδας.

— Παρευρέθησαν ή κ. Στ. Ράλλη, με θαυμασία σορτί γκολ και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπέτη πολύ όμορφη με λευκή, ή Δις Έλένη Εύκλειδή, κομψοτάτη με «καπνισν» μονοσέλινα, ή Δις Τερζα Εύκλειδή με μπλε λαβάν, ό κ. και κ. Καλλιγιά, κ. και Δις Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Πετροδή με δαντέλλα γκρέξ, ή κ. Έντου, κ. και κ. Τιμ. Μομφερράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιάδη, ή Δις Μανούση, ή Δις Μπαλάνου νοστιμωτάτη με κόκκινα, ή Δις Ι. Σακοφάρου πολύ χαριτωμένη με ζορζέτ κόκκινη, κ. και κ. Στ. Πανετλίδη κλπ. κλπ.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν από τις ώραώτερες σάλλες του Έθνικού Θεάτρου επί τη εικάρις της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπιλέττ.

— Το πρόγραμμα λίαν ένδιαφέρον, άπεδόθη με πολλήν έπιμέλειαν από έκλεκτους έρασιτέχνας και έρασιτέχνιδας.

— Παρευρέθησαν ή κ. Στ. Ράλλη, με θαυμασία σορτί γκολ και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπέτη πολύ όμορφη με λευκή, ή Δις Έλένη Εύκλειδή, κομψοτάτη με «καπνισν» μονοσέλινα, ή Δις Τερζα Εύκλειδή με μπλε λαβάν, ό κ. και κ. Καλλιγιά, κ. και Δις Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Πετροδή με δαντέλλα γκρέξ, ή κ. Έντου, κ. και κ. Τιμ. Μομφερράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιάδη, ή Δις Μανούση, ή Δις Μπαλάνου νοστιμωτάτη με κόκκινα, ή Δις Ι. Σακοφάρου πολύ χαριτωμένη με ζορζέτ κόκκινη, κ. και κ. Στ. Πανετλίδη κλπ. κλπ.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν από τις ώραώτερες σάλλες του Έθνικού Θεάτρου επί τη εικάρις της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπιλέττ.

— Το πρόγραμμα λίαν ένδιαφέρον, άπεδόθη με πολλήν έπιμέλειαν από έκλεκτους έρασιτέχνας και έρασιτέχνιδας.

— Παρευρέθησαν ή κ. Στ. Ράλλη, με θαυμασία σορτί γκολ και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπέτη πολύ όμορφη με λευκή, ή Δις Έλένη Εύκλειδή, κομψοτάτη με «καπνισν» μονοσέλινα, ή Δις Τερζα Εύκλειδή με μπλε λαβάν, ό κ. και κ. Καλλιγιά, κ. και Δις Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Πετροδή με δαντέλλα γκρέξ, ή κ. Έντου, κ. και κ. Τιμ. Μομφερράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιάδη, ή Δις Μανούση, ή Δις Μπαλάνου νοστιμωτάτη με κόκκινα, ή Δις Ι. Σακοφάρου πολύ χαριτωμένη με ζορζέτ κόκκινη, κ. και κ. Στ. Πανετλίδη κλπ. κλπ.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν από τις ώραώτερες σάλλες του Έθνικού Θεάτρου επί τη εικάρις της πεντακονταετηρίδος του κ. Ν. Λαμπιλέττ.

— Το πρόγραμμα λίαν ένδιαφέρον, άπεδόθη με πολλήν έπιμέλειαν από έκλεκτους έρασιτέχνας και έρασιτέχνιδας.

— Παρευρέθησαν ή κ. Στ. Ράλλη, με θαυμασία σορτί γκολ και μαύρη, ή κ. Υψηλάντη, ή Δις Μπέτη πολύ όμορφη με λευκή, ή Δις Έλένη Εύκλειδή, κομψοτάτη με «καπνισν» μονοσέλινα, ή Δις Τερζα Εύκλειδή με μπλε λαβάν, ό κ. και κ. Καλλιγιά, κ. και Δις Πετροκοκκίνου, κ. και κ. Πετροδή με δαντέλλα γκρέξ, ή κ. Έντου, κ. και κ. Τιμ. Μομφερράτου, κ. και κ. Π. Ρεδιάδη, ή Δις Μανούση, ή Δις Μπαλάνου νοστιμωτάτη με κόκκινα, ή Δις Ι. Σακοφάρου πολύ χαριτωμένη με ζορζέτ κόκκινη, κ. και κ. Στ. Πανετλίδη κλπ. κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Είχαν ήταν η φτώχεια του. Γιατί λοιπόν θα τον σκοτώνει τον άνθρωπο αυτόν;

Ο γιος του Λαμπιρή ήταν κι αυτός νέος, είχε καρδιά τρυφερή, ευγενικά αισθήματα. Κ' η σκέψη του, η συνείδησή του επαναστατούσαν, μάλιστα συλλογίζονταν την υποχρέωσή του να αναλάβει απέναντι του πατέρα του.

Ο πατέρας του ήταν νευρικός, βίαιος άνθρωπος, με παλινές αντιλήψεις, δεσποτικός, περήφανος, αφάνταστα σκληρός σ' όποιον τον περιόριζε.

Ο γιος του ήταν πολιτισμένος, έβλεπε διαφορετικά τον κόσμο, έκανε διαφορετικά το καθετί, οι άνθρωποι γι' αυτόν ήταν όλοι ίσοι, είχαν τα ίδια δικαιώματα στη ζωή, δεν υπήρχαν αφεντάδες και δοῦλοι...

Ο πατέρας Λαμπιρή ήταν το παρελθόν άγριο, άγρυπτο, τυφλό. Ο γιος ήταν άνθρωπος σύγχρονος, μαλακός, προσηνής, λογικός, δίκαιος. Ολόκληρη άδυσος λοιπόν τους χώριζε.

Και γι' αυτό ακριβώς, ο γιος του Λαμπιρή έννοιωσε τώρα την καρδιά του να σφίγγεται, το μυαλό του να θολώνει, την συνείδησή του να ξεγελάει στη σκέψη ότι ήταν αναγκασμένος να σκοτώσει.

Θα τόκανε λοιπόν αυτό;

Θ' άκουγε τον πατέρα του ή τη λογική του, τη συνείδησή του, την καρδιά του;

Με τις σκέψεις αυτές τράβηξε προς την Όμοιοια.

Ήξερε μερικώς ζωγράφος και γλύπτης, είχε σχετισθεί μαζί τους από τον καιρό που ήταν σπουδαστής. Θα τους αναζητούσε σ' αυτά τα καρενάκια που σήχαιναν και θα μάθαινε από αυτούς που μπορούσαν να βοηθούσαν τον Γαλάζη.

Ψάχνοντας από καρενάκι σε καρενάκι, έφτασε στο «Αθήναιο», στην οδό Πατησίων. Έπαι τέλους βρήκε εκεί κάποιον γνωστό του γλύπτη. Τον πήρε ιδιαίτερος και τον ρώτησε για τον Γαλάζη.

Ο φίλος του δεν υποψιάστηκε τίποτα.

Το Γαλάζη ζητάς; τοίπε, θα τον βρω στο άτελιέ του.

Τέτοια ώρα;

Μη σού κάνει εντύπωση αυτό. Είναι παράξενος άνθρωπος, αυτός ο χριστιανός. Δουλεύει τη νύχτα, με το φως της λάμπας.

Ο Λαμπιρή ήταν έτοιμος να φύγει, να μετανοούσε. Μπορούσε να μάθει για τον άνθρωπο που άγαπούσε την αδελφή του πολλά πράγματα και καθώς με το φίλο του σ' ένα τραπέζι.

Δεν βιάζομαι και τόσο, του είπε. Άφου μου λένε πως εργάζεται τη νύχτα, θα τον βρω εκεί κι' αν αργήσω λίγο.

«Α, βέβαια... Όσο γι' αυτό νάσαι σίγουρος. Όταν στρωθεί στη δουλειά, ο φίλος μας ο ζωγράφος, δύσκολα τον σπρώχνεις απ' τις μογιές του. Πολλές φορές τον βρίσκει η χαρά του με το πινέλο στο χέρι.

Θα είναι πολύ εργατικός, είπε ο Λαμπιρή.

Ναι, παραολύ εργατικός. Σκέψου στη δουλειά. Και με τ' αλάντο. Νά μου το θυμηθεί.

Δούλευε... δούλευε ακούραστα, μέσα στη φασαρία των μετακομίσεων...

τε... Θα προσέβη μιά μέρα. Θα γίνει όνομαστός. Από τότε κιόλας ζητούνται οι πίνακές του. Όταν μας είχαν παραγορήσει μερικές αιδούσες του Ζαρεπίου για να εργαζόμαστε, ο Γαλάζης δούλευε πάντα τον καλύτερο κόσμο στο εργαστήριό του. Και δούλευε, δούλευε ακούραστα, μέσα στη φασαρία των μετακομίσεων, άτακτα, γι' τις ώρες κούρες που τον περιτριγύριζαν...

— Θα έχω βέβαια πολλές κατ'ακρίβειες, είπε σκόνα ο Λαμπιρή. — Μπα... Κάθε άλλο. Αυτός είναι σενός σαν κορίτσι. Φτωχός και τίμιος σαν καλλιτέχνης!

Η πληροφορία αυτές του γλύπτη για τον Γαλάζη αλλοίωσαν την καρδιά του γιου του Λαμπιρή. Όποτε λοιπόν δεν είχε άσπιλη. Επρόκειτο πραγματικά για έναν έντιμο νέο. Ο Γαλάζης δεν ήταν κανέναν διεφθαρμένος προκοπής. Γιατί λοιπόν να σκοτώσει τον νέο αυτό;

Ετσι κι' αλαφρομένη την καρδιά τράβηξε, σε λίγο, αφού χωρήσει το φίλο του, προς την Νεάπολη, όπου βρισκόταν το άτελιέ του Γαλάζη. Βασάνιστηκε λίγο για να το βρει. Οι δρόμοι ήταν κακοδιατάκτοι. Αναγκάστηκε να μπει σε μια αυλή και να ρωτήσει κάποιον εργατικό που κάπνιζε, ξαπλωμένος πάνω σ' ένα χράμ, κατόχμη στη γη.

— Θέλετε το ζωγάφο; τοίπε εκείνος. Κ' έπειτα σηκώθηκε πρόθυμα για να του δείξει το δρόμο.

Προχώρησαν σ' ένα άλλο στενωπό, λίγο πιο πάνω και στάθηκαν μπρος σ' ένα χαμηλό, φτωχικό σπίτι.

— Εδώ είναι, χτυπάτε, τοίπε ο συνοδός του σ' έφυγε.

Ο Λαμπιρή διάταξε για μια στιγμή. Η ώρα ήταν έντελως ακατάλληλη για επισκέψεις. Μά έπρεπε να τελειώνει το γιορταστικό.

Χτύπησε την πόρτα και περίμενε. Σε λίγο άκουσε μιά άλλη πόρτα ν' ανοίγει στο βάθος της αυλής και κάποιον να κατεβίνει και να προχωρήσει προς το μέρος του.

— Ποιος είναι; άκούστηκε μιά ανδρική φωνή από μέσα.

— Κάθετα δω ο κ. Γαλάζης; ρώτησε ο γιος του Λαμπιρή.

— Εδώ... μάλιστα... Μά ποιος είναι;... ρώτησε πάλι η φωνή και συγχρόνως ο άνθρωπος πούθαν από μέσα τράβηξε την ξύλινη αμπίρα κι' άνοιξε την πόρτα.

Μ' όλο το σκοτάδι που απλώνονταν γύρω, ο Λαμπιρή είδε να στέκει μπρος του ένας νέος μάλλον ψηλός, λιγνός, χωρίς καπέλο, φορώντας μιά γκριζά μπλούζα.

Αυτός είναι; σκέφθηκε ο γιος του Λαμπιρή.

Ο νέος πήρε άνοιξε την πόρτα, έστρεψε επίσης και τον νύστα περίεργα. Έπαι τέλους τον ρώτησε:

— Εμένα ζητάτε, κύριε;

— Είσατε ο κ. Γαλάζης; ρώτησε ο Λαμπιρή.

— Μάλιστα, κύριε.

Με συγχωρείτε που σας ένοχλώ... Ήθελα να μιλήσω μαζί σας... Ή ώρα είναι βέβαια ακατάλληλη, μ' πρόκειται για κάτι το εξαιρετικά σοβαρό, όπως θα όητε...

Ο Γαλάζης δεν έγγραφισε τον αδελφό της Ρόζας. Δεν είχε τότε να τον συναντήσει ποτέ. Ήξερε πως η Ρόζα είχε δύο αδελφούς, μ' έναν τον συναντήθηκε ποτέ. Ήξερε πως η Ρόζα είχε δύο αδελφούς, μ' έναν τον συναντήθηκε ποτέ.

Δεν κατεβαίνει ποτέ. Ήξερε πως η Ρόζα είχε δύο αδελφούς, μ' έναν τον συναντήθηκε ποτέ.

Μά πέστε μου πρώτα σε ποιόν έχω την τιμή να μιλάω. Πώς λέγεστε;

Λαμπιρή! είπε ξηρά ο αδελφός της Ρόζας.

Στο άκουσμα του ονόματος αυτού, ο Γαλάζης έκανε μιάν απότομη κίνηση, σαν κάποιος να τον χτύπησε δυνατά στο στήθος. Κρατήθηκε στον παραστάτη της πόρτας για να μην πέσει. Η γλώσσα του δέχθηκε, δεν ήξερε αν ήταν ξινητός ή αν ονειρεύτανε...

Ο αδελφός της Ρόζας εκεί πάνω, στη φτωχική του φουλά, τέτοια ώρα... Τι ήρτο; Τι τον ήθελε, τι ήθελε να τον πει; Τι ήξεραν λοιπόν όλα, τα είχαν μάθει όλα; Κ' η Ρόζα του; Ή λατρευτή του Ρόζα είχε ξεφύγει άσπρη την όρχη του πατέρα της, για την απιστοσύνη του οποίου τούτε μέλησε τ' ας φορές με τρώμο; Κ' ο αδελφός της πού φτασε τέτοια ώρα σπίτι του, έχοντας βέβαια να του ζητήσει εξηγήσεις...

Ο Γαλάζης νόμισε πως θ' άνοιγε από στιγμή σε στιγμή η γη και θα τον κατέλυε...

(Ακούσθηκε).

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN MADELINE

ΓΕΛΑ, ΠΑΛΗΑΤΣΕ!

— Στη σκηνή ο παληάτσος!...

Ακούγοντας τη φωνή αυτή, ο παληάτσος σηκώθηκε άμέσως και διευθύνθηκε προς τη σκηνή. Ένα άγριο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στη μιά γωνία του στόματός του. Παρ' όλο το στρώμα του φτελισμού που τα σκέπαζε, τα μάγουλά του φαινότανσαν πελιδνά.

Καθώς περνούσε μπρος από το ρεσιφόρ, του έριξε μιά ματιά που τον έκανε ν' άνασπαρτίσει. Μιά αστραπή έλαμπε μέσα στα θλιμμένα μάτια του.

Το Κοινό, κάτω στην πλατεία, περίμενε άνωπονομα την εμφάνισή του. Δεν ήταν βέβαια Κοινό άριστοκρατικό, του οποίου τα χειροκροτήματα σβύσαν στην άκρη των γαντιφορεμένων χειρών, ήταν ένα Κοινό Κραματικό, λαϊκό και πολυθρόνο, του οποίου τα γέλια και η φωνή αντιχούσαν από τα πρώτα καθίσματα ως τη γαλαρία.

Μόλις ο παληάτσος παρουσιάστηκε στη σκηνή, όλ' οι θεαταί ξεσπασαν σε άσπρη γέλια...

— Τι ήλιος κόσμος! ψιθύρισε εκείνος, καθώς η όρη του, φωτισμένη άσπρη από τα φώτα του προσκηνίου, έπαιρνε μιά αλλόκοτη έκφραση.

Σε λίγο βγήκε στη σκηνή κι' ένας όμοιος άρλεκίνος. Αυτός θα έπαιζε το όλο του έραστο της γυναίκας του παληάτσου, στον όποιον, καθώς περνούσε από πίσω του, ευαρεστήθηκε να του δώσει μιά γερή κλωτσιά με τα χρονονένια παρτίτσας...

— Άμέσως στά μάτια του παληάτσου μιά άγρια λάμψη ζωγραφίστηκε και το πρόσωπό του μαζέφτηκε, σαν να ήθελε να συγκρατήσει ένα λυγμό που τον έπνιγε ή μιά γκριμάτσα μανίας...

— Ω! κι' εσύ!... ψιθύρισε ο παληάτσος.

Μά από το βάθος του κοιτούσι του, ο ύποβολος του ψιθύρισε την απάντησή που έπρεπε να δώσει στον άρλεκίνο:

— Μεγάλη σας ή καλωσύνη, ξεχώτατε!...

— Μεγάλη σας ή καλωσύνη, ξεχώτατε!...

Ξανά κι' ο παληάτσος μιλώντας με τη μύτη.

Όλο έκαινο το πλήθος των θεατών που είχε ρη για να διασκεδάσει, άκούοντας τον παληάτσος να μιλά, ξεσπασε στα γέλια. «Μπαρό, παληάτσος!... Μπαρό!...» φώναξαν. Μά κανείς δεν έπρόσεξε ούτε τον αλλόκοτο τόνο που είχε σήμερα στη φωνή του ο παληάτσος, ούτε τη λάμψη που φλόριζε τα μεγάλα κόκκινα μάτια του κάθε φορά που κυττούσε τον άρλεκίνο.

Ακούγοντας τα γέλια του πλήθους, ο παληάτσος νόμισε πως του κατέφεραν αναπόλητες γεμιστικές στο πρόσωπο. Ο δυνστημένος παληάτσος είχε βαρεθεί πιά τη δουλειά του. Τον φανόταν φοιχτή, βδελυγή, άτασια. Άρκετά πιά είχε ζήσει τόσα χρόνια τη ζωή αυτή. Άρκετά είχε κάνει τον κόσμο να γελάει και άρκετά είχε κλάψει αυτός. Άρκετά πιά είχε βάλει το κοκκινό φτελισμό στα μάγουλά του—που του άλλαζε την όψη, και την κοκκίνη περφόνα στο κεφάλι του... Άρκετά κλωτσιές είχαν δεχτεί τα νύχτα του και σκαμπίλια τα μάγουλά του... Άρκετά μπαρό του δόλου είχε άκουσει... «Α, όχι! όχι, έφτασε πιά...

Γι' αυτό το λόγο άπνιγε τα κουνούνά του παρδαίων του ροίχων των βράβων σαν άλυσίδες καταδικών...

Γέλα, παληάτσος, γέλα!... «Όλο αυτό το πλήθος, με τα μάτια ζωγραφμένα απάνω σου, περιμένει μιά γκριμάτσα σου... Τού τη χρωστάς... Έχουν πληρώσει οι άνθρωποι... Σε κλωτσούν, σε κοροϊδεύουν, σου δίνουν μπάτσους και καμτσιές... μ' α, τί παραπονιέσαι, άφου αυτή είναι η δουλειά σου... Όταν περνάς από τις σινουκιές, οι μπακάληδες βγαίνουν στις πόρτες των μαγαζιών των κι' οι νοικοκυρές στα παρτάκια σου... Κι' όλοι λένε μεταξύ τους: «Νά, περνάει ο παληάτσος κι' αά τους...»

Και γελούν οι μπακάληδες... γελούν οι νοικοκυρές... Βλέπουν το κεφάλι σου και το παίρνουν για ένα μηχανήμα που κάνει γκριμάτσες και γέλα σου και το παίρνουν για ένα μηχανήμα που κάνει γκριμάτσες και γέλα σου και το παίρνουν για ένα μηχανήμα που κάνει γκριμάτσες και γέλα σου...

Και που το κοινοποιούν κάθε βράδυ στις έννη ή ώρα στο θέατρο... Και κανένας, άνάμεσα απ' όλο αυτό το πλήθος, δεν φαντάζεται ότι υπάρχει κάποιος απ' τα πολυχρώμα ρούχα σου με τα κουνούνάκια μιά ανθρώπινη καρδιά που πονεί...

Γέλα, παληάτσος, γέλα...

Μά ο παληάτσος άπνιγε δεν έγελουσε... Στο μπροστινό μέρος της σκηνής, η γυναίκα του βρισκόταν στην άγκαλιά του όμοιου άρλεκίνου, με τον όποιον άντλήλασαν γλυκά έρωτικά λόγια, χωρίς ν' άνησυχούν για την παρουσία του σιζύγου... Για ποιά λόγο άλλωστε ν' άνησυχούσαν... Ο σιζύγος ήταν ένας παληάτσος, στον όποιο ο όλος του έβριζε να βλέπει τα φιλημάτά τους και ν' άκούει τα έρωσιολόγά τους...

Βλέποντας τον άρλεκίνο ν' άγκαλιάζει τη γυναίκα του, ο παληάτσος θυμήθηκε ολόκληρη την περασμένη του ζωή. Αυτή η ώρα μελαγχρονούλα, που την έβλεπε τόσα νά τη χαϊδεύει ο άρλεκίνος, ήταν η γυναίκα του, η άληθινή του γυναίκα, η γυναίκα του στη ζωή, όπως και στο έργο που έπαιζαν άπνιγε. Την είχε γνωρίσει πρό πέντε έτών. Ήταν Σπανιόλα, όμορφη, λαχταριστή, με κορμί άγαλματένιο.

Μά, όπως στο έργο, η γυναίκα του τον άπατούσε με τον άρλεκίνο, έτσι, με τον ίδιο άρλεκίνο, τον άπατούσε και στην πραγματικότητα. Ή κομωδία και η πραγματικότητα είχαν εξομοιωθή μ' έναν τόσο καταπληκτικό τρόπο, ώστε ο δυνστημένος παληάτσος έννοιωσε νά του σπαράζεται η καρδιά... Και μέσ' στην ψυχή του έδρασε μιά τρομερή ζήλεια, η ζήλεια του άπατημένου σιζύγου, ο όποιος βλέπει τη γυναίκα του μέσ' στην άγκαλιά ενός άλλου και ο όποιος είναι ύποχρεωμένος νά κινή τον ήλιθο και νά γελάει με την άτιμία του...

— Α! ά, παληάτσος!... Γέλα λοιπόν!...

Και το έργο προχωρούσε, η σκηνές διεδέχοντο ή μιά την άλλη, συντηρόντας όλοένα και πιο πολύ τον δυνστημένο παληάτσος, βασανίζοντάς τον, κάνοντάς τον τρελό... Τον άπατούσαν, τον κλωτσούσαν, τον ιπιάτιζαν, τον έφτυναν καταπόσοπο... Κ' έκρινος άκούγοντας τον ύποβολο νά του ύποβάλλει: «Μεγάλη σας ή καλωσύνη, ξεχώτατε!» έπανελάμβανε όλοένα, καθώς έτρωγε τις κλωτσιές και τα ραπίσματα:

— Μεγάλη σας ή καλωσύνη, ξεχώτατε!

Και το πλήθος έπεφταν... «Ω, αυτό το πλήθος που δεν έννοιωσε ποιά τραγική δράμα κινδύναν κάτω απ' τη χοντροκομμένη εκείνη κομωδία και γελοίες με το γέλιο των ανθρώπων που δεν καταλαβαίνουν... Αυτό προπάντων έκανε τον παληάτσος να βράζει από όργη και μίσος...

Βλέποντας τη γυναίκα του νά κυττάει με τα μεγάλα μαύρα μάτια της, τα γαλάζια μάτια του άρλεκίνου με τα ξανθά μαλλιά, βλέποντας την έπειτα νά στηρίζεται στο μπράτσό του, γέρνοντας το κεφάλι της στον όμο, μπρος σ' όλο τον κόσμο—βλέποντας τον έναντό του νά προσηλαίεται από όλο έκαινο το πλήθος που ξεκαρδίζονταν βλέποντάς τον, ο παληάτσος έπαινε κάθε τόσο το κεφάλι του κι' ούρλιαζε άπο την έδση...

Μά το πλήθος γελοίες, παίρνοντάς το κι' αυτό για γεμιστική...

Για μιά στιγμή οι δυό έρωτευμένοι, ο άρλεκίνος κι' η γυναίκα του παληάτσου, τον κύτταξαν κι' άμέσως άγκαλιάστηκαν άκόμα μιά φορά και ξεσπασαν κι' οι δυό σ' ένα άσπρη γέλιο...

Αυτό το γέλιο ήταν σαν ένα μαχαίρι για τον παληάτσος που του τρύπησε πέρα για πέρα την καρδιά...

Ένα άγριο ούρλιαχτό, που φαινόταν σαν νά έβγανε από την κοιλιά του, άκούστηκε κι' όμοιως προς το ζευγάρι των έρωτευμένων, άρταζε το ξύλινο παθι που είχε ο άρλεκίνος στο πλευρό του και του κατέφερε μ' αυτό ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι, φονιάζοντας:

— Λάβε την, έρωτευμένε μου άρλεκίνο!...

Ο ξανθός άρλεκίνος σπρώχτηκε άμέσως κάτω. Το άσπρη αίμα που άρχισε νά τρέχει απ' την πληγή του, του έδανε κόκκινες τις δαντέλλες και τα μεταξία. Σε λίγο μιά θανάσιμη ωχρότης απλώθηκε στην όψη του και το στόμα του συνετάλη μ' ένα σπασμό κι' έμεινε άκίνητο πιά.

Τότε ο παληάτσος στρέφοντας προς το άσπρη αίμα, φώναζε σαδναστικά και πένθιμα:

— Καθώς βλέπετε, κύριε, άπνιγε έλλαξα όλο... Έπαιξα τραγωδία!... Χά!... Χά!... Χά!...

JEAN MADELINE

ΔΙΠ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Στο χωριό Βένη του άλλου καζα Σανής ζούσε μέχρι το 1889 ένας νέος Αϊθίοψ όνομαζόμενος Όσμαν Άράκης. Ο όποιος, παρ' όλα τα γεωγραφικά του έξαισιονόμια, νά άγνοήσει τα χωράφια με το άλευρό, νά καθάλιε και νά βγαίνει στο κυνήγι. Καθώς άπεδείχθη έξ έπισμων μαρτυριών, ο γέρος αυτός βρισκόταν στο έκατοστόν έτηκοστόν έτος της ήλικίας του. Ήταν πολύ περιποιητικώτατος σ' όσους τον έπισκέπονταν στο σπίτι του και διατηρούσε ως τις τελευταίες στιγμές του άκεραία την κρίση του.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Εντυπώσεις από ένα ταξίδι. Αι Μακεδονικαί πόλεις—χανούμισσες!... Η κοινωνία των Σερρών. Μόρφωσις, ήδίκη και πολιτισμός. Ο υπερκαλβός. Το μυστικό της κατασκευής του. Πώς... δεν τον εφάγαμε. Η κάλτσα και η χερούκλα. Ο γραφειοκράτης επιδεωρητής. Μία δεσποινίς έρωτευμένη με τον... Χ. Βενιζέλο! —«Τόν αγαπώ!...» Τό ξενοδοχείον της φρίκης. Μία λεκάνη για όλους τους πελάτας. Ο... Οφήλιος. Η Βέρροια, ως πόλις κτλ. κτλ.

ΑΙΓΟΝ πρὶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὁ Γαβριηλίδης εἶχε περιηγηθῇ ἀπὸ ἀκρὸς ὁ ἀκρὸς τῆς Μακεδονίας καὶ ἐπειτα τὴ Θεσσαλία.

Τὶς σχετικὲς ἐντυπώσεις τιν τὶς εἶχε γράφει τότε σ' ἕνα σημειωματάριον ποὺ κρατοῦσεν ἐπάνω του, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὶς δημοσιεύσῃ.

Τὸ σημειωματάριον αὐτὸ περιήλθε σὰν χέριον τοῦ συνεργάτου μας κ. Σταμ. Στ. μ. ὁ ὁποῖος μὰς ἐστειλε μερικὰ ἀποσπάσματα τοῦ πρὸς δημοσίευσιν.

Στὶς πόλεις τῆς Μακεδονίας συμβαίνει καὶ τι παράξενο.

Πηγαίνει στὰς Σέρονας, ζητᾷ τοὺς Σερραῖους καὶ δὲν τοὺς βρίσκει. Πηγαίνει στὴ Βέρροια, ζητᾷ Βερροιώτες καὶ δὲν τοὺς βρίσκει. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὶς ἄλλες πόλεις τῆς Μακεδονίας. Οὔτε σ' αὐτὴ τὴ Θεσσαλονίκῃ δὲν βρίσκει Θεσσαλονικεῖς!... Ἀπαντᾷ στὰς Μακεδονικὰς πόλεις Σερροβλαδίτας, Σπαρτιάτας, Ἀνδριούς, Ἀθηναίους, Βολιώτας, Καρδιτσιώτας, Ναυτακτίους, Παλαοελλαδίτας καὶ Πανελλαδίτας, ἀλλὰ Μακεδόνας γινώκ!...

Αἱ Μακεδονικαὶ κοινωνίαι μοῦ ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν χανουμισσῶν, ποὺ εἶνε κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ καφάσια τους.

Τὰς διασθάνεσαι, ἀλλὰ δὲν τὰς βλέπεις.

Αἱ ἐντυπώσεις τῶν πλεόν διακεκριμένων Παλαιοελλαδινῶν—διότι ἀνομιολογῶ ὅτι Σερραῖους περίπου δὲν ἐγνώρισα—ἐκ τῆς Σερραϊκῆς κοινωνίας, μὲ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν, εἶνε μάλλον εἰνoίκαί.

Εὐφημώτατα ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν τῶν Σερρῶν. Διὰ τὰς κυρίας, ἰδίως, καὶ τὰς δεσποινίδας. Ἐπικρατεῖ γλωσσικὰ. Τὸ μουσικὸν αἶσθημα ἀνεπτυγμένον, ἀλλὰ καὶ μὰ τὰς πρὸς τὴν πολυτέλειαν. Πολλὴ νομιστική. Μεγάλῃ ἡθικῇ. Ὅλοι ἐν γένει αἱ ἀρεταὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ θεμελιωθῇ μία ἰσχυρὰ κοινωνία ὑφίστανται ἐκεῖ.

Ἐνα κομμάτι Γερμανικῆς ἰταλικῆς ὁ νομογεπόνος κ. Θεοδ. Ἀργυριάδης. Νεαρώτατος, ξανθὸς Σερραῖος, σπουδάζας θεμελιώδητατα στὴ Γερμανία, θεωρεῖ τὴν ἰταλλικὴν ὡς κατὰ τὴν ἰερόν.

Καὶ δύο ἀκόμη ἀντιπρόσωποι τοῦ δικηγορικοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε μόνον δικηγόροι, ἐφελκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ο κ. Γεώργιος Λεφάκης.

Καὶ ὁ κ. Νικόλαος Ἀβραάμ.

Ο πρῶτος ἔχει γνώσει ὅλην τὴν Εὐρώπην μελετῶν τὰ ἀστυνομικὰ καὶ δημοτικὰ συστήματα.

Ο δεύτερος εἶνε ὁ Βενιαμὶν τῶν δικηγόρων, σπανηροβόλος, δραστήριος, Κροῖσος εἰς γνώσεις, γόης εἰς ἐγγλωττίαν!...

Εἰς τὰς Σέρονας εἶχα καὶ ἕνα ἐπεισόδιον μὲ τὸν περιήρμον χαλβᾶ.

Μοῦ εἶχαν μιλήσει περὶ τοῦ χαλβᾶ αὐτοῦ πολλὰς φορὰς, μοῦ τὸν εἶχαν ὑπερεκτιμᾶσει καὶ ὑπερμυθῆσει ὡς τὸν περιφημότερον χαλβᾶν τοῦ κόσμου. Τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς του τὸ ἔχει μονοπώλιον, μοῦ εἶχαν πῇ, μὴ καὶ μόνον Ὀθωμανικὴ οἰκογένεια τῶν Σερρῶν, μυστικὸν ἀνεξήγητον, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀλχημείας, μεταδιδόμενον ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν. Μοῦ εἶχαν ἐξηγήσει τέλος ὅτι ὁ χαλβᾶς αὐτὸς κατασκευάζεται μὲ τὸ νερὸ μᾶς πηγῆς μακρινῆς, κειμένης μεταξὺ Δευιό-Ἰσαῦ καὶ Σερρῶν καὶ ὀνομαζομένης ποιητικώτατα Λεϊλᾶ.

Ὅλα αὐτὰ ἀναφαν τὴν περιέργειάν μου—καὶ τὴ λαμπρότητα μου—καὶ ἐπορευόμεθα, μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους μου, ὡς ἐλαφοὶ διώσσαι, πρὸς τὴν Λεϊλᾶν καὶ τὸ θαῦμα τῆς.

Ὁδηγῆθην, ὅχι στὸ χαλβατζίδικο, ἀλλὰ στὴν αἶθλην ἐνὸς τεμένους. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδωλίου μᾶς βούσης ἐκάθητο ὁκαλδὸν γέρονς Ὀθωμανὸς σαρκωφόρος, ἔχων πλῆσιόν του ἕνα κυλινδρὸν

Βλάσιος Γαβριηλίδης

(Ὅταν ἦτο σπουδαστὴς στὴ Γερμανία)

κὸν τεκενέ, ὅστις περιεῖχε τὸν μυστηριώδη χαλβᾶν. Κοντὰ στὸν χαλβαδοτεκενέ ἕτερος Ὀθωμανὸς ἔβγαζε τὴν κατρινισμένην ἀπὸ τὴν ῥομίαν, ἀσπρὴν κάλτσαν του!...

Ο συνδυασμὸς βέβαια δὲν ἦτο ὀρεκτικὸς. Μολαταῦτα ἀπέστηθην πρὸς τὸν χαλβατζῆν, ὅστις προθυμώτατα ἀνοίξε τὸν ἱερὸν τεκενέ καὶ μὰς ἐσερβίωσε. Ὁ χαλβᾶς κομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια, μεγέθους λουκουμιῶν, εἶχε τὴν ὀσιν, τὸ ἱαχάρομα—ἴσως δὲ καὶ τὴν γεύσιν—λουκουμιῶν.

Τὸ σερβίρισμα ἔγινε κατὰ Ρωμαικῶτάτων τρόπον.

Ο Ὀθωμανὸς ἔβαλε τὴν χερουκλάν του στὸν τεκενέ, ἔβγαλε ἕνα ἢ δύο κομμάτια καὶ μὰς τὰ προσέφερε.

Ἀλλοίμονον!... Ἡ κατρινισμένη κάλτσα ἀφ' ἐνὸς καὶ ἡ χερουκλᾶ ἀφ' ἑτέρου, μὰς ἔκοψαν ὀρεξὶδὸν τὴν ὄρεξι καὶ ἀπαμειβόμεναι σπινθὲς καὶ οἱ τέσσαρες, χωρὶς νὰ ἐγγίσουμεν τὸ... θεῖον ἐκεῖνο γινώσκια!

Ἀλλὰ τὸ μικρόβιον τῆς περιεργείας, ἐνισχυμένη ἀπὸ τὴν λαμπρότητα, δὲν ἤσυχάζε. Διὰ τοῦτο, μετὰ τὸ πρῶτον, διητυνόμεναι καὶ πάλιν στὸν πρωτότυπον χαλβατζῆν.

Ο Ὀθωμανὸς μὲ τὴν κατρινισμένην κάλτσαν ἔλειπε. Μὰ ἄλλῃ ὁμοῦ κάλτσα, χωρὶς καλτσόφορον, κανελλῖα αὐτῇ, προσέκειτο μυστηριώδους παρὰ τὸν πολυτίμον τεκενέ. Τὶ ἐξήτει, ἀγνόω.

Ο χαλβατζῆς τὴν παρεμέρισε μὲ τὰ χέριον του, ἔπειτα ἀνοίξε πάλιν τὸν τεκενέ, ἔβαλε ἕνα τεμάχιο χαλβᾶ, ἔχωσε μέσα τὰ νύχια του διὰ νὰ τοῦ κόψῃ λαπαροτομίαν καὶ νὰ μὰς ἀποκαλύψῃ τὴν κάλτσαν καὶ μὰς ἔστρεψε καὶ πάλιν εἰς φυγὴν!...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ περιήρμου χαλβᾶ. Ἀλχαλᾶ—δὲν ἐνθυμούμαι τ' ὄνομά του—(Ἀλχαλᾶ—δὲν ἐνθυμούμαι τ' ὄνομά του—(Ἀλχαλᾶ—δὲν ἐνθυμούμαι τ' ὄνομά του) ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ τὸν περιήρμον νερὸ τῆς Λεϊλᾶ (Λαϊλιά).

Ἰδοὺ καὶ ἕνα θαῦμα γραφειοκρατίας:

Στὴ Βέρροια εἶδα ἕνα ἐπιθεωρητὴ δημοτικῶν σχολείων, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ γράμμα εἶχε πάθει μονοεισμοῦ τοῦ χερουκλᾶ—καὶ τοῦ μυαλοῦ του ἴσως—καὶ ἔκανε ἡλεκτροισμούς.

Τοῦ εἶπα:

—Καὶ ὅμως ἡ ἀποστολή σας, καθὼς ἐπιθεωρητῆς, εἶνε νὰ μονοεισμοῦν τὰ πόδια σας καὶ ὅχι τὰ χέρια σας!

Μεταβαίνων στὴν Βέρροια συνεταξίδευσαν μὲ μίαν δεσποινίδα. Ἀνοῖξα μαζὺ τῆς πολιτικῆς κονθέτας.

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς, ἐγνώρισα τὸ πολιτικὸν τῆς φωνήμα.

Τῆς λέγω:

—Βενιζελική, βέβαια...

—Ὁ! Περί τούτου, κύριε, μὴ ἀμφιβάλλετε.

—Μποροῦμε νὰ μάθουμε τοὺς λόγους;

Καὶ ἐκεῖνη χαμηλώνουσα τὰ μάτια καὶ πορφυροκοκκινίζουσα:

—Διότι, κύριε... ἀγαπᾷ... τὸν κύριον Βενιζέλον!...

Εἰς τὸ ξενοδοχείον εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυσαν στὴ Βέρροια εἶχαν ἕνα μόνον κοινόν... νιπτήρα, κοντὰ στὰ δύο δυσσομάτα ἀποχωρητήρια του καὶ μίαν λεκάνην, ἥτις περιεφέρετο κατὰ βουλήσιν καὶ κατ' ἐντολήν ἀπὸ δοματίου εἰς δομάτιον καὶ ἀπὸ πελάτου εἰς πελάτην!...

Τὸ ξενοδοχείον αὐτὸ μοῦ θύμιζε μίαν περιπέτεια ποὺ εἶχα στὸν Πιραιᾶ ὅταν ἐξέδιδα τὸ «Μὴ χάνεσαι» πρὸ ἡμῶσεως περὶτον αἰῶνος.

Εἶχα κατεβῇ στὸν Πιραιᾶ διὰ νὰ μεταβῇ στὴ Ζάκυνθο. Τὸ ἀμύλοιο δὲ ἀναγορεύοντες στὶς πέντε τὸ πρωί. Θέλησα συνεπὲς νὰ καταλειθῶ ἀπὸ τὶς δέκα στὸ ξενοδοχείο ἢ «Πετρούπολις».

Ὅταν ὁ ὑπηρετὴς εἶδε ὅτι ἐτοιμαζόμην νὰ κλειδῶσω τὴν πόρτα τοῦ δοματίου μου, τρέψε καὶ μοῦ λέγει:

—Α, κύριε, μὴν τύχη καὶ κλειδῶσετε.

—Καὶ γιατί;

—Διότι θὰ ἔλθῃ τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ καὶ ἕνας ἄλλος κύριος.

—Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός;

—Ἐνας ἀράνης!

Ἐφύγα καὶ διενυκτέρευσα στοῦ Τσελέπη.

Μετὰ πάροδον τόσοσ χρόνον ἐπέμεινα νὰ μείνω στὴ Βέρροια σὲ ξενοδοχείο, στὸ ὁποῖο συνεκοιμήθη

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE DE BAUDRY

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΛΧΗΜΙΣΤΟΥ

Πάνε καμιά διακοσασαί χρόνια τώρα ποὺ ζοῦσε στὴν Ἀνω Αἴττω ἕνας φημισμένος ἀλχημιστής, ὀνομαζόμενος Μυρτίων. Εἶχε συγγράφει διάφορα καβαλλιστικὰ ἔργα καὶ ἦταν μεμνημένος στὰ μνηστῆρια τοῦ Ὀσείδους καὶ τῆς Ἰσίδος, τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων θεῶν τοῦ καλῶς.

Ο ἀλχημιστὴς αὐτὸς εἶχε ἕνα παιδί, τὸ Νισία, ἕνα νέο συμφεροντολόγο καὶ ἐγωιστῆ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμιά ἀπὸ τὶς ἀρετὲς τοῦ πατέρα του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τελευταῖος, ἀπορορημένος ἀπὸ τὶς μελέτες του, εἶχε παραμελήσει τὴν ἀνατροφή τοῦ γιου του, ὁ Νισίας, ἀπολυθὼντας τὶς ἐγκληματικὰς του κλίσεις, εἶχε γίνῃ ἕνα πολὺ κακὸ ἄνθρωπον.

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ γέρον Μυρτίων, ὁ ὁποῖος διαρκῶς ἐπλοῦτιζε τὶς γνώσεις του, εἶχε, ὅσοις ἀπὸ ὀλοκλήρων ἐτῶν ἀνέστησαν καὶ περὶφρατα, ἀνακαλύψει ἕνα ἄγρο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἰδιότης ἦσαν θαυματουργὰ καὶ ἀπίστευτες καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ μυστικὸν δὲν ἔβλεπε νὰ φανερώσῃ ποτὲ σὲ κανένα.

Ναῶντας ὅμως τὸ τέλος του νὰ πλησιάσῃ, ὁ ἀλχημιστὴς ἔκλεισε τὸ γινὸ του καὶ, οἰκονομῶντας ἐάντων τὸν ἀνίσχυα τὰ βλεμμάτα του, τοῦ εἶπε: Ὁλόκληρα λόγια, ἀναγκαζόμενος νὰ σταματᾷ κατὰ τόσο, λόγῳ τῆς ἐπιθανάτου ἀγωνίας του:

—Σὲ λίγο, ἀγαπημένο μου παιδί, ὁ θάνατος θὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μάτια... Εἶμαι ἀναγκαζόμενος ἐπὶ ν' ἀφήσω ἐσένα ποὺ τόσο σ' ἀγαπᾷ, νὰ ἐγκαταλείψω τὰ βιβλία μου, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἡ μόνη παρηγορία τῆς ζωῆς μου, νὰ διακόψω τὶς ἀναζητήσεις μου, ἡ ὁποῖες θὰ ἦσαν ἴσως πολὺ χρήσιμες γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τῶν ὁποίων ἡ ὁδὸς θὰ ἐρχόταν ὅλη σὲ σένα... Θὰ πεθάνω... Μὰ ὅχι, δὲν θὰ πεθάνω, ἀν ἀσθάνωσαι κ' ἐσὺ ἕνα μέρος τῆς στοργῆς, τὴν ὁποία ἐγὼ ἀσθάνωμαι γιὰ σένα... Παιδί μου, βλέπεις αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι;...

—Ἀν θέλῃς νὰ ζήσῃς μετὰ τὸ θάνατό μου, δώσε μου, μάλιστα βγάλε τὴν τελευταία μου πνοή, νὰ πῶ τὸ περιεχόμενό του... Ἐτοί θὰ ξαναζήσω καὶ ἐτοί καὶ σὺ θὰ μοιρέσῃς νὰ σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου ἕνα πατέρα, ποὺ σὲ λάτρευε καὶ ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ δόσῃ, νὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ, νὰ δειγμάτων τῆς ἀγάπης του...

Καὶ λέγοντας τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια, ὁ Μυρτίων, ἐξασθενήμενος περὶ, ἔγειρε τὸ κεφάλι του καὶ ξενύχνησε...

...Ἐνας φημισμένος ἀλχημιστὴς ὀνομαζόμενος Μυρτίων...

Ο θάνατος τοῦ πατέρα του ἐλάχιστα ἐλύθησε τὸ Νισία. Εἶταμ πῶς ἦταν ἐγωιστῆς καὶ δὲν ἀγαποῦσε κανέναν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Ἐτοί, ἀντὶ νὰ βιαστῇ νὰ ξαναφύγῃ στὴ ζωὴ τὸ ἄντρο σώμα τοῦ ἀλχημιστοῦ, παρεδόθη σὲ σκέψεις, ἡ ὁποῖες φανερώσαν ὅτι ἡ ψυχὴ στοργῇ ἦταν πράγμα ἀγνωστο στὴν καρδιά του.

—Ο πατέρας μου—μερτοῦσαν—εἶνε περὶ γέρονος καὶ γεμάτος ἀδυναμία... Τὶ θέλει λοιπὸν καὶ γυρεύει νὰ ξαναζήσῃ;... Γιατί θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σέρνῃ μέσα στὶς θλίψεις τὰ τελευταία συν

μέ πέντε ἄλλους ξένους καὶ ἀγνώστους Μακεδόνας στὸ ἴδιο δωμάτιο!

Ἡ Βέρροια ἔχει καὶ τὸν τρελλὸν τῆς, μίαν ἀρσενικὴν Ὀφελίαν, περιεργωμένην ἐλευθέρως στοὺς δρόμους.

Ἐκράτει ἕνα χοντρὸ ραβδί, σποῖ ὁποῖον τὴν ἄκρη εἶχε δεμένης ἀρσενίδες καὶ ἄνθη. Διὰ τοῦτο τὴν ὀνόμαζαν καὶ Ὀφελίαν, ἡ μάστιγος καὶ Ὀφελίαν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσε πλῆγαν. Εἰς τὸν κορμὸν ἔβαλε ἕνα μακρὸν καὶ κάτω μὴ ποδιά. Τραποῦλα διαρκῶς καὶ ὄχι ἄσχημα. Οὔτε ἐνοχλεῖ, οὔτε ἐνοχλεῖται. Ποῦ νὰ ἐνδοθῇ ἐνοχλητὰ παράφρονες μεταξὺ τῶν Μακεδόνων; Στὴν Ἀθήνα θὰ τὴν ἐσταύρωναν ἂν τολμοῖσε νὰ ξεμύτισῃ στοὺς δρόμους...

Στὴ Βέρροια εὐθὺς καὶ ἡρώδης, χαρακτηριστῶς, ὑπόστασιν. Ἡ Βέρροια σοῦ λέει: «—Εἰμ' ἐγὼ!» Ὀνομαστῇ, ξεχωριστῇ, ὡμορφῇ, ὀλοκλήρως... Κι' αὐτὸ εἶνε κατὰ τὴν φύσιν...

† ΒΛΑΣΙΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

τοῖμια τῆς μαρμαρίνης καὶ μονότονος ζωῆς του;... Οἱ δίκαιοι βρίσκουν τὴ γαλήνη τους στὸν τάφο, ὅπου ἡ τέφρος τους ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ... Ἐγὼ, ἀντιθέτως, εἶμαι νέος, γεμάτος ἐλπίδες καὶ μέλλον... Αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ ποτὶ θά φανῇ σὲ μένα πολὺ χρήσιμον, ἂν μοῦ συμβῇ καμιά καταστροφή κατὰ τὴν διακρίσιν τῆς σταδιοδρομίας μου... Τότε θὰ μοιρέσω ἐγὼ νὰ ξαναζωντανέω μ' αὐτὸ, γιατί ἡ ζωὴ εἶνε τόσο γλυκερά, ὅταν ξέρῃ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ κανεὶς... Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον ἀφήσῃ δύο μπουκαλάκια ὁ πατέρας μου, τότε θὰ εἶδνα νὰ πῇ τὸ περιεχόμενό του ἐνός... Μὰ στὴ στιγμή ποὺ ὑπάρχει ἕνα μπουκάκι, δὲν ἔχω κανένα λόγον γιὰ νὰ διατάσω... Θὰ τὸ κρατήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Ἐξ ἄλλου, μὴ ὑπακούοντας στὰ τελευταία λόγια τοῦ πατέρα μου, τοῦ προσέφερον μὰ ἀληθινὴ ὑπηρεσία, γιατί δὲν τὸν ἀναγκάζω νὰ ξαναζήσῃ τὴν ἀθλία τὴν ζωὴν...

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Νισίας ἔκρυψε μὲ προσοχὴν τὸ μπουκαλάκι καὶ ὅσοι ἐκείνησε τὸν πατέρα του, κλαίγοντας καὶ διδυρόμενος γιὰ τὴν ἀπόλειπν του ὅσο μπορούσε ἐπιδεικνυτικώτερα...

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μυρτίωνος. Ἡ ἐπιστὴν θόνησε ἐπὶ πολὺν καιρὸ γιὰ τὴν ἀπόλειπν ἐνὸς τέτοιου σοφοῦ, καὶ ὁ Νισίας τὸν ἐξέλασε γρήγορα, ἐρχόμενος συγγένους μὲ τὰ γένετα καὶ τὰς διασκέδασεις καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐγκλήμα του.

Ἐλξε πνίξῃ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, μέσα στὶς ἀπολαύσεις καὶ στὸ θόρυβο τῶν δαγίων... Μὰ, μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἡ φωνὴ αὐτῆς ξαναζωντανέωσεν καὶ ἔγινε πῶς δυνατὴ. Ἀλλὰ, ὅσοις ὁπτασίς βασιάνειαν τὸν ὕπνον του, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἔβλεπε νὰ ὀρθώνεται ἀπειρηκτὸς ὁ πατέρας του μέσα στὸ φερόντο του...

Ἄν καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὁ γάμος δὲν εἶνε παρὰ ἕνας κοινωνικὸς μόνον τύπος, ὁ Νισίας εἶχε παντρεφτῇ καὶ ἔλκε ἀποκτήσει μίαν κόρη, τὴ Μνησιόδα, ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀπόψεως ἡθικῆς, ἦταν τὸ πανομοιότυπο τοῦ πατέρα τῆς.

Ἀπὸ ἔργου ὅλην τὴν περιουσίαν ποὺ τοῦ ἔφησε ὁ πατέρας του, στὰ γένετα, ὁ Νισίας περιήλθε σὲ μεγάλη πτώχεια. Ζοῦσε περὶ τριῶν θλίμα μὲ τὶς μεγαλειότερες στενοχωρίες... Ἐτοί στὸ τέλος ἀρρώστησε βαρεῖα. Μὰ ἡ ζωὴ εἶν' ἕνας καρκὶς ποὺ ὅσο κακὸς κ' ἂν εἶνε, δὲν χροταίνεται κανεὶς... Ἐπὶ αὐτὸ ὁ Νισίας ἔβλεπε μὲ φόβον τὴν τελευταία του στιγμὴ νὰ πλησιάζῃ.

Κάθετε τότε κοντὰ τοῦ τῆς κόρης του, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῆς ἐλαττωμάτων, ἦταν πολὺ φιλόδοξη καὶ φιλοχρήματη καὶ τῆς εἶπε πῶς, ἂν ἤθελε, μετὰ τὸ θάνατό του νὰ τοῦ δόσῃ νὰ πῇ τὸ περιεχόμενό τοῦ μπουκαλιῶ μὲ τὸ θαυματουργὸ ποτὶ, θὰ ἔβλεπε ἀμέσως τὸ πτόμα του νὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα τεράστιον ὄρεον χρυσοῦ...

Ἡ Μνησιόδα δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐυλόγητος γιὰ νὰ ποτήνῃ ἀμέσως αὐτό... Μὰ ὅταν ὁ πατέρας τῆς ἔλαβε περὶ νὰ ζῇ, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι δὲν ἔβλεπε τίποτε ἂν συμμορφωνόταν μὲ τὴν ὑπόδειξίν του, μήτε τὸ βράδυ μέσα στὸ θάλαμο, ὅπου εἶχαν βάλει τὸ νεκρὸ καὶ ἀνοίγαν τὰς τοῦ στόματος, ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ μέσα τὸ περιεχόμενό τοῦ μπουκαλιῶ.

Ὁ πατέρα δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐυλόγητος γιὰ νὰ ποτήνῃ ἀμέσως αὐτό... Μὰ ὅταν ὁ πατέρας τῆς ἔλαβε περὶ νὰ ζῇ, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι δὲν ἔβλεπε τίποτε ἂν συμμορφωνόταν μὲ τὴν ὑπόδειξίν του, μήτε τὸ βράδυ μέσα στὸ θάλαμο, ὅπου εἶχαν βάλει τὸ νεκρὸ καὶ ἀνοίγαν τὰς τοῦ στόματος, ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ μέσα τὸ περιεχόμενό τοῦ μπουκαλιῶ.

«ΑΣΤΑΠΟΒΟΝ, 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1910. ΩΡΑ 6 & 5' Μ.Μ.»

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

Η φυγή του μεγάλου συγγραφέως από τη Γιάσανάη Πολιάνα. Οι αστυνομικοί τον πρηνόλουθον. Ο Τολστόη άσθενεί στο Άσάποβο. Ένα άσημνο χωριό που μετρίλλεται για λίγες στιγμές ως πρωτεύουσα της Ρωσίας. Η τελευταία ημέρα του Τολστόη περιγράφεται από τα τηλεγραφήματα. Αι άρχαι φοβούνται Έπανάστασι του λαού. Η άγωνία έκκλησίου της Ρωσίας. Τα πάντα στη διάθεσι του Τολστόη. Η χιλιάδες των τηλεγραφημάτων. Η τελευταία στιγμή και το μωρξίον.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ, πρὸ μηνὸς μόλις, βγήκε στη Μόσχα ἕνα βιβλίον σχετικὸν μετὰ τὸ θάνατον τοῦ μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Λέοντος Τολστόη. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, γιατί εἶνε γραμμένο ἐπὶ τῇ βάσει ἀγνώστων πληροφοριῶν, τίς ὁποῖες συγκέντρωσε ὁ συγγραφέας του Β. Νέφσκιν ἀπὸ τ' ἀρχαία τῆς οἰκογενείας τοῦ Τολστόη, τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν... Ρωσικῶν τηλεγραφῶν. Μὴ σὰς φανή περιεργον αὐτὸ, γιατί, ὅπως θὰ ἴδωτε παρακάτω, ἀσφαλὲς ποτὲ οἱ τηλε-

γραφοὶ στὴ Ρωσία δὲν μετεβίβασαν πρὸς τὸν θάνατον τοῦ Τολστόη, δηλαδὴ κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδην τοῦ Νοεμβρίου 1910.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον λοιπὸν αὐτὸ τοῦ Νέφσκιν θὰ σὰς δώσωμε σήμερον τὰ πρὸ ἐνδιαφέροντα σημεία :

Ὁ Τολστόη, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ ἀπὸ τὴν περιήγησιν κατὰ τὴν Γιάσανάη Πολιάνας, ἀπ' ὅπου ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του μετὰ τὴν σκέψιν νὰ τοὺς εγκαταλείψῃ γιὰ πάντα, εγκαταλείποντας συγχρόνως καὶ ὅλην τὴν περιουσίαν, καθὼς καὶ τὸ φιλολογικὸν ἔργον, ἀφορμήσεως ἔξαρτα καὶ ἀναγκαστικὰ νὰ διακόψῃ τὴν ποιεῖαν τὸν σταματώντας σ' ἕνα ἀγνωστο ὡς τότε χωριό, τὸ Ἀσάποβο.

Ὁ μεγάλος συγγραφεὺς ἐνόμιζε ὅτι ὅλοι εἶχαν χάσει πάλιν τὰ ἴχνη του καὶ ὅτι κανεὶς δὲν τὸν εἶχε παρακολουθεῖ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι, ἐκτός ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του ποὺ ἦταν ἐνήμερη καὶ τῆς πρὸ παραμονῆς λεπτομέρειας τῆς φυγῆς του, ἡ ἀστυνομία καὶ οἱ μυστικοὶ πράκτορες τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τὸν παρακολουθοῦσαν βήματα πρὸς βήματα.

Ὁ Τολστόη ἀγνοοῦσε ὅτι καὶ ἡ ἐλαχίστη τὸν κίνησις ἀνεφύετο λεπτομερῶς στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Χωροφυλακῆς.

Ὅταν τὸ τραῖνον ἐπ' αὐτῇ 12, μετὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη σκόπευε νὰ πᾶν στὸ Ρωσάφ τοῦ Δόν, στάθηκε στὸ Ἀσάποβο, ὁ συγγραφεὺς αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸν τὸν ἀσχημα καὶ ὁ φίλος του γιατρὸς Μακρόβιτς, ποὺ τὸν συνόδευε, ἀφοῦ τὸν ἐξήτισσε, εἶπε πῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξεῖδόν του. Ἀμέσως ὁ σταθμάρχης τοῦ Ἀσάποβο ἔδωσε ὁλόκληρον τὸ διωρισμὸν τοῦ στη διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Αὐτὸ συνέβησαν κατὰ τὸ δειλινὸν τῆς 31 Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥραν ἄρχισε τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μερικὲς μόνον ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη ἔπαιξε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁλοκλήρως, δὲν ἦταν πάλιν οὔτε ὁ μυθιστοριογράφος, οὔτε ὁ ἠθικολόγος, οὔτε ὁ φιλόσοφος...

Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινον σῶμα, φθαρμένον ἀπὸ ὀδόντα διὰ χρόνιον συνεχὲς ἐργασίας, ποὺ δὲν ἴδεν νὰ πεθάνῃ.

Μόλις ἐγγώσθη ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τοῦ συγγραφέως, ἀμέσως, μέσα σὲ ἐλάχιστες ὥρας, συγκεντρώθησαν στὸ Ἀσάποβο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, σωρεία ἀστυνομικῶν, πράκτορον καὶ κληρικῶν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐξέχοντες γιατροὶ τῆς Ρωσίας. Ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν ἔκανε ἄλλήν δουλειάν παρὰ νὰ τρέχῃ στὸν τηλεγραφεῖο καὶ νὰ στέλνῃ ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα στοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὑπολογίστηκε ὅτι ἐστὲν ὅλον τέσσαρα-πέντε τηλεγραφήματα καθὴν ἕνα λεπτόν. Ὅλα εἶνε συντομία, χωρὶς ἀρχαίους λεπτομέρειας, χωρὶς κρίσεις, χωρὶς ἀπορίσεις. Εἶνε ὅλα κατηγορηματικὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ γεγονότα, γεγονότα τὰ ὅποια ὡραρίζουν τὸν Τολστόη, τὸ περιβάλλον του, τὴν Ρωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀκόμη καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τολστόη, τὸν περικυκλῶντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ, ἦταν ὡς ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μερικὲς μόνον ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη ἔπαιξε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁλοκλήρως, δὲν ἦταν πάλιν οὔτε ὁ μυθιστοριογράφος, οὔτε ὁ ἠθικολόγος, οὔτε ὁ φιλόσοφος...

Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινον σῶμα, φθαρμένον ἀπὸ ὀδόντα διὰ χρόνιον συνεχὲς ἐργασίας, ποὺ δὲν ἴδεν νὰ πεθάνῃ.

Μόλις ἐγγώσθη ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τοῦ συγγραφέως, ἀμέσως, μέσα σὲ ἐλάχιστες ὥρας, συγκεντρώθησαν στὸ Ἀσάποβο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, σωρεία ἀστυνομικῶν, πράκτορον καὶ κληρικῶν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐξέχοντες γιατροὶ τῆς Ρωσίας. Ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν ἔκανε ἄλλήν δουλειάν παρὰ νὰ τρέχῃ στὸν τηλεγραφεῖο καὶ νὰ στέλνῃ ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα στοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὑπολογίστηκε ὅτι ἐστὲν ὅλον τέσσαρα-πέντε τηλεγραφήματα καθὴν ἕνα λεπτόν. Ὅλα εἶνε συντομία, χωρὶς ἀρχαίους λεπτομέρειας, χωρὶς κρίσεις, χωρὶς ἀπορίσεις. Εἶνε ὅλα κατηγορηματικὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ γεγονότα, γεγονότα τὰ ὅποια ὡραρίζουν τὸν Τολστόη, τὸ περιβάλλον του, τὴν Ρωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀκόμη καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τολστόη, τὸν περικυκλῶντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ, ἦταν ὡς ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μερικὲς μόνον ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη ἔπαιξε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁλοκλήρως, δὲν ἦταν πάλιν οὔτε ὁ μυθιστοριογράφος, οὔτε ὁ ἠθικολόγος, οὔτε ὁ φιλόσοφος...

Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινον σῶμα, φθαρμένον ἀπὸ ὀδόντα διὰ χρόνιον συνεχὲς ἐργασίας, ποὺ δὲν ἴδεν νὰ πεθάνῃ.

Μόλις ἐγγώσθη ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τοῦ συγγραφέως, ἀμέσως, μέσα σὲ ἐλάχιστες ὥρας, συγκεντρώθησαν στὸ Ἀσάποβο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, σωρεία ἀστυνομικῶν, πράκτορον καὶ κληρικῶν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐξέχοντες γιατροὶ τῆς Ρωσίας. Ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν ἔκανε ἄλλήν δουλειάν παρὰ νὰ τρέχῃ στὸν τηλεγραφεῖο καὶ νὰ στέλνῃ ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα στοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὑπολογίστηκε ὅτι ἐστὲν ὅλον τέσσαρα-πέντε τηλεγραφήματα καθὴν ἕνα λεπτόν. Ὅλα εἶνε συντομία, χωρὶς ἀρχαίους λεπτομέρειας, χωρὶς κρίσεις, χωρὶς ἀπορίσεις. Εἶνε ὅλα κατηγορηματικὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ γεγονότα, γεγονότα τὰ ὅποια ὡραρίζουν τὸν Τολστόη, τὸ περιβάλλον του, τὴν Ρωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀκόμη καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τολστόη, τὸν περικυκλῶντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ, ἦταν ὡς ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μερικὲς μόνον ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη ἔπαιξε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁλοκλήρως, δὲν ἦταν πάλιν οὔτε ὁ μυθιστοριογράφος, οὔτε ὁ ἠθικολόγος, οὔτε ὁ φιλόσοφος...

Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινον σῶμα, φθαρμένον ἀπὸ ὀδόντα διὰ χρόνιον συνεχὲς ἐργασίας, ποὺ δὲν ἴδεν νὰ πεθάνῃ.

Μόλις ἐγγώσθη ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τοῦ συγγραφέως, ἀμέσως, μέσα σὲ ἐλάχιστες ὥρας, συγκεντρώθησαν στὸ Ἀσάποβο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, σωρεία ἀστυνομικῶν, πράκτορον καὶ κληρικῶν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐξέχοντες γιατροὶ τῆς Ρωσίας. Ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν ἔκανε ἄλλήν δουλειάν παρὰ νὰ τρέχῃ στὸν τηλεγραφεῖο καὶ νὰ στέλνῃ ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα στοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὑπολογίστηκε ὅτι ἐστὲν ὅλον τέσσαρα-πέντε τηλεγραφήματα καθὴν ἕνα λεπτόν. Ὅλα εἶνε συντομία, χωρὶς ἀρχαίους λεπτομέρειας, χωρὶς κρίσεις, χωρὶς ἀπορίσεις. Εἶνε ὅλα κατηγορηματικὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ γεγονότα, γεγονότα τὰ ὅποια ὡραρίζουν τὸν Τολστόη, τὸ περιβάλλον του, τὴν Ρωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀκόμη καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τολστόη, τὸν περικυκλῶντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ, ἦταν ὡς ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μερικὲς μόνον ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη ἔπαιξε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁλοκλήρως, δὲν ἦταν πάλιν οὔτε ὁ μυθιστοριογράφος, οὔτε ὁ ἠθικολόγος, οὔτε ὁ φιλόσοφος...

Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινον σῶμα, φθαρμένον ἀπὸ ὀδόντα διὰ χρόνιον συνεχὲς ἐργασίας, ποὺ δὲν ἴδεν νὰ πεθάνῃ.

Μόλις ἐγγώσθη ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τοῦ συγγραφέως, ἀμέσως, μέσα σὲ ἐλάχιστες ὥρας, συγκεντρώθησαν στὸ Ἀσάποβο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, σωρεία ἀστυνομικῶν, πράκτορον καὶ κληρικῶν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐξέχοντες γιατροὶ τῆς Ρωσίας. Ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν ἔκανε ἄλλήν δουλειάν παρὰ νὰ τρέχῃ στὸν τηλεγραφεῖο καὶ νὰ στέλνῃ ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα στοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὑπολογίστηκε ὅτι ἐστὲν ὅλον τέσσαρα-πέντε τηλεγραφήματα καθὴν ἕνα λεπτόν. Ὅλα εἶνε συντομία, χωρὶς ἀρχαίους λεπτομέρειας, χωρὶς κρίσεις, χωρὶς ἀπορίσεις. Εἶνε ὅλα κατηγορηματικὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ γεγονότα, γεγονότα τὰ ὅποια ὡραρίζουν τὸν Τολστόη, τὸ περιβάλλον του, τὴν Ρωσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀκόμη καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τολστόη, τὸν περικυκλῶντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ, ἦταν ὡς ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόη, τὸ ὁποῖον διήρκεσε μερικὲς μόνον ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Τολστόη ἔπαιξε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁλοκλήρως, δὲν ἦταν πάλιν οὔτε ὁ μυθιστοριογράφος, οὔτε ὁ ἠθικολόγος, οὔτε ὁ φιλόσοφος...

Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινον σῶμα, φθαρμένον ἀπὸ ὀδόντα διὰ χρόνιον συνεχὲς ἐργασίας, ποὺ δὲν ἴδεν νὰ πεθάνῃ.

καταλείπει τὸ τραῖνον. Σήμερα εἶμαι καλύτερα. Θὰ ἐξακολουθῶ ταξιδεῖον. Δάβετε μέτρα.

ΝΙΚΟΛΑΕΦ.

Ἀλλοίμονο, ὁ Νικολάεφ αὐτὸς δὲν ἔμελλε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ἀσάποβο ζωντανός. Πολλὰ γρηγορὰ ἐκείναι ποὺ τὸν περιτοίχισαν κατὰ λαβὰν ὅτι ἦταν πολὺ πρὸς τὸν θάνατον ὅτι εἶχαν ὑποθέσει στὴν ἀρχή. Κανεὶς ὅσοτος δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη δεκτός στὸ νοσοκομεῖον τοῦ ἀσθενούς, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε ὅτι εἶχε ἀνακαταρτισθῇ. Οὕτως αὐτὴ ἡ γυναικα του καὶ τὰ παιδιὰ του, ποὺ εἶχαν φθάσει ἐντομεταξὺ ἐπισκευῶν.

Ἀς προσπαθῶμε τὴν νύκτα νὰ φαντασθῶμε τὸ διάστημα τοῦ θανάτου τοῦ Τολστόη : Λεκέριοις, κρύοις, βορῆς, τὸ φθινόπωρον τελειώνει καὶ ὁ χειμὼν ἀρχίζει... Τὸ Ἀσάποβο εἶνε γεμάτο σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους, ἐργάτες, χωρικούς καὶ ὁ Τολστόη ἀναπαύεται σ' ἕνα κοκκινὸ σπιτάκι, στὸ ὁποῖο σ' ἐλάχιστῃ μὲν ποσότητι ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος. Οἱ δημοσιογράφοι περικυκλῶνται διόρητα, προσπαθώντας νὰ μῆδον νύκτα, πολλοὶ ποὺ τοὺς γιατροὺς καὶ τὴν μέλη τῆς οἰκογενείας, τοὺς ἐκδιώκουν νὰ τοὺς πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἔπειτα τρέχουν ὅλοι μαζί, σὺν τὰ κανόνι ἀγώνος δρόμου, πρὸς τὸν τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ πληροφορηθῶν τὴν διεθνήν τῆς ἐφημερίδας του καὶ ὅλην τὴν Ρωσίαν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἦταν ἕνα ποτήρι γάλα καὶ ἔτι 38.6 πινέτο. Ἡ ἀστυνομία εἶνε ἀνάστασι, σὺν τὰ φοβὰ ἐπανάστασι. Πολιμοφόδοι, στρατός, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ φτάνουν στὸ Ἀσάποβο. Μεταξὺ αὐτῶν φτάνει καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ Ριζάν. Ὁ λαὸς τρέχει στὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ κἀν δοξολογίαν ὑπὲρ τῆς ἀναρώσεως τοῦ Τολστόη, μὰ οἱ κληρικοὶ ἀρνούνται νὰ τὴν κἀν, πρὸς ὁ συγγραφεὺς δηλώσῃ ὅτι ἐπανέρχεται στὰς ἀγκάλας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία εἶχε ἀπαρνηθῇ.

Ἐντομεταξὺ τὸν τηλεγραφῶν τοῦ Ἀσάποβο δὲν ἐπαύει γιὰ νὰ ἐξυμνηθῇ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐν τῇ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ φέρουν ἐπισκευῶν νῦν μετὰ τὴν ἀσθενείαν καὶ συμπληρωματικὰς ὑπαλλήλους.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

Τὰ πάντα καὶ ὅλοι, ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν καὶ τὸν Κληρὸν, εἶνε στὴν διάθεσιν τοῦ Τολστόη. Παρακαλοῦν οἱ γιατροὶ τοὺς μηχανοδηγούς τὸν τραῖνον νὰ μὴ σφραγίσουν διπλῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀνοίξωσιν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀμέσως νὰ νεκρωθῇ σὴν ὁλοκλήρως.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α'.

Μαζεμένοι σε μία γωνιά, τυλιγμένοι με τον ξεφτυμένο και λα-
σπομένο του μανδύα και σκεπασμένοι με μία κουβέρτα ξεσχισμένη κ'
έλεινη, ξεψυχούσε άρχα κ' ήσυχα ο Κοσμάς, ένας δυστυχισμένος
στρατιώτης από τη Δωρίδα. Κάπου-κάπου τα κοντανασμάτα του
διαδέχονταν ένας ορχος βαθύς και πνιγμένος. Η κακή και άτακτη
τροφή, ή στερήσεις και ή λαχανοφαγία, το κρύωμα και ο ύπνος μέσα
στο νερό, τον έφεραν έντερο κατάρρου κ' εξάντληση μεγάλη.

Επί ημέρες σερνόταν πίσω από τον προελαύνοντα στρατό, κίτρι-
νος, σαν κερένιος, μόλις στεκόμενος στα πόδια του και κλονιζόμενος
κάθε στιγμή να πέσει. Έκείνοταν πάρα πολύ, παρατετα-
μένο άναστεναγμό :

— Ωχ! πέθανα παιδιά... δεν βαστάω!...

— Σήκω, σήκω, του έλεγαν οι στρατιώ-
τες που διαβαίνανε, μη μένης πίσω και σε
πετσόκοψουν οι Άρβανίτες.— Σήκω να μη γεμίσει καμιά «σουδά»
φουκαρά!Και έπαιρνε πάλι, σέρνοντας, τον δρόμο
του, γογγυίζοντας, κλονιζόμενος, άρχος σαν
φύλλο φθινοπωρινό, έτοιμο να πέσει.

Ένας εφοδιοπομπός τον λυτήθηκε στο
τέλος και του πήρε το γυλιό του στο κάρρο.
'Αλλ' ή εφοδιοπομπή άπόμεινε σ' ένα χω-
ριό κ' ή γυλιός ούτε και ξαναφάνηκε. 'Ια-
τρική βοήθεια δεν υπήρχε τότε εκεί και τί-
ποτε τὸ δυναμωτικό δεν είχε κανένας να
του δώσει. Οι στρατιώτες έτρωγαν ξηρά ά-
ρτοποιία από τους άγρους και καμπρολά-
χανα να χορτάσουν, και όπου βόσκανε ά-
λειφρι, τὸ ζυμώναν όπως-πως μοναχοί τους,
τὸ πετούσανε στη θάλα και τὸ έτρωγαν
ζεστό-καυτό, ζυμάρι μοναχό, σαν τὰ γου-
ρουνία. Ένας εἴξωνας, ο Ζέρβας, εκεί κον-
τά σ' ένα χωριό, βυίκε λίγα άναγνίδια σε

μιά κάγκαρτούα, τάβρασε για εστιατοριοκὸ με καλυμμένο μέσα στην
καράβια και του έδωσε τὸ ξεζουμίσμα να τὸ πι.

Αλλ' αυτό, θαρρείς, τὸν έκαμε χειρότερα. Κ' έπεσε τώρα σ' έ-
κεινο τὸ χαμηλό σπιτάκι τὸ σχισματικό χωριό, για να μὴ ξαναση-
κωθεί ο μαύρος κ' ο κακομοιρὸς πλέων.

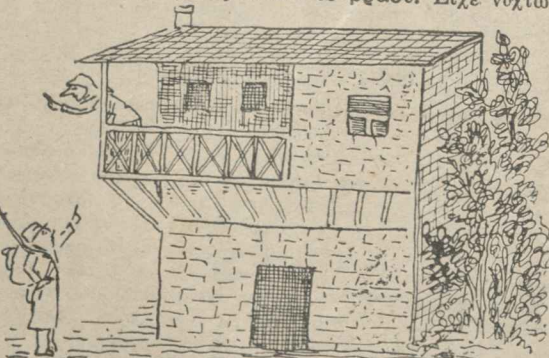
Εκαταίνιστηκε ο άνθρωπος, έλεγε ο Ζέρβας, τὸν κλαίει και τὸν
θλίβονται!... Και να μὴ έχουμε οὐτ' ένα κονταλάκι ρούμι να του δώ-
σουμε γ' άντιψύξι!...

Ο Μπυλαίνας, ένας στρατιώτης από την Κεφαλλονιά, άρχισε να
βοίξει τις έπιτροπές, που μαζεύουνε τὸν κόσμο τις φανέλλες, τις στα-
φίδες, τὰ κωνία και όμως ούτε σταλιά από αυτά, ούτε ζωγραφιστά ο
στρατός δεν τὰ εἶδε.

Μωρέ τί τὰ κάνουνε, μωρέ; Πὼς χαθήκαν και δεν τὸ εἶδαμε στὰ
μάτια μας! Πὼς έπήγαν και τὰ χώσανε μωρέ; φώναξε ο Μπυλαίνας.

Τὸ διαόλου-σουσουράδης τὸν κύρ' τὰ!... βλαστημῶσε ο Ζέρ-
βας, καταφερόμενος κατά τὸν «εθνεγενῶν και φιλανθρωπῶν κυριῶν ὡς
νοσοκόμων» που βάλαν, όπως έλεγε, «τοὴ μπουσούδες των» στις εφη-
μερίδες και οὐτε φάνηκαν διόλου στὸν στρατό, «μόν'» ξεροπριτσιλι-
ζονται και κοιμούνται ξέγνοιαστα στην 'Αθήνα!...

Ετσι λοιπὸν άρρωστος σε κακό χάλι ο δύστηνος ο Κοσμάς, έλύγισε
και έπεσε κατά γῆς στην άκρη τοῦ Χαμόγχιου, στὸ ὅποιο με βάρσана
έμπηχανε και με φωνές εκείνο τὸ βράδυ. Εἶχε νυχτώσει πειά όταν ε-

— Νέμα, νίστο, ές!

φθάσαμε στὸ
χωριό και οι
Β ο υ λ γ α-
οόφανοι οι
χωρικοί μᾶς
έκλεισαν τις
πόρτες. 'Εο-
ρχινε ένα δι-
α π ε ρ α-
στικό χιονό-
νε ρ ο, πὸ
μᾶς έκοβε τὸ
κορμί, σαν νὰ
μᾶς τὸ κομ-
μάτιασαν με
γυαλιά και
μᾶς εξύλαζε

τὰ πόδια. Τὰ αὐτὰ μου με πονούσαν σαν νὰ μου τὰ έκαγες με κά-
θονα άναμμένα και δεν άφαιε τὰ χέρια μου για να πάσω τὸ
ταυρέκι.

Όπως εἶπα, οι χωρικοί μόλις μᾶς εἶδαν, άπάρῳσαν καλά τις
πόρτες και προβάλλοντες από τὰ μισάνοιχτα παράθυρα, εφώνησαν
χωρίς τελειωμό, σαν τὰ σκυλιά όπου γανγίζουν:

— Νέμα λέπ, νέμα κοκόσκα, νέμα πιτέρκι, νέμα βόντα, νέμα νί-
στο ές, ές, ές!— Κυρά μου, τίποτα από αυτά δεν θέλουμε! Λίγη φωτιά μονάχα
για νὰ μὴν ξεπαγιάσουμε! άπαντοίσαμε
έμεις.— Νέμα ντέρβα (ξύλα), νέμα ρόσκι
(κλαδιά), νέμα νίστο ές, ές, ές!...

— Για τὸ Θεό! 'Εχουμε πεθαμένον άν-
θρωπο έδώ πέρα!... Να σᾶς πληρώσουμε,
κυρά μου!... Δεν εἴμαστε Τούρκου. Χριστι-
νοί εἴμαστε κ' έμεις!...

— Ζάττορι βράτα (κλείσει τὴν πόρτα)
Ντῆμκο, ζάττορι βράτα! Νέμο ές!

Τὸν Ζέρβα τὸν ανέθηκε τὸ αἷμα στὸ
κεφάλι. Ο Μπυλαίνας εἶχε μείνει σαν
ξηρός.

Μωρέ εὐγένεια! Μωρέ κόσμος!...
Μωρέ στη Κεφαλλονιά Τούρκος νὰ εἶσαι,
'Εδράος νὰ εἶσαι, γύφτος νὰ εἶσαι κ'
ὄχι Χριστιανός, δεν σε πετοῦν στὸ δρό-
μο!...

— Άνοιξε, πὸν νὰ έμπῃ ο διάλογος μέ-
σα σου, γονῆ μελιτζάνα τοῦ διαόλου!...

Δεν θὰ σε φάμε, θὰ πληρώσουμε, πὸν νὰ μὴν πληρωθῶν τὰ κῆ-
ματά σου!... Εἴμαστε Κεφαλλονίτες πανατή!...

Η πόρτες όμως έμειναν κλειστές και άδυστηρά ήταν ή διαταγή
καὶ άγρια ή τιμωρία έπερίμενε εκείνον πὸν θὰ τομῶσε να βιάσει
καμιά πόρτα και νὰ μπῇ σε σπῆ.

— Τώρα τί νὰ κάνουμε;
Εἴχαμε άφήσει τὸν Κοσμά σ' ένα ξερό κλαδί από κάτω, πὸν ε-

σταζε επάνω του χιονόνερο, σαν νάκλαιγε με πόνο για τὴ συμφο-
ρά του.

— Δεν τοῦς ξέρετε τοῦς Γουργάρους τοῦς χωριάτες σεῖς, μᾶς εἶ-
πε ο Ζέρβας ξεφηνιά, πὸν εἶχε κάμει και άντάρτης. Τώρα νὰ ἴδῃτε
πὼς θὰ μᾶς άνοιξουνε και θὰ μᾶς περιποιηθῶνε.

Καὶ πορχωρήσας σ' ένα από τὰ παράθυρα, εἶδαε τὸ φουκαριμένο
αὐτὸ διὸν κραμπολάχανα σακιδιό του.

— Μπάμπω, άνοιξε, έχω νὰ κρυφῶ πλιάτσικο.
— Σὸ πλιάτσικα;

— Νὸ πλιάτσικο, Μάλαμα κ', άσῃμ πὸν πήραμε από τοῦς καλῆ-
τούρκους!

— Τιμὰτι μνόνγκου; ('Εχετε πολλά;) Μνόνγκου;
— Άφθονα!... Όλο χρυσάρι και πριλάντι.

Τὸ θαύμα έγινε άμέσως. Η πόρτα άνοιξε κ' ὀλόχρησε με τὴν
γλυκειά της ζεστασιά, σαν στοργική μητέρα, μᾶς φώτισε ή φωτιά.

'Εβάλαμε τὸν μαῦρο τὸν Κοσμά κοντὰ στη φωτιά να πωρῶθῃ και
νὰ στεγνώσῃ, ἀλλὰ αὐτοῦνὸ τὰ μάτια εἶχαν βασιλέψῃ πειά, τὸ δά-
χτυλά του ἦσαν κρουσταλισμένα και τὸ στήθος του άνεβοκατέβαινε
σ' έναν άνασασμό άγωνιόδη. Μόλις τὸν άνασπρώσαμε, τὸ κεφάλι
του έπεσε πρὸς τὰ πῶς και τὰ χέρια του κρεμάσθηκαν, σαν νὰ εἶχε
δλως παραλύσει.

— Μωρέ αὐτὸς ψυχονιμάει!... φώναξε ο εἴξωνας.
— Σῶπα, μωρέ Τζό-
για μου, έσκουξε ο
Μπυλαίνας.

Χαροπαλείει οὐ
μαύρους κ' οὐ κου-
ρούς, δεν τοῦν
γλιέτεις;

Προσπαθῶσαμε νὰ
ζεστάνουμε τὰ χέρια
του, μὰ και στη φω-
τιά νὰ τὰ βάλες, δεν
θὰ ζεσταυνόντουσαν
διόλου.

Ταραγμένοι, μὴ ξέ-
ροντας τί νὰ κάνου-
με, φροσιμένοι πρὸ Καλὰ κοιμῶνται ὅλοι ξέγνοιαστοι και ὁ
τοῦ θανάτου πὸν ερ-

χάζουν στην 'Αθήνα...

Εἴμαστε Κεφαλλονίτες,
πανατή!...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΙΑΤΙ;...

Τὸ βράδυ πὸν σ' αγάπησα, δεν ἦταν καλοκαίρι·
τὰ φύλλα, μόλις, προβάλλαν επάνω στὰ κλαριά,
— κ' οὐτε θυμάμαι νὰ σοῦ πῶ, τί μ' εἶχε τότε φέρει,
σε κείνη τὴ μεριά.

Θυμάμαι μόνο πὸν έσερνα τὸ βῆμα τὸ νωθρό μου,
και τὸ μυαλό μου γύριζε σε πράγματα παλιά
— τὴν ὥρα πὸν σ' άπάντησα, νὰ στεκέσαι στὸν δρόμο
τὰ πέτρινα σκαλιά.

Τὴ νύχτα εκείνη τὴν τρελλή, τὴ νύχτα τὴ μεγάλη,
νὰ σ' τὴ θυμίσω τώρα, έδω, τὸ βρόσκω περιττό:
«Τὰ περασμένα πέρασαν—μὴν τὰ θυμάσαι πάλι»,
μᾶς λέει ένα ρητό...

Κι όμως και σὺ μ' αγάπησες βαθύτατα—τὸ νιώθω·
καὶ ξαίρω ακόμα, πὼς σιχὰ, μὸν τῶχες ὀρκιστεί,
πὼς σο κ' ἔμ' μαρναίναμε τὸν πρῶτο μας τὸν πόθο,
μὰ μέναμε πιστοί!

Μὰ δεν ἦταν νὰ σταθεῖς σε κείνα πὸν εἶχες τάξει,
τότε γιατί, τὸ λόγο αὐτό, ὡ' ανάγκασες νὰ πῶ;
Τὸν ὅρκον σου τὸν πάτησες—μὰ έγὼ δεν έχω άλλᾶξει,
κ' ακόμα σ' αγαπῶ.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Άπόψε αγάπησα τὰ μάτια μου,
κοιτώντας τα μέσ' στὸν καθρέφτη:
νὰ ἦταν τὸ φῶς πὸν μέσ' στὴν κάμαρα,
τόσο λεπτὰ τὸ βράδι πέφτει;...

Νὰ ἦταν τὸ ρόδο τ' αἰριλιάτικο,
πὸν τόχα κρυφῶ στη γωνία,
για νὰ μὴ δῶ πὸν θὰ βυθίζεται
στὴ βραδινή τὴν άγανία;...

Νὰ ἦταν, ἀλήθεια, τὸ τριαντάφυλλο,
πὸν νοσταλγούσε στὸ ποτήρι,
— ή κάποιο πόθο πὸν με παίδευαν,
και πὸν εἶχαν άπομείνει στεῖροι;...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

— Ο σταθερὸς άνθρωπος μοιάζει με άναμμένη λαμ-
πάδα πὸν σο κ' ἔν τὴ γυρίσης κάτω, ή φλόγα τη:

πάντα πρὸς τὰ πάνω θὰ σταθῇ.

— Η εὐτυχία εἶνε μετὰ πὸν κυλάει. "Όλοι τρέχουμε πίσω της
κ' ἔταν τὴ φτάσουμε τὴν κλωστοῦμε.

γίναμε βαρὺς και άναπότρεπτος, μέσα στην καπνισμένη κάμαρη, στὸ
πυρὸ σκοτάδι, στὴς φωτιὰς τοῦς τοίχους και στὸ τούρτουρο τῆς πα-
γωνιάς, σταθῆκαμε κιντάζοντας ο ένας τὸν ἄλλο.

— Τώρα τί θὰ κάνουμε; Ο άνθρωπος πεθαίνει!... άναρωτηθή-
καμε.

— Εἴρω τί θὰ κάνουμε!...

Οι Βούλγαροι χωρικοί, μόλις εἶδαν ὅτι γελαστήκανε στὸ πλιάτσι-
κο, εἶχαν τραχητῇ στην ἄλλην κάμαρη και μᾶς άφησαν μοναχούς
μας. Έκείνησινε εκεί γύρω στὴ φωτιά, αἰζώντας τὰ ξύλα και συν-
ταλίζοντάς την.

— Θὰ φάμε τίποτα; ρώτησε κάποιος.

— Μωρέ τί νὰ φᾶν κανένας;

— Κάτι θὰ έχουν αὐτοί οι Βούργαροι έδώ.

— Αὐτοὶ δεν δίνουν τοῦ άγιου τους νερό!...

— Άμα τοῦς πληρώσουμε...

— Δεν τοῦς άφίνας νὰ πᾶνε νὰ χαθῶνε!...

Έγινε σωπή, μὴ σωπή βαρειά, άέραντη, άτελείωτη.

Τώρα ο Κοσμάς άφινε ένα ὀρχο ξηρό και φρικαστικό, πὸν άν-
τηροῖσε άνατριχαστικά μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ο κακομοιρὸς! εἶπε κάποιος.

— Άλλοίμονο στὴ μαנוῦλα πὸν τὸν περιμένει! μουρ-
μούρισε ο πονόψυχος Ζέρβας.

Σιωπή...

Ο ὀρχος άκούγονταν τώρα πὸν βαρὺς μαζί με ένα
εἶδος βόγγου.

— Δεν θὰ τὸν εἶσῃ ή αἰγὴ, εἶπε σιγά-σιγά ο Ζέρ-
βας. Νὰ έχουμε τὸ νοῦ μας, ἄμα ετελειώσῃ, νὰ τὸν
εσταυρώσουμε για νὰ μὴν «εὐλιάσῃ» ἔτσι!...

Καὶ πάλι σιωπή. Μία σιωπή βαρειά και καταθλιπ-
τή, πὸν μᾶς έπέζε, μᾶς έπινε...

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές).

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΚΑΔΗ

Ένας Τούρκος έμπορος θέλοντας νὰ πᾶν για κάμποσον καιρὸ σε
κάποιον ξένο μέρος, μάζεψε τὰ χρυσὰ νομίσματα και τὰ πολύτιμα πε-
τράδια του και τάδωσε στὸν δερβίση πὸν τὸν εἶχε φίλο του, για νὰ
τοῦ τὰ φυλάξῃ ὥσπου νὰ γυρίσῃ. Όταν ἦρθε πίσω σ' ένα χρόνo
και πῆγε νὰ τὰ ζητήσῃ, ο δερβίσης άνήθηκε νὰ τοῦ τὰ δώσει, λέ-
γοντάς τον ὅτι τίποτα δεν έχει πάρει, ἀπ' αὐτόν. Ο έμπορος τότε
άναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸν καδὴ για νὰ τὰ δώσει, γιατί εἶχε
κείνος άκουσε προσεχτικά τὴν ὑπόθεσι νὰ πᾶν στὸ δικαστή. Έ-
μπιστευτῇ τὰ χρήματά του σ' έναν κακόπιστο άνθρωπο, χωρίς νὰ
έχῃ κανένα μάρτυρα. Τὸν ἐσημείωσε όμως νὰ πᾶν στὸ δικαστή
καδὴ και νὰ τοῦ μιλήσῃ φιλικά, σὰ νὰ μὴ εἶχαν μεταξὺ τους κανένα
λογαριασμό, και τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἴδια ὥρα νὰ ξαναταρουαστῇ
στὸ δικαστή. Ο έμπορος έκανε ὅπως τοῦ εἶπε ο καδὴς, ἀλλὰ ο δερβί-
σης μόλις τὸν εἶδε άρχισε νὰ τοῦ λέη πὼς δεν τοῦ χρωστᾷ τίποτα
και νὺ τὸν άφήσῃ ἡσυχο. Έκεῖ πὸν μαλώναν και βρίζοντουσαν, πῆγε
ο ὑπέρτης τοῦ καδὴ για νὰ φωνάξῃ τὸν δερβίση νὰ πᾶν στὸν κύριό
του, πὸν τὸν γυρεύει για κάποια δουλειά. Ο δερβίσης έτρεξε άμέσως
κ' ο δικαστῆς τὸν ὑποδέχτηκε με μεγάλες τιμές και τὸν άδήγησε
στὸ ὁρμώτερο δωμάτιό του, όπου άρχισε νὰ τοῦ μιλά για τὰ σπάνια
προσχηματά του, θέλοντας νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ὑπερ-
ρα αὐτὰ πολλά τοῦ φανέρωσε τὸ σκοπὸ για τὸν ὅποιο τὸν εἶχε προ-
σκαλέσει στὸ σπίτι του.

— Έχω μὴ σπουδαία ὑπόθεσι, τοῦ λέει, και θ' άναγκαστῶ νὰ
λείψω ἀπ' ἔδω κάμποσες ἡμέρες. Τὸ μόνο πράγμα όμως πὸν με στε-
νοχωρεῖ εἶνε ὅτι δεν έχω πὸν ν' άφήσω τοῦς θησαυρούς μου. Μάθε
λοιπὸν ὅτι σε κανέναν άλλον εκτός από σένα δεν έχω ἐμπιστοσύνη.

Αν δεν σοῦ φέρουν βάρος θὰ σε παρακαλέσω νὰ μοι
τοῦς φυλάξῃς ὡς τὸ γυρισμό μου. Ἐπειδὴ όμως δεν ἐπι-
θυμῶ νὰ τὸ μᾶθῃ κανένας αὐτό, θὰ σοῦ στείλω ὅλα τὰ
χρήματά μου αἰριο κατά τὸν μεσημέρι με τὸν παστὸ ὁ-
πιοῦν μου.

Ο δερβίσης άκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγε νὰ πε-
τάξῃ ἀπ' τὴ χαρά του, γιατί δεν εἶχε βέβαια καμιά
πρόθεσι νὰ ἐμπιστρεῖ στὸ δικαστή τοῦς θησαυρούς του
μὴ και θὰ τοῦς έπαιρνε στὰ χέρια του. Ὡστόσο όμως
τὸν εὐχαρίστησε θερμότητα για τὴν τιμὴ πὸν τοῦ έκανε
και τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ τὰ φυλάξῃ σὺν τὰ μὲντα του
ὥσπου νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ ταξίδι.

Τὴ ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ο έμπορος ξαναπῆγε στὸ
δικαστή.

— Σῦρε πάλι στὸ σπίτι σου για τελευταία φορὰ, τοῦ
λέει ο δικαστῆς, κ' αν δεν σοῦ τὰ δώσῃ, φοβέρισέ τον
ὅτι θὰ τὸν καταγγείλῃς στὸν καδὴ.

Ο έμπορος έκανε ὅπως τοῦ εἶπε ο δικαστῆς κ' ο
πᾶσα πὸν σο κ' ἔν τὴ γυρίσης κάτω, ή φλόγα τη:

πάντα πρὸς τὰ πάνω θὰ σταθῇ.

— Η εὐτυχία εἶνε μετὰ πὸν κυλάει. "Όλοι τρέχουμε πίσω της
κ' ἔταν τὴ φτάσουμε τὴν κλωστοῦμε.

γίναμε βαρὺς και άναπότρεπτος, μέσα στην καπνισμένη κάμαρη, στὸ
πυρὸ σκοτάδι, στὴς φωτιὰς τοῦς τοίχους και στὸ τούρτουρο τῆς πα-
γωνιάς, σταθῆκαμε κιντάζοντας ο ένας τὸν ἄλλο.

— Τώρα τί θὰ κάνουμε; Ο άνθρωπος πεθαίνει!... άναρωτηθή-
καμε.

— Εἴρω τί θὰ κάνουμε!...

ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΡΩΠΙΣ

ΤΑ ΠΟΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΣΚΥΘΩΝ

Εν τῶν ὀρχαίων λαῶν οι Σκύθαι μεταχειρίζονταν τὰ κωνία τῶν
αὐλώνων ἔχθρων τους ὡς ποτήρια, ἀπὸ πρῶνιζαν τὸ κάτω τῶν
φρυδιῶν μέσους και τὰ καθαρίζαν καλά. Εάν ο κάποιος αὐτοῦ τοῦ
πεπαιγμένου ποτηρίου ἦταν φτωχὸς, περιοριζόταν νὰ σκεπῶσῃ τὸ κρα-
νίο με δέσμα βωδισι, αν όμως εἶχε τὰ μέσα, τὸν περιεργάζονταν ἀπὸ
μέσα και τὰ μεταχειριζόταν στὰ συμπτώσια. Όταν δὲ ε-
τύχαινε νὰ τοῦς ἐπισκεφθῇ κανένας ξένος, τοῦ εἰδείχναν
με πραγματικὴ ὑπερηφάνεια, τὰ ποτήρια τους αὐτά. Ε-
πίσης τέτοιου εἶδους ποτήρια κατασκεύαζαν και ἀπὸ τὰ
κεφάλια τῶν συγγενῶν τους, με τοῦς ὁποίους εἶχαν δια-
φορές, όταν ἐπῆσαν. Ἐκτός αὐτῶν οι Σκύθαι ἀπὸ τὸ
δέσμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἐχθρῶν των κατασκεύαζαν δια-
καταλήκτου κατεργασίας... μαγνητῆρα, τὰ ὁποία κρημῶ-
σαν ἀπὸ τὸ χυλινάρι τοῦ αἵλου των, ὁσάκις ἐπῆγαναν
ἐμπίτοι. Πολλές φορές ἀπὸ τὰ δερμάτια τῶν αἰχμαλω-
τιζομένων ή φονεομένων ἐχθρῶν των ἐφτείναν... ε-
πανωφόρια!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

νά υπήρχε κάποιο αντιφάσμα για τη μονοτονία της ζωής, για τη φοβερή εκείνη πλήξη, που μας μαρμαίνει και μας σκατείνει! Νά ξυπνάς, κάθε πρωί, στο ίδιο το κρεβάτι, να βλέπεις διαρκώς τους ίδιους τοίχους, με τα ίδια κάρτα κρεμασμένα και με την ίδια πόρτα καρφωμένη, καρφωμένη διαρκώς στην ίδια θέση—κι' ο ίδιος οδρανός, ο ίδιος ήλιος, να ρίχνει, μέσ' απ' τα παραθυρόφυλλα, παντοτινά, τις ίδιες τις σκιές! 'Υπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο!...

Έτσι συλλογιζόταν, ένα βράδυ, βουλιαγμένος μέσ στην πολυθρόνα του, και βγάζοντας άσπρους καπνούς από το στόμα, κι' ένα πούρο αναμμένο μέσ' στα δάχτυλα.

Και τί δεν είχε κάνει, και τί δεν είχε κάνει, Θε μου! για να πολεμήσει την άνια του! Χαριτιά, γυναικες, άλογα, ταξίδια—δλα τὰ είχε βάλει, διαδοχικά, σ' ενέργεια, κι' απ' δλα έμεινε, στο τέλος, μπουχτισμένος... Τάσπειλε τότε δλα, ένα καλό πρωί, στο διάβολο—κι' έμεινε μόνος, πάλι, μέσ' στο σπίτι του, αναπολώντας διαρκώς τα περασμένα, αναμιασώντας ελπιόμενες φράσεις, κάνοντας, πάλι, την επανέωρη των ευκαιριών που του διέφυγαν—και πόσες τύψεις, πόσες μεταμέλειες, πόσες καρδιобόρες νουσταλγίες, δεν ήταν μέσα στο παιχνίδι του εκείνο!...

Ύπάρχουν ένα πλήθος γεγονότα, μέσα στη ζωή του καθενός, που διαρκώς περνούν απαρατήρητα—κι' όμως, έπειτ' από λίγα χρόνια, παίρνουν τη σωστή τους σημασία, κι' έρχονται πάλι, και μας τυραννούν, που τ' άρτισαμε να φυγούν απ' τα χέρια μας, ενώ μπορούσε να τα ζήσουμε καλύτερα—που μπορεί εκείνα, κι' όχι άλλα, να κρατούσαν το κλειδί της ευτυχίας μας, εκείνης που ποτέ δεν αποκτήσαμε, και τώρα είν' άργα για να τη βρούμε...

Με τέτοιες σκέψεις άρρωστος—άρρωστος για δλους δεν τις έχουν—βασάνιζε την άδεια του καρδιά. Κ' η γλώσσα, δλων έκείνων των έρωτηματικών, δλων έκείνων των ένδοξων έρωτων, δλων έκείνων των ευκαιριών που χάθηκαν, και που δεν είναι παρά τέφρα και σκιά—ήταν σχεδόν όση κι' η καρδιά τους...

Αυτό το γύρισμα σε πράγματα ταλιά, του είχε καταστήσει η πιο άγαστημένη άσχημία του. Όρες δλόκληρες καθότανε στο κάθισμά του, κάνοντας, μόνος κι' άπορημένος, τις νοερές αυτές περιπλανήσεις, τις άπιδανες εκείνες έκστρατείες, για κατακτήσεις πραγμάτων που δέ ζούσαν—κι' απ' αυτές τις δνειρώδεις έκστρατείες, τις χιμικονικές περιπλανήσεις, γύριζε πάντα νικημένος, κουρασμένος—κάποτε με τα δάκρυα στα μάτια—κι' όμως με τα μάτια θαμνωμένα, ού να είχε άντιγράψει θησαυρούς!

Κ' έτσι, ένα βράδυ, καθώς έτρεχε, λεπτολογώντας διαρκώς τα περασμένα, σταμάτησε σε μια πολύ παλιά ανάμνηση—ίσως την πρώτη του έρωτική ανάμνηση—χαμένη στο μυαλό του από χρόνια.

Ήταν παιδί, και πήγαινε σχολείο. Πήγαινε στη δεύτερη γυμνασιού. Θυμάται ακόμα, πόσα παράθυρα είχε η τάξη, και κατά που ήταν γυρισμένο το καθένα.

Αντίκρου απ' το σχολείο, σε μια πάροδο στενή, που δεν τη φωτίζε—σχεδόν ποτέ ο ήλιος, ήταν ένα μικρό κατάστημα «γυναικείων πίων», ανάμεσα σε δυο μεγάλα σπίτια.

Τα παράθυρά του ήταν γυρισμένα προς την τάξη, και τα παιδιά, στα διαλείμματα, αντί να κατεβαίνουν στην αλλη, προτιμούσαν να κοιτούν τις μωδιτρούλες, σκυμμένες μέρα-νύχτα στη δουλειά τους, να τους πετούν λόγια και πειράγματα, και, κάποτε, και να τις κοροϊδεύουν...

Εκείνη τη χρονιά, ο χειμώνας έτυχε πολύ βαρύς. Είχε χιονίσει κάμποσες φορές. Ο οδρανός δεν έννοοσε να ξαναγίνει γαλανός. Σύννεφα πικνά ήταν άπλωμένα, και τόν σκέπτασαν—το κρύο ήταν τόσο δυνατό, που δυο φορές, η τρείς, είχαν διακόψει τα μαθήματα. 'Αλλά και τις μέρες που πηγαιναν τα παιδιά, οι δασκάλιοι, με διάφορες προφάσεις, άκουσιάζαν—κι' έτσι η τάξη ήταν έρημο των μικρών ένεύγων σα ανάδων, που δλώνιζαν και χάλαναν τόν κόσμο, κι' έπαιζαν χιονιές απ' τα μπαλόνια, με τις άντικρινές τις μωδιτρούλες, και τα δουλάρια των γύρω σπιτιών.

Ζωηρό παιδί κι' ο ίδιος, ο ίδιος δειλός σε πλοτενία πράγματα, δσο θαρραλέος στα μεγάλα, ήταν ο πιο άτακτος, και, συγχρόνως, ο πιο συνεσταλμένος, παρουσιάζοντας μεγάλες αντιρρήσεις, στον άπληστον ακόμα χαρακτήρα του, που έδωαν σ' άμνηχανία τους δασκάλους, και, πρώτ' απ' όλους, το γυμνασιάρχην—έναν άνθρωπο βαρύ και σοβαρό, που τόν αγαπούσε, φυσικά, αλλά πιο πολύ τόν τιμούσε.

Μια μέρα, το χιόνι είχε στρώσει για καλά. Εκείνη την ημέρα, η τάξη πανηγύριζε. Ο χιονοπόλεμος έπαιρνε διαστά-

σεις μάχης. Τα παιδιά, λαχανιασμένα, χούφτωναν το χιόνι, τούλαβαν μάλλες, και τούριζαν, άδιακρίτως, σε μούτρα και σε πλάτες. Όλος ο δρόμος βούιζε απ' τα ξεφωνητά και την άνταρα!

Οι μωδιτρούλες οι καίμενες, που να τολμήσουν πιά να ξεμει-σούν! Μια μπάλα είχε σπάσει ένα τζάμι.

Η διευθύντρια τις φώναζε, τις μάλλωσε.

—Δεν ντρέποσαστε να δίνετε το δάρος σ' αυτά τα βρωμιάτα, να κάνουν έτσι; Δεν κοιτάτε τη δουλειά σας, που έρχομε τόσες παραγγελίες να κάνουμε; Θέλετε να μου κλείσετε το μαγαζί;... Όσο γι' αυτούς τους παιονμάχες, δα τρέξω τώρα στο γυμνασιάρχη, και δα τους διορθώσω!... Έλα δα, Σοφούλα!

—Ορίστε, κυρία.

—Εσύ να πεταχτείς, μια στιγμή, στο σπίτι της κυρίας Δ., όδης Π., αριθμός τριανταεννιά, ξαίρεις... Έκει που πήγες και προχτές, για την κορδέλλα...

Η Σοφούλα χαμήλωσε τα μάτια. Η καίμενούλα, πώς να ξεμει-σει. Οι μάλλες έπεφταν βροχή στο δρόμο, και δεν κοιτούσε οδθεν, να περδάσει...

Η διευθύντρια την κοίταζε άγριεμένη:

—Τι έχουμε και τέτια τώρα; Να πιας έκει που σου έγω, τι κο-υός; Κι' αυτά τα βρωμιάτα, δα τα διορθώσω γά!...

Η Σοφούλα ψιθύρισε δειλά:

—Μά, κυρία...

—Μά και ξεμά, δεν έχει! Δεν άκούω τίποτα!

—Αν κοιτούν, δς πετάζουν πάλι μάλλες...

Η Σοφούλα δεν είχε τότε τίποτα. Έσφιξε τα χείληά της μονάχα, για να μην την πάρει το παρόσηπο, πήγε και πήρε την καπελλέρα και, κατι-βηκε τη σκάλα, και σταμάτησε.

Έπειτα άνοιξε την πόρτα ξαφνικά, και τούλαε στα πόδια, να προστάσει, τρέχοντας, να βγει απ' το σκάλα, και να ξεφύγει μέσ' απ' την παρβία. Πώς τη θυμάται τώρα, τη μικρή παιδούλα, να προσβάλλει με την άσπρη καπελλέρα, με τη ροζατή της την ποδίτσα, με τα μικρά της μαύρα σκαρινάκια, με το χλωμό και λυπημένο της μορφή, με τα μεγάλα έκτευτικά της μάτια—και να προσπαθεί να τους ξεφύγει, σαν το ποντάκι μέσ' στη φάκα...

Αυτή τη μικρούλα, τα παιδιά την είχαν βάλει «το τριζόνι».

Το τί έγινε τότε, δεν περιγράφεται... Γέλια, φωνές, προχτές, φασαρία:

—Το τριζόνι, το τριζόνι, δ! δ! δ!...

Μια χοντρού μπάλα την πέτυχε στα πόδια. Η

δευτέρα τη χτύπησε στο στήθος.

Σαστισμένη, έσπασμένη, κοιτούστανε, κι' έπει-τα πάλι τούλαε στα πόδια, κυνηγημένη απ' τις άσπρες μάλλες, με τη βαρούσαν απ' όλες τις μεριές.

Προτσά να φτάσει, όμως, στη γωνιά, γλύστησε με την καπε-λλέρα, κι' έπεσε. Χτύπησε το κεφάλι σ' ένα σίδερο—απ' τα μικρά έκείνα σίδερα, που έλασπούνουν στις πόρτες τα παπούτσια—και ξε-πλώθηκε άκίνητη στο χιόνι.

Την πήγαν σ' ένα φαρμακείο. Τα παιδιά έτρεξαν από πίσω.

Έτρεξε, κι' αυτός, μαζί με τ' άλλα.

Είχε χτύπησει άκριδώς στο κούτελο. Της έδεσαν μ' έπίδεμο το μέτωπο. Ένας γιατρός, που έτυχ' εκεί μέσα, προσάθηκε το κάκον να σταματήσει την άμμορραγία. Η πληγή ήταν βαθιά, σοβαρή. Την πήγαν μ' έν' άμάξι στο νοσοκομείο.

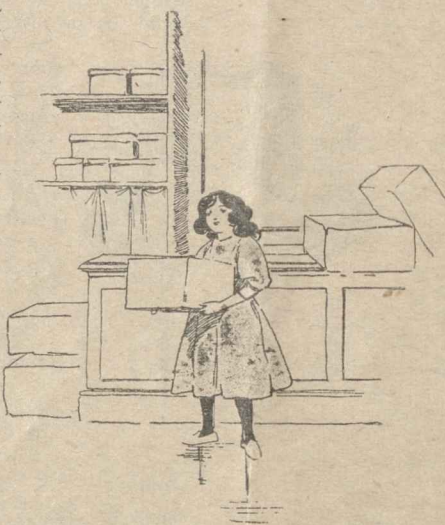
Και την άλλη μέρα, το «τριζόνι» πέθανε.

Ω, πώς θυμάται τώρα την παιδούλα, με το χλωμό και λυπημένο της μορφή, με τα μεγάλα γαλανά της μάτια, με τη ροζατή της την ποδίτσα, και τα μικρά της μαύρα σκαρινάκια—κα-τώς την έβλεπε συχνά, μέσ' απ' την τάξη, να πηγαινο-ορίζει σε δελήματα, με τα μάτια πάντα χαμηλά, τα λυπη-μένα γαλανά της μάτια, που δεν μπορεί ποτέ να τα ξε-χάσει...

Θυμάται τώρα δλα τα καθέκαστα, ός και τις πιο άσημαντες εκείνες λεπτομέρειες, που δέ μπορεί να συγκα-τήσει το μυαλό—άν και πάλι τώρα τόσα χρόνια!

Θυμάται το μικρό μαύρο λεκέ, ποδιμει, ός τ' άπό-γιομα στο χιόνι, το χυμένο αίμα της παιδούλας, τη συγ-μή που χτύπησε στο σίδερο! Θυμάται το κρινένο της χε-ρούκι, καθώς κρεμόταν μέσ' στο φαρμακείο, σαν άμφο κι' όλόκληρο πουλάκι—κι' η καρδιά του γεμίζει νουσταλγία...

Θυμάται και μια μέρα, που τόν κοίταζε—τόσο δειλά, τόσο συνεσταλμένα!—κι' έπειτα μια βραδιά που την άπάντησε, μαζί με τη μεγάλη αδελφή της, να κάθεται στο ζαχαροπλατείο. Τόν κοίταζε και πάλι μέσ' στα μάτια, κι' άμέσως πάλι τα χε-

Πήγε και πήρε την καπελλέρα και κατέβηκε τη σκάλα...

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Πώς άνεκοίνωνε ο Δεληγιάννης τις δυσάρεστες ειδήσεις. 'Η άπόφασις της έκδόσεως έφημερίδος. 'Ο δημοσιογράφος περι-μένει. Κουβεντολογία για να περάσει ή ώρα. 'Ο Δεληγιάν-νης ύποδεχόμενος τόν 'Οθωνα. 'Ο μικρός φουστανελλάς.

Ο Δεληγιάννης όταν επόκειτο καμιά φορά να άνακοινώσει μια δυσάρεστη είδηση σε κανέναν γνωστό του, προσπαθούσε να το κάνει μ' έναν τέτοιο τρόπο, που να μην τόν στενοχωρήσει καθόλου σχεδόν. Σχετικώς διηγούνται το έξης χαρακτηριστικό άνέκδοτο:

Τόν καιρό της ιδρύσεως του «Πολιτικού Σύλλογου», άπεφάσισε να έκδόσει δική του έφημερίδα. Προς τούτο έστάλη σχετική άνακοίνω-σις εις γνωστών δημοσιογράφων της εποχής, διά της οποίας άνετίθετο εις αυτών ή διεύθυνσις της νέας έφημερίδος. Τήν άνακοίνωσι αυτή την μετεβίβασαν στον δημοσιογράφο αυτό δυο στενοί φίλοι του Δελη-γιάννη, οι όποιοι τού είπαν ότι την άλλη μέρα πρέπει να πάη στο σπίτι του Προέδρου για να τόν ευχαριστήσει για το διορισμό και να λάβη σχετικές οδηγίες.

Ο δημοσιογράφος πράγματι πήγε απ' τις έννημιση το πρωί και ζήτησε να ιδή το Δεληγιάννη. Τού άπήντησαν ότι δεν είχε ξυπνήσει ακόμα και γι' αυτό άναγκάσθηκε να περιμένη μια όλόκληρη ώρα ά-κόμη. Τέλος κατά τις δέκα και μισή ο Δεληγιάννης είδοποιήθηκε περί της έπισκέψεως βγήκε απ' τόν κοιτώνα του και έσπευσε να χαιρετήσει το δημοσιογράφο με χίλια δυο φιλοφρονήματα.

—Νά με συγχωρήτε, τού είπε, που σας έκαμα να περιμένετε. 'Αλλά χαίροντας μέσ' στα χαρτιά μου, βρήκα αυτή τη φωτογραφία που μου θυμίζει την ώραία εκείνη εποχή της διαμονής μου στο Παρίσι. Τότε...

Κι' ο Δεληγιάννης κρατώντας στο χέριο του τη φωτογραφία, άρχισε να τού διηγείται διάφορες λεπτομέρειες απ' τη ζωή του στο Πα-ρίσι. Η γλώσσα του έτρεχε άνατά-σχετη και δεν έλεγε να σταματήσει ποτέ. Ο δημοσιογράφος ο δμως καταλαβαίνοντας την καταρακάωδη αυτή εύλογη, χωρίς

να τολμά να τόν διακόψει. Τέλος, κουρασμένος απ' τη φλυαρία αυτή, έόγαλε το ρολόι για να ιδή την ώρα.

—Τι ώρα έχετε; ρώτησε άμέσως ο Δεληγιάννης.

—Δώδεκα, κύριε Πρόεδρε.

—Μεσημέρι κιόλας! Μά είνε ή ώρα που σινηθήσετε να τρώτε, νομίζω. 'Ισως πεινάτε... Δεν πρέπει λοιπόν να σας κρατώ περισσό-τερο...

—Όχι, μη σας μέλει γι' αυτό, κύριε Πρόεδρε.

—Ο,τι και να μου πητε, έγω το βλέπω στο πρόσωπό σας ότι πεινάτε αυτή τη στιγμή. Προκει να πάτε να γευματίσετε. Χαίρετε!

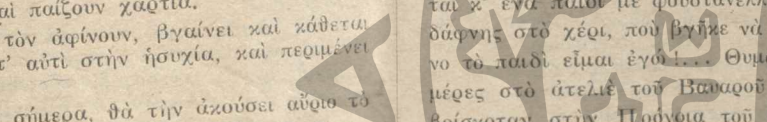
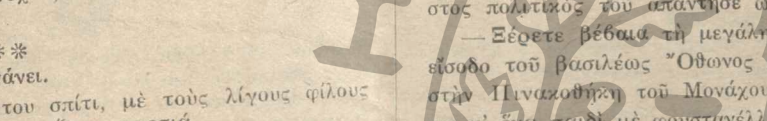
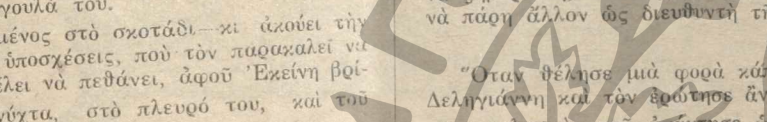
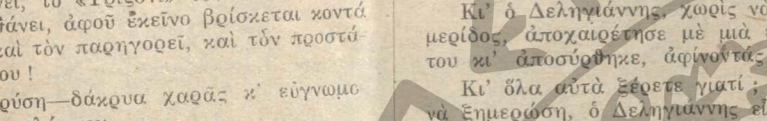
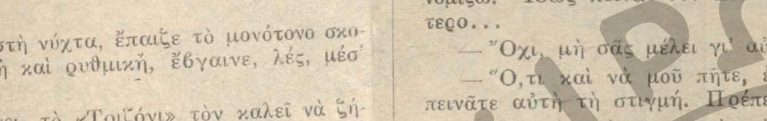
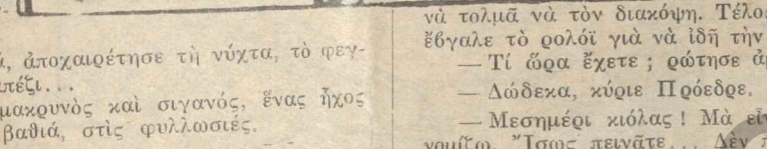
Κι' ο Δεληγιάννης, χωρίς να κάνει λόγο για την έκδοσι της έφη-μερίδος, άποχωρήτησε με μια ευγενικότατη έκκλησι το συνομιλήτη του κι' άποσύρθηκε, άφρονέτα, τον κατάστητο.

Κι' όλα αυτά έξερετε γιατί; Για να μην τόν λυπήσει. Γιατί όσπου να ξεμωρόσει, ο Δεληγιάννης είχε άλλάξει σκέψη κι' είχε άποφασίσει να πάει άλλον ως διεύθυντή της έφημερίδος!...

Όταν θέλησε μια φορά κάποιος φίλος του να φωτογραφίση το Δεληγιάννη και τόν δούτησε άν έχη πολλές φωτογραφίες, ο άειμνη-στος πολιτικός τού άπάντησε ως έξης:

—Ξερετε βέβαια τη μεγάλη εικόνα τού 'Ες που παρουσιάνει την εικόνα τού βασιλέως 'Οθωνος στο Ναύπλιο και ή όμοια βρίσκεται στην Παναχαιοθήκη τού Μονάχου. Έκει μεταξύν τών άλλων διακρίνε-ται κι' ένα παιδί με φουστανελλά, με μακρύα μαλλιά και με κλωνάρι δάφνης στο χέριο, που βγήκε να ύποδεχθί κι' αυτό το βασιλίσκ. Έκεί-νο το παιδί είμαι εγώ!... Θυμάμαι ότι πήγα να τότε επί άρκετές ή-μέρες στο άτελει τού βασιλέως ζαχαροποι, μια έξυλην παράγκα που βρισκόταν στην Προπύλαια τού Ναυπλίου, μαζί με τους άλλους που φαινόταν στην εικόνα, για να μας σκεδάσει ο ξένος καλλιτέχνης.

Εκτός αυτής της φωτο-γραφίας ο βασιλεύς, καθώς μου είπε μια μέρα ο ίδιος, έ-χει μια άλλη στο γραφείο του. Έκει είμαι φωτογραφημένος με έπίσημη στολή και στενή κλωστή, όπως σινηθήσαν να φορούν επί Ναπολεόντος Γ', τόν καιρό που βρισκόμουν στη Γαλλική πρωτεύουσα.

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Εὐχαριστῶ, ἀνδρέα, εἰπε ὑποκλινόμενος ὁ γραμματεὺς. Θὰ σὰς χρεωστῶ παντοτεὴν εὐγνωμοσύνην γι' αὐτό. Τώρα ἔχω νὰ σὰς ζητήσω καὶ μερικὰς ἄλλας ὑπογραφάς.

— Γιὰ ποιά ζητήματα;

— Ὁ κόμης Κανδάλ κατοικεῖ στὸ Ἐκονέν ὑπὸ τὸ ὄνομα Διονύσιος Γενναῖος. Θέλω λοιπὸν μὴ πληροξυσμότητα ἐκ μερὸς σας, γιὰ νὰ ἔχω ὑπὸ τὰς διατάγας μου τοὺς ὁπλίτας ποὺ μένουσιν στὸ Ἐκονέν καὶ στὸ Μοντιμορενού, ἂν χρειαστῇ νὰ τὸν συλλάβω.

Καὶ ὁ Ροβέρτος χάραξε βιαστικὰ λίγες γραμμὲς ἐπάνω σὲ δύο περγαμνὲς καὶ τὶς εἰσετέταξε μετὰ τρεμάνενο χέρι στὸν Κοντόσταυλο γιὰ νὰ τὶς ὑπογράψῃ. Ἐκεῖνος ἔβαλε ἀμέσως ἀποκἀτω τὴν ὑπογραφήν του, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ τὶς διαβάσῃ.

Καὶ ὡς οὕτως. Στὴ μὴ ἀπὸ τὶς ἀπὸ περγαμνὲς ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Διατάσσω οὕτως τὸ γραμματεῖά μου Ροβέρτον Κῆρ νὰ ἐξαποδίσῃ διὰ παντὸς ἐρῶς τὸν μαρκησίον Βίζαν νὰ γράσῃ μέγχι ἐμοῦ, θανατῶναι αὐτὸν ἐν ἀ- νάγκῃ».

Στὸ κείμενον ποὺ παρουσίασε στὸν Κοντόσταυλο ὁ γραμματεὺς δὲν ἦταν γραμμένον ἢ λέξις ἐπὶ τὸν μαρκησίον Βά- ζαν, ἀλλὰ τὶς ἐπρόσθεσε μετὰ τὴν ἡμερομηνία μετὰ τὴν ὑπογραφήν. Ἐπει- τα διέλασε τὶς περγαμνὲς προσεχτικὰ καὶ τὶς ἔχωσε σὲ μὴ τὴν λέγοντας μέσῃ τοῦ:

— Ἀ, ἐλαιοπρότα, τώρα σὲ κρα- τῶ γιὰ καλὰ τὰ χέρια μου. Στὸ μέ- λον δὲν θὰ εἶσαι παρὰ ἓνα τυφλὸ ὄργανον στὰ χέρια τοῦ ὑπηρετοῦ σου, μετὰ τοῦτο αὐτὸς θὰ ἀποκτήσῃ πλου- τη καὶ δύναμιν. Καὶ τώρα δρόμο γιὰ τὸν κόμητα Κανδάλ!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὴν ἴδια μέρα κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ Οὐγγολίνος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει ἐντολὴ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν πύργο Μοντιμορενού ὅσα γιὰ τὴ μεταφορά τοῦ σεβασμιωτάτου δὸν Μαθουρίνου, εἶχε σταθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ Ἐκονέν, κοντὰ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ περιμένῃ τὴ βασιλίσσα καὶ τὴν ἀκολουθίαν της.

Κ' ἐπειδὴ περίμενε ἀρχετὴ ὥρα καὶ δὲν ἔβλεπε κανέναν στὸ δρόμο νῶσχε- ται, ἔβαλε τὰ μούλια του μέσα στὸ διπλὰν χωράφι νὰ βοσκῶσιν αὐ- τὸς πῆγε καὶ κάθησε πῶς ἀπὸ ἓνα θά- μνο, ὅπου δὲν τὸν ἔβλεπε ἀγέρας καὶ μποροῦσε νὰ προσέχῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Ἐβγαλε τότε ἀπ' τὸ σακ- κοῦνι του ὅτι εἶχε περισσέψει ἀπ' τὸ μεγαλοπρεπὲς σιμπόσιον τῆς πε- ροσμένης ἡμέρας αὐτὸς ἄρχισε νὰ τρώῃ μετὰ ὀρεξί. Ἀπὸ καρὸ σὲ καρὸ ἔφαγε καμμιὰ ματιά τότε στὸ σκοτισμένον δρόμον καὶ τότε στὸ συν- νεφασμένον οὐρανόν. Ἐξαίρνα εἶδε κάποιον νὰ βγαίῃ ἀπὸ ἓνα χαρι- τομένο σπιτοῦν ἐκεῖ κοντὰ καὶ νὰ παίρνῃ ἀργὰ τὸ δρόμον. Πήγαινε πολὺ σιγὰ καὶ φαινόταν σάν νὰ περιέμενε κάποιον.

Σὲ μὴ στιγμὴ, καθὼς τὸν κίτταξε ὁ Οὐγγολίνος, ἐνοιωσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ! Ἐκαμε διὰ τρεῖς φορὲς τὸ σταυρὸν του καὶ τραύλισε:

— Εἶνε τὸ φάντασμά μου! Σώσε με, Θεέ μου! Βοήθα με, Πα- τερ μου!

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ ἀνθρώπος-φάντασμα πλησίασε στὸ θάμνον ἀνύ- πλοτος.

Τὰ δόντια τοῦ καμπούρη ἀρχισαν νὰ χτυποῦν ἀπ' τὸ θάμνον καὶ τοῖς φόβου του, Στάθηκε μετὰ προφύλαξιν πῶς ἀπ' τὸ θάμνον καὶ λούφαζε ἐκεῖ.

Ὁ ἀγγιστός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφάνταζε ὅταν νῆμα ζωντανὸ πλάσμα τόσο κοντὰ του, ἄκουσε ἔξαίρνα τὴν κομμένη ἀναπνοὴν τοῦ καμπούρη καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Ποῖς εἶνε ἐκεῖ;

— Ἐκεῖ τὴν ἰ-

δια φωνὴν μ' ἐκεί- τον, ἐμφύθησε καὶ τατορμαγμένος ὁ

Οὐγγολίνος.

— Ποῖς εἶνε καὶ; Ἐξαφάνησε ὁ

(Ἀκολουθεῖ).

ἄλλος ἐπιτακτικῶς.

— Ἐγώ, ὁ Οὐγγολίνος... Στάς διατάγας σας, ἀφέντη, ἀποκρίθηκε τρέμοντας ὁ νάνος.

Ὁ Διονύσιος Γενναῖος—γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης ἀγγιστός—ἀπεκρίθη αὖ ἔγινε κατάχλωμος. Ἀλλὰ νομίζοντας ὅτι δὲν τὸν ἔβλε- γοντοίσε ὁ Οὐγγολίνος, φώναξε:

— Καὶ ποῖς εἶνε αὐτὸς ὁ Οὐγγολίνος; Τί λογὴς ἀνθρώπος εἶνε; Τὸν ἔξερετε, κύριε κόμη, τραύλισε ὁ καμπούρης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ κήθησε καὶ φανερώθηκε πρὸς τὸν συνομιλήτην του.

Ὁ κόμης ἔκαμε τὸν ξαφνιασμόν.

— Τί τίτλος εἶνε αὐτὸς ποὺ μοῦ δίνεις; τοῦ εἶπε. Μὴ πῶς νομί- ζεις ὅτι μιλᾷς;

Μὲ τὸν κόμητα Ράλφον Κανδάλ ἦ μετὰ τὸ φάντασμά του.

Ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας Τρεμὲ ἀρχισεν νὰ γέλλῃ, ἀλλὰ κάπως βε- διασμένῃ.

— Ἀπατάσθε, φίλε μου, τοῦ εἶπε τέλος. Οὔτε κόμης εἶμαι, οὔτε φάντασμα. Ὀνομάζομαι Διονύσιος Γενναῖος καὶ κατοικῶ μαζὺ μετὰ τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸ παιδί μου σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ βλέπετε στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου. Αὐτὸ τὸ κτήμα-μῶνά μου, στὸ ὁποῖο βρισκόσασιν αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶνε δικό μου.

Ὁ καμπούρης ἔσκαψε ἀμέσως τὸ θάρος του καὶ κίτταξε ἀφῶς πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, ποὺ τοῦ μίλεισε μετὰ τὴν φρεσυότητα καὶ ἀπάθεια.

— Ἰδὸς αὐτὸ ἀπαράλλαχτος σάν ἐ- κείνον! Ἐμοιμοῦνται σὲ λίγο ὁ Οὐγγολ- λίνος σάν νὰ μονολογοῦσε. Νὰ με συ- παθᾶτε, ἀφέντικ, ποῦ σὰς φρόνιθαι τόσο πολὺ στὴν ἀρχή. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ συμβαίνει γιὰ τὸν κόμην μετὰ τὸν ἀπὸ μοιάζετε, κορμάστει καὶ με τρομά- ζουν τὰ φαντάσματα. Τώρα βλέπω πὺς ἐγγελάσθηκα. Ἐσείς εἰστε λίγο ψυφίστε- ρος ἀπὸ ἐκείνον τὸν δυστυχήμενον, καὶ τὰ μαλλιά σας εἶνε σκεδῶν ἑσθῆς, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦσαν μαῦρα. Πρέπει νὰ ἔξερετε ὅμως ὅτι τοῦ μοιάζετε τρομερὰ σάν νὰ σὰς εἶχε γεννηθῇ ἡ ἴδια μάνα.

Ὁ κόμης ἐχαμογέλασε πικρὰ. Εἶχε μπροστὰ του αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν ἀν- θρώπον ποὺ εἶχε γίνῃ αἷμα μετὰ τὴ μορ- τυρία του νὰ καταδικασθῇ. Μποροῦσε βέβαια μετὰ μὴ κλωστὰ νὰ τὸν κινή- λωσῃ, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἐκείνιος ἐκείνος νάνος τοῦ ἐνέπνευε μᾶλλον ὅσον παρὰ μῖσος. Σκέφθηκε γιὰ μὴ στιγμὴ ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃ ἢ νὰ τὸν πάρῃ μετὰ καλῶς. Τὸ βλέμμα του ἐ- γινε ἀμέσως γλαφρὸ καὶ γαλήνιο. Τὸν εἶχε συγκορῆσει...

— Καὶ ποῖς ἦταν αὐτὸς ὁ κόμης Κανδάλ; Μοῦ φαίνεται πὺς κάποιον ἄκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα, σὲ κάποιον ἐγκλημα ὑποθέτω ἦταν ἀνακατεμένος.

— Ἦταν ὁ νομιζόμενος δολοφόνος τοῦ μαρκησίου Βάζα, ἀποκρί- θηκε ὁ καμπούρης.

— Ὁ νομιζόμενος; Καὶ ποῖς εἶχε ἢ ἔχει ἀμφιβολίες ὅτι ὁ κό- μης δὲν ἦταν ἐγκληματίας;

— Ἐγώ, κύριε, ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ τὸν κατηγοροῦσα τὸν ἄκουσα...

— Τὸν κατηγοροῦσες τότε καὶ τώρα τὸν θεωρεῖς ἄθω; φώναξε ὁ Διονύσιος Γενναῖος.

— Ἀ, τί νὰ σὰς πῶ, κύριε. Τότε ὑπῆρχαν τόσες φαινομενικὲς ἀ- ποδείξεις ἐναντίον του αὐτοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ ὅτι ἂν ἦταν στὴ θέσιν μου δὲν μποροῦ- σε νὰ μὴν ἀπατηθῇ. Θὰ σὰς πῶ ὅμως ὅλη τὴν ἱστορίαν ἀπ' τὴν ἀρχὴν καὶ θὰ κρίνετε μόνος σας.

Κι' ὁ Οὐγγολίνος διηγήθηκε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν γνωστῶν γεγονότων τῆς δολοφονίας τοῦ Βάζα.

— Ὅταν τὰ καλοσκέφθηκα ἀργότερα, ἐξακολούθησε μετὰ τὴ διή- γησιν ὁ καμπούρης, κατάλαβα πὺς οἱ δύο προσπιδοφόροι οὐκ ἔμ- νο συνένοχοι δὲν ἦσαν, ἀλλ' οὔτε ἐγνωρίζονταν καὶ ἀναμεταξύ τους.

Σ' ὅλα αὐτὰ στα-

ει ὁ ἄλλος προ- σπιδοφόρος, ὁ

πραγματικὸς ἐνο- χος.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου καὶ τέλος).

ΗΜΕΡΑ τὸ πρωὶ τὸ ἔβλεπα, ἀλλὰ τὸ πλῆθος αὐτὸ ἔκαμε πρὸς πολλοὺς λεκέδες, ἐξέφτυσε περισσότερον τὰ μανίκια καὶ τὶς κομπόζιτες.

Τὸ πονηριό μου, τὸ τελευταῖόν μου πονηριό, εἶνε τόσο μαῖον, ποὺ δὲν τοῖμωσα νὰ τὸ φορέσω. Ἐξέτρεσα νὰ βρῶ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔρχετο γιὰ τὴν πόλιν.

Ἀπὸ ἔβαλα τὰ φορέματά μου, κιντάρηκα καὶ καθρέπτη. Ἀλλοῖμονον! Καὶ ὁ ἴδιος ἐντρεπόμενος γιὰ τὴν κα- τὰ μου. Ἐμοιάζα μ' ἓναν συχαμένον ἄθλιο! Ἀθλῖος ἐγὼ μὲ...

Νὰ βγάλω ἐγὼ χιλιάριζο μὲρος σ' ἓναν ἐμποροφάρτη! Θὰ εἶνε ὁ ἴδιος σὺν νὰ πῆγαινα σ' ἓναν ἀστινόμο καὶ τοῦ φώναζα:

— Κύριε, ἔλτε! Σιλλάβετέ με!...

Ὅχι βλακείες. Δὲν εἶμαι ὁκίμα, δόξα τῷ Θεῷ, τόσο ἀνόητος νὰ ἀπὸ τέτοιες τρελλές!...

Μὴ βιαζόμεστε. Ἐχο κατὰ τὴν νὰ φάω καὶ γιὰ σήμερα. Ἀδριο θὰ φάω κανένα μέσον.

26 Ἰουλίου
Πῶσα δὲν κατάρθωσα νὰ βρῶ.
— Ἀ! Θεέ μου! Μήπως εἶμαι φτωχός, μὲ- ρος στὸ Παρίσι μὲ 126,000 φράγκα μέσα στὸ πορτοφόλι μου;

Δὲν ἔχω παρὰ 12 δεκάρες!...

Ἀδμημέρον τὸ ἀπόγευμα

Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴν Βιβλιοθήκην. Σήμερα τὸ πρωὶ βγήκα κατὰ τὴν ἡμέ- ραν τὴν χαρτονομίσματα μου, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ μοῦ ἔδω καμμιὰ ἑπαινεσίαν, ὅτι θὰ εἴδω κα- τὰ τὸν τρόπον γιὰ νὰ τὸ χιλιάσω.

Ἐξαίρνα μὴ ἰδέα μετὰ ἐφρόνισε.

Ἐχο 126,000 φράγκα. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἔχασον ἄραγε; Ἀκούσα ὅτι γίνονται φρα- γμαὶ στὸ Χρηματιστήριον. Θὰ ἦταν καλὸ νὰ ποῦσα καὶ κανένα σαράφη. Ἀλλὰ ποῖον; Καὶ σὲ ποῖον θὰ τοῖμωσα, ἐγὼ ὁ κορυφαῖος; νὰ παρουσιάσω ἓνα χιλιάριζο κολοσσό;

Σιλλογίσθηκα ὅτι ἵσχυρον βιβλίον στὴ Βιβλιοθήκην, ποὺ γράφουν γι' αὐτὰ τὰ χρη- ματιστήρια. Ἐπῆγα λοιπὸν καὶ ζήτησα ἓνα τιτὸν βιβλίου ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον, γιὰ νὰ δια- βῶ, νὰ πάρω μὴ ἰδέαν. Ὁ ὑπάλληλος μ' ἐκίτταξε, εἶδε τὰ χουρτῆλα μου καὶ γέλασε.

Τὸ κτήνος!

Βοήκα ὅμως ὅτι ζητοῦσα. Ἀγοράσα τὴν ἀρμενίδα τοῦ Χρηματιστηρίου, τὴν διέβασα καὶ ἔβλεπα.

Μὲ τὶς δύο δεκάρες ποὺ μοῦ μείνανε, πῆ- γε λίγο φωνὴ καὶ ἔφαγα.

Τώρα εἶμαι ἀπένταρος. Δὲν ἔχω πρὸς κατὰ κολοσσὸν χαρτο- νομίσματα τὸν χιλίων δραχμῶν καὶ μερικὲς διολογίες.

Τὴ θὰ φάω ἄθλιο;

Μεσάνυχτα.

Σήμερα ἔξαίρνα καὶ ψυχρόνιζα κατὰ ἀπὸ τὸ προσκεφάλόν μου γιὰ νὰ δῶ ἂν τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ λεφτὰ βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸ βρήκα στὴ θέσιν του... Τὸ χιλιάριζο μὰ... πεινῶ!...

27 Ἰουλίου

Πρέπει σήμερα, χωρὶς ἄλλο, νὰ βρῶ ἓναν τρόπο νὰ ἐξαργυρώσω τὸ χιλιάριζο. Πεινῶ... Πεινῶ τρομερὰ. Ρίχνω μὴ ματιὰ στὴν ἀλυσίδα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου ἐτοιμάζει τὰ πιάτα γιὰ τὸ γεῖμα. Ὁ

συνεπὲς τῆς τρεῖς καὶ. Κ' ἐγὼ φωνάζω τῆς πεινᾷς!...

Μεσάνυχτα.

Πρὶν ἔξαίρνα καὶ ψυχρόνιζα κατὰ ἀπὸ τὸ προσκεφάλόν μου γιὰ νὰ δῶ ἂν τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ λεφτὰ βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸ βρήκα στὴ θέσιν του... Τὸ χιλιάριζο μὰ... πεινῶ!...

28 Ἰουλίου

Πρέπει σήμερα, χωρὶς ἄλλο, νὰ βρῶ ἓναν τρόπο νὰ ἐξαργυρώσω τὸ χιλιάριζο. Πεινῶ... Πεινῶ τρομερὰ. Ρίχνω μὴ ματιὰ στὴν ἀλυσίδα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου ἐτοιμάζει τὰ πιάτα γιὰ τὸ γεῖμα. Ὁ

συνεπὲς τῆς τρεῖς καὶ. Κ' ἐγὼ φωνάζω τῆς πεινᾷς!...

Μεσάνυχτα.

Πρὶν ἔξαίρνα καὶ ψυχρόνιζα κατὰ ἀπὸ τὸ προσκεφάλόν μου γιὰ νὰ δῶ ἂν τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ λεφτὰ βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸ βρήκα στὴ θέσιν του... Τὸ χιλιάριζο μὰ... πεινῶ!...

29 Ἰουλίου

Πρέπει σήμερα, χωρὶς ἄλλο, νὰ βρῶ ἓναν τρόπο νὰ ἐξαργυρώσω τὸ χιλιάριζο. Πεινῶ... Πεινῶ τρομερὰ. Ρίχνω μὴ ματιὰ στὴν ἀλυσίδα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου ἐτοιμάζει τὰ πιάτα γιὰ τὸ γεῖμα. Ὁ

συνεπὲς τῆς τρεῖς καὶ. Κ' ἐγὼ φωνάζω τῆς πεινᾷς!...

Μεσάνυχτα.

Πρὶν ἔξαίρνα καὶ ψυχρόνιζα κατὰ ἀπὸ τὸ προσκεφάλόν μου γιὰ νὰ δῶ ἂν τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ λεφτὰ βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸ βρήκα στὴ θέσιν του... Τὸ χιλιάριζο μὰ... πεινῶ!...

30 Ἰουλίου

Πρέπει σήμερα, χωρὶς ἄλλο, νὰ βρῶ ἓναν τρόπο νὰ ἐξαργυρώσω τὸ χιλιάριζο. Πεινῶ... Πεινῶ τρομερὰ. Ρίχνω μὴ ματιὰ στὴν ἀλυσίδα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου ἐτοιμάζει τὰ πιάτα γιὰ τὸ γεῖμα. Ὁ

συνεπὲς τῆς τρεῖς καὶ. Κ' ἐγὼ φωνάζω τῆς πεινᾷς!...

Μεσάνυχτα.

Πρὶν ἔξαίρνα καὶ ψυχρόνιζα κατὰ ἀπὸ τὸ προσκεφάλόν μου γιὰ νὰ δῶ ἂν τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ λεφτὰ βρισκόταν ἐκεῖ. Τὸ βρήκα στὴ θέσιν του... Τὸ χιλιάριζο μὰ... πεινῶ!...

31 Ἰουλίου

Πρέπει σήμερα, χωρὶς ἄλλο, νὰ βρῶ ἓναν τρόπο νὰ ἐξαργυρώσω τὸ χιλιάριζο. Πεινῶ... Πεινῶ τρομερὰ. Ρίχνω μὴ ματιὰ στὴν ἀλυσίδα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου ἐτοιμάζει τὰ πιάτα γιὰ τὸ γεῖμα. Ὁ

συνεπὲς τῆς τρεῖς καὶ. Κ' ἐγὼ φωνάζω τῆς πεινᾷς!...

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου τοιμάζει τὰ πιάτα γιὰ τὸ γεῖμα.

ἀπὸ τὴν αἰθουσα, νὰ πετάξω τὸ εἰσιτήριο καὶ νὰ πάω ν' ἀγοράσω ἓνα κοστούμι πρῶτα φτωχικόν, ἔπειτα καλύτερον καὶ κατόπιν ἓνα ἀκόμη πρὸ καλόν. Ὡστε δύναι αὐτὸν παρονομαζόμενον μετὰ χιλιάριζο στὰ χέρια, νὰ μὴν προκαλῶ σὲ κανέναν πρὸς ἑαυτὸν.

Ἦμουν εὐχαριστήμενος καὶ ὑπερήφανος γιὰ τὴν περιήγησιν αὐτῆς ἰδέας. Ἀλλὰ σὲ ποῖον σταθμὸν δύναι εἰσιτήρια γιὰ τὴν Μόσχαν;

Πῆγα στὸν ἀνατολικὸ σταθμὸν, μὰ τὰ ἔλασα. Σὲ καὶ ἐκεῖ θύριδα ἦ- ταν αὐτὸς ὑπάλληλος ποὺ ἐξήταξε τοὺς ταξιδιωτὰς. Ἀστυνομικοὶ περιπατοῦσαν καὶ προσέχον τὸν κόσμον. Ἐνόησα τὴν κοταμάτια ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ κάμω. Λέει οὖν οἱ ἀστυφύλακες ἀπὸ τοὺς σιδηροδρομι- κοὺς σταθμοὺς; Ὁ μὲ παίρνει γιὰ δολοφόνον ποὺ θέλει νὰ περάσῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ σύνορα! Πρέπει νὰ τοῦ δώσω!...

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα σκέφθηκα κατὰ ἄλλο: Νὰ πάω σὲ μὴν Τού- πεζαν.

Γιὰ νὰ εἶμαι πρὸς εὐπαρονομαστος, πῆρα μελάνιν νὰ σκεπάζω μερ- κοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ σακάκι μου, ποὺ ἦταν ἀπὸ μαῖον οὐζο καὶ γι- μωλία νὰ ἀσπρίσω τὸ κολάρο καὶ τὰ μανίκια μου. Πῆρα τὴν πέννα μου καὶ βγήκα ἔξω, χωρὶς νὰ φορέσω καὶ καπέλλο, ὅπως κάμω συχνά.

Ὅταν θέλω ν' ἀγοράσω κατὰ τὴν ταῖφάρα. Ἀμα ἔφτασα κοντὰ στὴν Τράπεζαν, ἔβαλα τὴν πέννα μου στ' αὐτὴ καὶ μίση μὲσα χαμορώνοντας.

Ἦμουν σάν γεγονοτικὸς ὑπάλληλος ἔσοτον- φωτος καὶ μετὰ τὴν πέννα στ' αὐτὴ.

Ἐδιάβασα τὴν λέξιν «Ταμειον» ἐπάνω ἀπὸ τρεῖς θύριδες. Ἀνοῖξα τὸ χαρτονομίσμα καὶ τὸ παρουσίασα στὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλον.

— Τὸν χιλίων φράγκων, παρακαλῶ.

Κίτταξα μέσα στὸ ροαφίον τὰ μετὰ τὴν κατὰ γιμὰτα ναπολεόνεια καὶ λίρες καὶ μέσα σὲ χαρτονομίσματα μίστα τὰ χαρτονομίσματα.

Ἦμουν βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ ἐπὶ- τήγαινα.

Ὁ ὑπάλληλος ἄρχισε νὰ μοῦ μετροῦ τὰ νομίσματα. Ἐξαίρνα σταμάτησε.

— Γιὰ ποῖο κατὰσθημα

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ἀπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται ὡς δῶρον.

Π. Χ., Πειραιᾶ. Τὰ τραγούδια σας ὄχι ἐπιτυχῇ ἐν τῷ συνόλῳ. Στίχοι καλοὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὰ δὲν φτάνει αὐτό. Γράφετε λοιπὸν πρὸς προσεκτικὰ. Σ. Μ. α. υ. ρ. Τρίκαλα. Μὰ γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας :

«Σὰς στέλλω ἐδῶ ἕνα ἀπὸ τὰ ποῦ ἐμπνευσμένα ποιήματά μου. Ἐὰν τὸ ἐξετάσει κανεὶς ἔτσι ἐλαφρῶς καὶ ἀνεν ἐμβανθίνουσας ἴσως νὰ μὴ τοῦ φανεῖ καὶ πολὺ καλὸ καὶ πολὺ δικαίως, διότι ἔχει ἀνάγκη ἰδιετέρας προσοχῆς καὶ μελέτης κτλ. κτλ»

Τὸ ποιήμα σας λοιπὸν αὐτὸ, τὸ «ἐμπνευσμένον», ὅπως τὸ λέτε, δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Ἰδοί.

Στοῦ βουνοῦ τὴν κάτωσπρη ράχει
τὸ ἀειδόνι γλυκὰ κελαϊδοῦσε
καὶ ἦρθα νὰ σέβρω μονάχος
γιατὶ ἔρως γερὸς μὲ βαστοῦσε

Ἄν καὶ ὑποπτευομένη πῶς κατὰ βάθος κοροιδεῖτε, σὰς συνιστῶμεν νὰ διαβάσετε ποιήσιν. Κάθι θὰ κερδίσετε πάντα... Γ. Ρ. Ἐ. γ. γ. Κέρκυρα. Μὰς γράφετε :

Διτῆσις
Γεωργίου Κων. Ρέγγη
κατοικίου Κερκυρας
Καποναπολείων
Σ. Κοντοῦ
Πορτ' Ρεάλ.

Καὶ πρὸς αὐτό :

Βούλα γιατί με γελᾷς ;
Βούλα γιατί με δὲν πονᾷς ;
μικρὴ μου ἔλα ἐκεῖ
ποῦ μιὰ καρδὴ σὲ καλεῖ.

Πρὸς τὸν
Διευθυντὴν τοῦ Περιοδικοῦ
«Μπουκέτο»
κ. Διευθυντὰ
Συνμψώνως τῇ προκυρῶσῃ ὁμῶν ἐν
φύλλῳ τοῦ «Μπουκέτο» περὶ δημοσι-
εύσεως συνεργασίας ἀναγνωστῶν. Ὑμᾶς

παρακαλῶ ἵνα εὐαρεστούμε-
νος δεχθῆτε τὸ ἀντίτιμον καὶ
δημοσιεύσετε τὸ εἰς ἄλλην
στήλην γραπτὸν μου.
Εὐπενδέστατος
Ὁ Αἰζὼν κτλ.

Ἡ αἰτήσις σας λοιπὸν γί-
νεται ἀσμένως δεκτή. Καὶ ἰ-
δοὺ τὸ... «γραπτὸν» σας :

Ὁ Νίκος ἀρρώστησε καὶ
κατὰ τὴν συμβουλὴν τῶν ἰ-
ατρῶν τοῦ Νοσοκομείου δὲν
ἤμπορούσε νὰ δηλῇ, καὶ
οὕτως δὲν ἐμάνθανε ἡ Πίτσα
τί γίνετο δὲ μνηστὴρ της,
καὶ ἀνησυχῆσε ἀμέσως, μό-
νη της ἔλεγε τί γίνετο δὲ Νί-
κος μου. Θεέ μου. Δώσε μου
ὕψιν νὰ τὸν ἰδῶ :

Μετὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔ-
μαθε ὅτι ὁ Νίκος ἦτο στὸ
Νοσοκομεῖον.

Πέρασε λίγο διάστημα, ὁ
Δεκέμβριος ἦτο πρὸς τὸ τέ-
λος του, αἱ συνεχεῖς βροχαὶ
αἱ ἀστραπαὶ συνετέρασσαν
τὸ χωριό. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν
πῆρε μίαν ἐφημερίδα νὰ δια-
βάσῃ. Τὴ φοβερὸν τί ξαφνικὸ
τί τρομερὸν εἶδε ἡ ἐφημερίς
ἔγραφε ὁ Νίκος Περρὴ εὐ-
ρήσκειται πρὸ καιροῦ στὸ
νοσοκομεῖον Εὐρώπης καὶ κα-
τόπιν ἐγγειοθήσεως εἰς τὴν
καρδιακὴν χώρα ἐξέπνευσε.
Τὸ πτώμα τοῦ θανόντος θὰ
μεταβῇ εἰς τὸ ἱατροδικα-
στήριον πρὸς ἐξέτασιν. Ὁ
τὸν ἀνέγνωσαν τὸ ἀνωτέρω
ἡ Πίτσα τῆς ἐξέφυγον γοε-
ραὶ φωναὶ καὶ εἶπε : Νίκο
μου, Ἀγάπη μου, Ζωή
μου !!! πέθανες διχως Σὲ
ἡ ζωὴ μου εἶνε περιττὴ ἀ-
φοῦ δὲν ἤθελε ἡ τύχη νὰ
μὰς ἐνώση ζωντανούς ἄς μὰς
ἐνώση πεθαμένους, καὶ ἐξα-
γαγῶν τὸ περιστέροφον ἡτό-
το

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητό-
τερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπῆτι δὲν
εἶνε τέλειον. Ὅλοι, νέοι καὶ
γέροι, μαζεύονται γύρω του.
Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ
διάδοξί της τὴν πρὶν φημισμέ-
νες ὀρχήστρες τοῦ κόσμου,
ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους
χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρῃ σ'
αὐτὸ οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν
εὐτυχισμένην ζωὴν νεότητος
τῶν, ἀκούοντες τὰς ὁριστερῆς
καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν
στὰς ἐκλεκτὰς τῶν. Ἀλλὰ διὰ
νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμ-
μόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα
ὄργανον μὲ τὰς τελευταίας τε-
λειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφω-
νον STARR τύπου XXII εἶνε τὸ μεναδίκον ὄργανον ποὺ συγκε-
τρώνει τὰ χρίσματα αὐτά :

Μία χαμηλὴ τιμὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀξία.

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ :

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ : Στοὰ Ἀρακτείου 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Φίλωνος 48

κτόνησε κρατώντας τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας
της. (Ἡ ἐφημερίς ἔγραφε δι' ἄλλον Νίκον). Ὅτε συνεληφθῇ ἡ
θεοῖα τοῦ Νίκου καὶ ἔγινε τελειὸς ὕμνος ἀπὸ τῆς Πίτσας. Ἡ
σπῆτι τοῦ ἡ Μητέρα του αὐτὰ Μαῦρα τὸν κύτταξε καὶ δὲν τὸν
ἀνέειν διὰ τὸν Υἱὸν της. Μητέρα τῆς εἶπε πῶς ἡ Πίτσα εἶνε ;
Χρυσὸ μου παιδί ἐὼν εἶσαι ; καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
τὸν φίλῃ καὶ τοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς τραγικῆς αὐτοκτονίας
τῆς Πίτσας. Ὁ Νίκος πορ' ὅλῳ νὰ σωρῆται κάτω. Χαίρει
στὴ μητέρα του καὶ ἀπῆλθε κατευθυνθεὶς στὸ Νεκροταφεῖον.
Ἐδίαβα ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὰ μνήματα διὰ εἶδε καὶ τὸ τῆς Πίτσας.
Ἐνα εἶδος φρίκης διέδραμε τὸ στήθος του καὶ εἶπε :

Ἀγάπη μου. Σὺ προσφέρω τὰ ἄνθη τῆς εὐκρινούς ἀγάπης.
Σὺ ἡ πρώτη ἀγάπη μου βρῆσκέσαι ἐδῶ ; ἡ ἐπάρτος γῆ σὶ
καλύπτει :

Ὁ ἥλιος δὲν φέγγει διὰ σέ.

Ἡ νύκτα πλησίασε. Πέραν τῆς ὥρας τούτης τὸ ἱερὸν καθῆκον
δὲν μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ζῶ. Σὲ ἡγάπησα πάρα ποῦν καὶ ἀιστῶμαι
καὶ ἐγὼ ὅτι μὲ ἀγάπησες.

Τὸ πιστεύω, ἀγάπη μου Πίτσα μου.

Πίτσα Σὶ φιλῶ.

κῦταξέ με κύττομαι ἀπάνω ἀπὸ μνήμα Σου καὶ ἐξαγών τὸ
περίστροφόν σου ἡδονοκίνησε ἀπάνω στὸ μνήμα τῆς μνηστῆ-
ρός σου !!!

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ συγκινηθῶν μὲν
λιποθυμίας, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς συνέβη τοῖς κατ' ἐπαλήθευ.

Π ὁ π ἡ ν Δ ἔ λ λ α Δ ἔ σ ἰ μ α, Ἀργεστόλιον. Τὰ ἐν τῇ
ἐπιστολῇ σας σημειούμενα ὄχι χρήσιμα. Δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο.
Θὰ μὰς ἐποχρεῖνατε ἂν μὰς στέλνατε κατάλογον. Ζωὴν Δ ρ ἰ
τ σ α, Ὑδραν. Οἱ στίχοι σας ὄχι τόσο ἐπιτυχεῖς. Στείλτε τίποτε
καλύτερον. Σὰς παρακαλοῦμεν ἐπ' αὐτοῦ, ἂν δὲν σὰς κάνει κόπον, νὰ
μὰς εὐρετε αὐτοῦ πρὸς ἀγορὰν βιβλία παιδιᾶ. Ποῦν θὰ μὰς ὑπε-
ρεῖνατε ἂν ἐμεμνύσατε σχετικῶς. Ν. Γ. ρ α ν ε α. Ναιάτιον.
Οἱ στίχοι σας ὄχι δημοσιεύσιμοι. Ἐκτός τῶν ἄλλων ἡγῶν ἀνοχταί.
Γράφετε ἐν τούτοις, ἀρετὰ καλὰ καὶ περιμένουμε ἀπὸ σὰς κατὰ κα-
λῆτερον. Εὐδαν Φ., Ἐνταῦθα. Τὸ ποιήμα σας δέχεται ὅτι μορεῖται
νὰ γράψετε πρὸς καλοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους καὶ περιμένουμε. Ἀρ-
μοσιεύουμε ὡστόσο ἐδῶ τὸ πρῶτον ὁκτάστιχον τὸ καὶ καλῶτερον καὶ
ἐπιτυχέστερον.

Ὅλα τριγύρω ἀπλώνουν φῶς.

Καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ κάμποι
Χαμογδαλοὶ δ' ὕμνητες
Κι' ὁ Παρθενώνας λάμπει.

Ξανοῖνε ἐμπρός μὴ νὰ ζῇ
Γεμάτη ἀπὸ ἐλπίδες
Καὶ σὸ, ψυχὴ, τόρα θωρεῖς
Τ' ὄνειρον ποῦ δὲν εἶδες.

Σ ο ὁ ὦ. Περίστε δὲ τὸ
γραφεῖο 7 - 9 μ. μ. ἔχοντες
μαζὶ σας καὶ τὸν κατάλογον
τῶν βιβλίων. Γ. μ. α. σ. ἰ. ὁ
π α ἰ δ α, Γυθείον. Ἡ εὐ-
χορὴν κρίσις μας εἶνε ἡ ἑ-
ξῆς : Τὸ περὶ τραγῳδίας
ὄχι ἐπιτυχές. Λόγια, λόγια,
λόγια... Γὰρ ν' ἀκολουθῆτε
τὸ μέτρο χαλάτε τὴν γλῶσσαν
καὶ τὴν ἐννοίαν. Δ. Π. Σ.
Πειραιᾶ. Ἡ μετάφρασίς σας
ὄχι πετυχημένη. Ν. Α. μ. ο. ρ
γ. α. ν. ο. ν. Βαθὺ (Σάουθ).
Ἡ παράδοξος γὰρ τὸν Μ. Α.
λέξανδρον ὄχι ἐνδιαφέρονται.
Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν.
Ι. Π. Α. Πάτρας. Τὸ περὶ
σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἡ αἰωνία
λυρικὴ φλυαρία. Ἀποφεύγετε
τὸ ἐξῆς νὰ γράψετε τί-
ποτα πράγματα. Ντ. Θεο-
δ ὁ ρ ο. ν. Ἐνταῦθα. Οἱ στί-
χοι σας ὄχι ἐπιτυχεῖς. Πρὶ-
ν νὰ διαβάτε συγκρίνοντες
ποιήτας. Στείλετέ μας πάν-
τως διὰ γράφει. Γράψτε μὰς
ποιοὺς ποιητὰς ἔχετε διαβά-
σει γὰρ νὰ σὰς ὑποδείξωμε
ἐμμεν μερικῶς. Χ. Β., Λ. ο. ρ.
Καλάμας. Οἱ στίχοι σας ὄχι
πετυχημένοι. Τὴν περισσό-
τητα νὰ σὰς ποιῶμε : Μὰς γράφετε
νὰ ἐπεκτείνωμεθα σὺς κρίσεις
μας δταν πρόκειται γὰρ ἔργα
μὴ βασικά, λαϊκά. Μὰς
ἀν συμβαίῃ ὅμως αὐτὸ κά-
ποτε συμπληρῇ μὲ κατὰ ἄλλο.
Τὸ νὰ εἶνε τὰ ἔργα ἀπὸ
στιχογραφικῶς, ἀλλὰ κοινοτα-
τα. Τὴ κρίσις λοιπὸν νὰ κα-
μὴ κανεὶς ἐπ' αὐτῶν :

ὑπεράνω ὅλων

Εἶναι

Τὸ ἀσύγκριτον τονωτικόν

ΣΟΥΡΑΖΟΥΤΑΛ

Ὡφελεῖ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀδυναμίας.

Ἀντιπρόσωποι ΕΤΑΙΡΙΑ ΔΑΦΝΗ Βερανζέρου 21 Ἀθῆναι.

Ἡ ὁδοντόκρεμα ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ καθαρίζει καὶ ἀπολυ-
μαίνει τοὺς ὀδόντας. Κατα-
στρέφει τοὺς φορεῖς τῆς σή-
φης καὶ δροσιεῖ τὸ στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ

τυραννεῖ συχνὰ τὰς γυναῖκας καὶ
χαλνὰ κάθε διάθεσίν των. Αὐτοῦ
βοηθοῦν τὰ

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

τὰ δοσοκιμασμένα καταπραυντικά τῶν
πόνων. Μὴ παραλείπετε νὰ τὰ ἔχετε
πάντοτε μαζὺ σας.

Ζητεῖτε μόνον τὴν γνησίαν συσκευασία
Βαφελ μετὴν κυανόλευκον ταῖναι.

Ἡ ὁδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ
καθαρίζει τοὺς ὀδόντας, τὰ
οὖλα, ὁλοκληρὸν τὸ στόμα.
Δοκιμάσατε τὴν καὶ θὰ ἀν-
θανθῆτε καθαριότητα καὶ
δροσερότητα τοῦ στόματος
ἐπὶ ὥρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Πολλὲς ἀρρώστειες μποροῦμε ν'
ἀποφύγωμε, ἔσταν εὐθὺς ὡς αἰ-
σθανθῶμε τὰ πρῶτα συμπτώμα-
τα ἀδιαθεσίας, πάρωμε ἀμέσως
ἕνα καθαρτικό. Τὸ

ΠΟΥΡΓΟΚΑΝΤΙ

ποῦ εἶνε γλυκὺ σὰν ζάχαρι, σὰς
ἀπαλλάσσει ἀπ' τὸ διαταγμὸ νὰ
λάβετε τὸ καθάρσιον τὴν ὥρα ποῦ
πρέπει. Ἐχετε πάντοτε πρὸχει-
ρο σπῆτι σας ἕνα κουτί, διὰ νὰ
τὸ χρησιμοποιεῖτε μόλις σὰς
παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ

ΠΛΕΚΤΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΕΠΙΠΛΑ

ΑΝΘΟΠΟΛΗΣ

Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ

ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΕΠΙΠΛΑ

ΠΛΕΚΤΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ δολοκλήτοι βιβλιο-
ήκη. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἀποστείλουν κα-
τάλογον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων. Ἀδὰς Ἀθῆναι 7.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτο» τιμῶνται
πρὸς 3 δραχμὰς ἑκάστον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΚΙΟΣΚΙΑ ΚΑΙ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ,"
(ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ)

«Διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν
ιδρώτων τῆς μασχάλης καὶ
τῆς μὴν καταστρέφω τὰ
φορέματά μου, μεταχειρί-
ζομαι τὴν φαρμακευτικὴν
ποῦδρα»

DIALON

Ἡ ποῦδρα «DIALON»
εἶναι κατὰλληλος διὰ τὴν
περιποίησιν τοῦ σώματος
διὰ τὸ σύγκρατον ἰδίως
τῶν βρεφῶν καὶ διὰ τὴν
δυσωμίαν τοῦ ιδρώτος
τῶν ποδῶν. Πωλεῖται εἰς
τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ
Μυροπωλεῖα πρὸς 25 ὀρ.
τὸ κυτίον.

Ἀντιπρόσωποι: Ἑταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 24, Ἀθήναι.

ΤΟ ΘΜΝΙΔΡΟΛ

Ἐξελίφει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὴν πλέον ἐπίμονον ἐφίδρωσιν, χω-
ρὶς νὰ κηλιδωθῇ τὰ ἐσώρουκα καὶ χωρὶς νὰ ἐρεθισθῇ τὸ δερμα, ὅπως
συμβαίνει μετὰ τὰ λοιπὰ τοῦ εἶδους αὐτοῦ προϊόντα.
Εἶναι τὸ μόνον προϊόν, τὸ ἡγυγιμένον ὡς ἐντελὴς ἀβλαβές, πωλεῖται
δὲ ἐντὸς σωληναρίων ὑπὸ μορφήν κρέμας.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖα.

Γενικὸς πράκτωρ διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΙΩ ΝΝΗΣ Μ. ΚΑ ΖΟΥΧ

Στὰ Περικατέγγλου 3, Ἀθήναι.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
BRITANNIA & JUPITER

Ἀπὸ 950 δραχμῶν καὶ ἄνω
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ
ΠΡΟΔΑΣΤΕΙΟΥ 130

ΠΟΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Μόνον μετὰ τὰς βλάβας ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ δύνασθε νὰ
βρίτετε ἐπιτυχῶς τὰ φορέματά σας.

ὠλοῦνται παντοῦ,

Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι

μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης

ΘΡ. ΔΟΥΒΑΛΕΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

Χρυσόσηπλιατισσῆς 3

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΛΕΚΚΑ 6

Στὸ ἀρχαιότερον Κατάστημα Πλε-
κτῶν Ἐπίπλων τοῦ ΒΟΥΒΕΡΑΚΗ
ὅλα βρῆτε τὰ

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

Στερεώτερα καὶ ὠραιότερα

ΠΛΕΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 13

ΠΩΣ ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ ;
ΑΥΤΟ ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΕΞΗΓΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ
ΚΟΙΝΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΟΜΗΣ
Γενική Ἀντιπροσωπεία: Ἀθήναι ὁδὸς Σταδίου 47
Γ. Σταυροῦ 2
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

Ἀπὸ τὸν ἀβλαβὲς
Ἀμερικανικὸν
Ἀντιδρωτικὸν
ΖΗΤΗΣΑΤΕ 10

ODO-RO-NO

Καθαριότης καὶ
οἰκονομία
ἐνδυμάτων
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΑΡΚΟ

Ὁ καλύτερος
ἐπιτραπέσιος
Οἶνος ἀπὸ
σταφύλι ΣΑ-
ΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΛΕΥΚΟΣ

εἰς ΛΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
1)2 καὶ 5 ὀκάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

εἰς ΛΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
1 ὀκάς καὶ 100
δραμίων.

Η ΟΚΑ ΠΡΑΧ. 10

ΚΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 6

Τηλεφ. 14-34

ΠΛΗΡΗΣ : ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-80

ΕΛΛΑΔΕΣ,

ὅτι γίνεται ἀσφαλὲς
παγκόσμιος "ΜΙΣ",
μόνον μετὰ τὸς νέ-
ους ἐλαστικὸς κερ-
σίδες τοῦ καταστή-
ματος "ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ",
50 ὁδὸς Σταδίου.

Μόνον οὕτω ἐξ-
ασφαλίζεται τὴν ἐν-
γραμμίαν τοῦ σώ-
ματος δημιουργοῦ-
σαι τελείας καλλι-
τεχνικὰς γραμμὰς
καὶ πλήρη ὀψείαν.

ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ
50 Σταδίου 50 ΑΘΗΝΑΙ

Πρὶν ἀγοράσετε τὴν ὀμβρέλλα σας
ἐπισκεφθετὲ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐρ-
γασταῖον ὀμβρελλῶν

ΚΑΡΑΚΑΣ

29 Μιλτιάδου καὶ Νικητῶν 188, (πάρκοι
Αἰόλου) - Ἀθήναι

Πώλησις χενδρική καὶ λιανική

Ἰδιαίτερον τμήμα ἐπισκευῆς

ὀμβρελλῶν

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
MASSAGE - ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Δρ ΙΑΤΡΟΣ ΔΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΟΥ

Τ. βοηθὸς τῶν καθηγητῶν Γλα-
schen ἐν Μονάχῳ Belot ἐν Παρι-
Γαβία ὁδ. Θεμιστοκλ. καὶ Γρα-
βιάς 18 (παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν)
Διὰ νεωτάτων μεθόδων θε-
ραπείας: Γυναικολογικὰς πα-
θήσεις, παχυσαρκίαν, ἀναιμί-
αν, ἀδενόμαστιαν, νευρασθέ-
νιαν, ρευματισμὸν, Τριχόπτωσην,
καὶ ὑπερτροφίαν, Ἀκμήν,
(μυρμύρια), συτίδας, οὐλὰς,
σπύλλους (ἐλκῆς), κ.λ.π.

Ἀγοράσετε ὅλοι τὴν «Οἰκο-
γένειαν».

ΚΡΕΜΑ καὶ ΠΟΥΔΡΑ

καλλυντικὰ τῆς παγκοσμίου μά-
κας "ZIBBS" παρασκευαζό-
μενα μετὰ ἀσύγκριτον ἐπιμέλειαν.
ἀπαραίτητα εἰς κάθε γυναῖκα ἐ-
πιθυμοῦσαν νὰ διατηρήσῃ τὸ πρό-
σωπὸν τῆς νεανικῶν καὶ ὠραίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 3.

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΘΕΣΙΑ Πατριάρχου 18

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

επισκεπτόμενος τὴν τελευταίαν Ὁ
φθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑψιγυῖος τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῇ Πανεπιστημίῳ.

27 Μεταμόρφωσ. 27 Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΓΕΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9 - Ἀθήναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Ὁδὸς Ἀχαρνῶν 170α (Τέρμα)

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ Ἐκμετρίει ὅλα τὰ συστήματα τῆς φωτογρα-
φικῆς τέχνης. Βραβεῖα Παρισίων - Ρώμης

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι Λεκκα 21α.

Δέν μᾶς χρειάζεται πλέον ἄλλο
φάρμακο σπῆτι !! Σοῦ ἔφερα

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀπ' αὐτήν θά πέρνης κάθε βράδυ
ἓνα κουταλάκι καὶ δέν θά ἔχης
πλέον οὔτε πονοκεφάλους οὔτε
ζαλάδες οὔτε δυσκοιλιότητα.

Βλέπεις; τὸ σῆμα τοῦ Προσκυνητοῦ καὶ
ἡ ὑπογραφή Prodel εἶναι ἡ ἐγγύησις

Ἀντιπρόσωπος δι' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα: Θεόδωρος Σ. Βασιλείαδης, Εὐριπίδου 6—Ἀθῆναι